CHIRIL TRICOLICI

UN CARTUȘ LA BUTONIERĂ

CHIRIL TRICOLICI / UN CARTUȘ LA BUTONIERĂ

Coperta de arh. Horia GAVRIȘ

DESPRE AUTOR ÎN CÎTEVA CUVINTE

„Romanele cu miză „polițistă" sînt nu doar pasiunea, ci chiar vocația lui Chiril Tricolici. Fanteziza sa narativă se simte bine între legile dezvăluirilor parțiale și ale finalurilor surprinzătoare."

ANDREI ROMAN,
în „România literară"

„Dacă ar fi să definim arta lui Chiril Tricolici răspunsul vine aproape singur: autorul știe să nareze, știe să imprime ritm epic unor date, evenimente, păreri, trăiri, succedate în planuri temporale distincte."

H. ZALIS,
în „Informația Bucureștiului"

„Un fals roman polițist, de o construcție ingenioasă, cu totul aparte, în care fantasticul se îmbină, în chip reușit, cu tehnica romanului polițist, a scris Chiril Tricolici: *Rolls Royce*, autor al mai multor romane, de o largă diversitate tematică, trecînd cu dezinvoltură — ceea ce denotă o deplină stăpînire a mijloacelor epice — de la proza de analiză psihologică la literatura pentru copii, de la romanul polițist la literatura fantastică."

OV. GHIDIRMIC,
în „Ramuri"

„Alertă, niciodată trenantă, bine nuanțată, autoironică și parodică, povestea lui Chiril Tricolici, repet, amintește de narațiunile unui Chandler sau Chase, autori bine cotați în beletristica enigmistică a secolului."

MIRCEA CONSTANTINESCU,
în „România literară"

ISBN 973-9094-01-7

CHIRIL TRICOLICI

UN CARTUŞ LA BUTONIERĂ

roman

EDITURA DIAMANT
1991

IN FOTOLIU DE ORCHESTRĂ

E DUMINICĂ DIMINEAȚA ȘI MĂ ÎNVÎRT PRIN CAmeră neștiind ce să fac.

Mă uit la telefon.

Tot atît de inspirat se uită și telefonul la mine.

Să fi fost un timp mai frumos și, cum mi-am adus o Lamborghini Espada din Germania (încă) Federală, aș fi plecat de ieri la Sinaia, unde un prieten lucrează cu încăpățînare la un scenariu de film.

În noile condiții, cînd Cinematografia s-a rupt de Ministerul Culturii, iar Difuzarea e-n prag de faliment, nu știu ce șanse poate să aibă, căci bătălia e mult mai dură ca „înainte"... Iată, oameni buni, vorbesc de grijile altora, cînd le am pe ale mele pe cap!

Am terminat de curînd o carte, sînt mulțumit cum a ieșit dar și vlăguit, ca un cîine de stînă care iese din iarnă. Înainte era cenzura, acum nu-i hîrtie, nu există „spațiu tipografic"... Însă totul e să fii optimist, găsesc eu în cele din urmă o editură care să aibă și una și alta.

Tot învîrtindu-mă prin cameră am ajuns la fereastră. Continua să plouă țîrîit dintr-un cer ca un șezut de maimuță. Așa că mi-am aruncat din nou ochii spre telefon și m-am îndreptat către el.

Pe fotoliu se aflau niște ziare de ieri. Le-am ridicat și în locul lor m-am așezat eu. Dar nu pentru a le citi, țin cu tot dinadinsul să rămîn optimist. Căci ce-i un pesimist dacă nu un optimist informat?! Cum n-aveam ce face, am luat revista cu publicitate gratuită, să văd ce vinde lumea pe atîtea coloane.

La un moment dat m-am oprit și am luat de la capăt anunțul:

„Radiocasetofon excepțional, 220 și 12 volți, folosibil în orice împrejurări".

Și imediat mi-a zburat gîndul la Ioana. Îmi dăduse radioul ei, un „Sony", cînd fusesem în noiembrie să lucrez la Sinaia, avea extensie de bandă pe scurte, prindeam „Europa liberă" fără probleme, însă, din nebăgare de seamă, l-am trîntit de pe masă și praful s-a ales de aparat. Îi promisesem să-i aduc unul din R.F.G. însă nu-mi ajunseseră banii, obiectivul principal fusese mașina, dacă nu m-ar fi ajutat un văr... Ce mai încolo-încoace, poate nu cere prea mult, și mă achit de Ioana.

Sun la numărul indicat în anunț. Îmi răspunde un bărbat graseind.

— Vreți să veniți să-l vedeți ? mă întreabă.

— Mai întîi aș vrea să știu ce marcă e și-n ce stare. Ca să nu fac drumul degeaba.

— E un „Mayer", o marcă foarte bună, aproape nou. În orice caz foarte puțin folosit.

Nu auzisem de o asemenea marcă și m-am interesat cît cere pe el. Mi-a zis că cinci mii și a ținut să sublinieze că este o piesă cu totul excepțională.

— Întîi să-l vedeți și, dacă sînteți amator serios, ne împăcăm noi la preț, a ținut să adauge. Știți unde vine strada Căpitan Drăgotescu ?

Am zis că nu și omul mi-a explicat cum să ajung, prin Călărași, pînă la el.

Gîndindu-mă la vocea grasețată a omului meu, mă așteptam să găsesc un om distins, într-un halat de mătase, purtînd eventual și ochelari cu rame groase și negre. Da' de unde, mi-a deschis un tip cam sfrijit, în jur de 40 de ani, cu ochi mici, ca de rață, cu care m-a privit de parcă m-ar fi căutat prin buzunare, în timp ce pe față îi apăruse, ca la stewardese, un zîmbet de politețe stereotipă.

I-am spus că am venit pentru radiocasetofon și buzele-i groase, cea de jos răsfrîntă, ca de cămilă, i s-au mișcat ciudat.

— Vă rog să intrați !... m-a invitat graseind.

Camera în care m-a condus era mobilată cam anapoda, cu lucruri de adunătură, lîngă fereastră trona un fotoliu enorm, îmbrăcat într-o husă *ecru*, cu flori grosolane, care de vreo douăzeci de ani, dacă nu și mai bine, ne bruschează privirile în toate magazinele cu stofe de mobilă, pentru ca în mijloc să se afle o masă ovală de sufragerie de certă valoare artistică, aș

spune chiar o piesă de muzeu. La masa asta m-a şi invitat să iau loc, oferindu-mi un scaun capitonat cu piele ce s-ar fi vrut de Cordoba.

— O să vă placă, este aşa cum am spus, o piesă excepţională ! m-a asigurat omul şi a adus radiocasetofonul pe masă. Are şi două lungimi de undă, scurte şi FM, poate fi folosit şi la maşină... Aveţi maşină ? Printr-un cordon, vi-l aduc imediat, care-l cuplează în locul brichetei. Dar să-l băgăm în priză întîi, ca să vă puteţi da seama ce poate să facă.

— Dar ce, toacă şi carne ? am glumit.

Nu mi-a răspuns, a băgat o casetă, m-a pus s-o ascult, a manevrat-o repede-înainte, repede-înapoi, a dat drumul la radio, în tot timpul demonstraţiei nu i-a stat gura o singură clipă, dar n-a pomenit nimic despre faptul că aparatul era dotat cu *autoreverse* ceea ce, bineînţeles, îi sporea valoarea.

— V-am cerut cinci mii, dacă-mi daţi patru mii cinci sute, e-al dumneavoastră, a zis, văzînd că rămîn tăcut.

Radiocasetofonul era cît se poate de reuşit, compact, plat, cu o linie impecabilă, ce aducea cu un porttigaret, nu mai văzusem unul la fel, cu toate că îmi căscasem ochii în destule vitrine cînd fusesem în Vest.

— Dacă ar fi fost nou... Nu sînteţi primul lui proprietar, nu-i aşa ?

— Mai am cinci casete, adică astea şi încă patru, vi le dau şi pe ele.

I-am oferit patru mii şi omul s-a declarat de acord. Cînd am scos banii, am văzut o luminiţă de satisfacţie aprinzîndu-i-se în ochii lui de răţoi ; nu i-am acordat importanţă — aveam satisfacţia mea.

— O colonie franţuzească nu v-ar interesa pentru doamna ?

— Nu sînt căsătorit. Altceva ? m-am interesat. Un *whisky* ?

Personal, prefer un vin bun oricărei băuturi din lume, dar îţi mai vine cîte un prieten în casă... Şi am unul care se dă în vînt după cel get-beget scoţian.

— O să am şi *whisky*, dar peste cîteva zile, daţi-mi numărul dumneavoastră de telefon. Pe mine mă cheamă Apostol. Dacă vreţi, am pastă de dinţi Golgate, o dau cu cincizeci de lei.

Am vrut două tuburi şi l-am dat o carte de vizită.

Chiar alături de locul unde-mi parcasem maşina se afla un telefon public, am asistat cîteva clipe la maltratările la care îl supunea un domn bine îmbrăcat, şi tocmai asta m-a scos din sărite ;

— Poate vreți să vă aduc un ciocan ? m-am oferit, zîmbindu-i cu solicitudine. Un baros !... Ca să terminați treaba mai repede.

— Numărul a fost ocupat, da' fisa nu mi-o restituie ! Mi-a furat fisa !

— E hoția cea mai puțin însemnată din cîte se practică, am zis. Și e veche, nu nouă, așa că lăsați-l în pace, iertați-l, mai au și alții nevoie de el ! Mi-a cedat locul, am sunat-o pe Ioana și i-am spus și de ce.

— Ești minunat ! s-a bucurat.

— Eu ți-am mai spus asta, și nu o singură dată !

— Lasă !... a bufnit.

Acum, ca să fiu sincer, trebuie să vă spun, oameni buni, că am cumpărat radiocasetofonul în cauză și nu un radio oarecare, fie el și străin, vrînd să dreg busuiocul cu ea. Cearta a pornit mai întîi de la chestii politice, ea-i cu țărăniștii, eu cu liber-schimbiștii, n-am cu nimeni nimic, în țară asta există loc pentru toți, da' să-i cadă Goposu cu trone și încă întratît încît să-i poarte poza la medalion...

Așa că, de cîte ori vine la mine, în loc să facem dragoste, ne certăm. A trîntit ușa o dată, a trîntit ușa a doua oară... Ei bine, într-o zi, cînd a sunat, fir-ar să fie, mă aflam sub duș, fata, o cititoare care venise să-i dau un autograf, s-a gîndit că nu pot ieși cu apa pe mine și a ridicat receptorul. Ce-a ieșit, n-are rost să vă spun, nu-i roman de dragoste, e polițist.

— Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, vino la mine, încropim ceva și mîncăm împreună, am lansat invitația și imediat am relansat : Am făcut rost de votcă, așa că o să-ți dau un „Soljenițîn".

— Mișto ! Dar la prînz nu pot trece, aștept pe cineva să-mi aducă un curs de spaniolă, m-am înscris... Liber-schimbiștii tăi au organizat cursuri gratuite de limbi străine, cum au făcut țărăniștii ? Bineînțeles că nu !

— Trucuri ! zic. La noi, de fiecare dată după ce președintele, care-i acum deputat, apare pe micul ecran, lumea vine buluc să se-nscrie. Atît doar că nu mai găsește pe nimeni.

— Nenorociților ! l-am auzit pe domnul care îmi cedase rîndul la telefon. Bine vă făcea Ceaușescu, o să duceți țara de rîpă ! Hai, termină, că și eu am de dat telefon !

Minar nu putea fi, poate dintre cei care îi condusese. Așa că am încheiat rapid convorbirea, stabilind cu Ioana să vină la 4.

Se spune „Trist ca un om singur într-o zi de duminică". Așa că, în loc să mă întorc acasă, m-am oprit la un alt telefon public să sun un amic, mare amator și el și nevastă-sa de bunătăți gastronomice. N-a trecut bine gîndul prin minte și am și simțit cum mi se lipește stomacul de șira spinării. Ca în clipa următoare să aud venind din adîncurile lui un sunet colcît de protest. Pe bună dreptate, dacă e să ne gîndim că în ziua aceea nu-i dăduserăm decît o cafea.

A răspuns ea. Ceea ce îmi convenea de minune. Traian n-are simțul umorului.

— Uite, zic, vine vremea prînzului, sun din oraș și m-am gîndit să vă pun la dispoziție rafinatul meu simț olfactiv. Ce spui de asta ?

— Ce să spun, mi-ai luat piuitul.

— Nu de tot. Cumpăr niște flori și vin să ți-l aduc înapoi. Sper că aveți un *whisky* în casă ? Bine, te pup, nu întîrzii prea mult.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Ei, vezi !...

Oameni buni, n-o să mă apuc acum să vă înșir tot ce-am mîncat, nu sînt sadic, dar pot să vă mărturisesc că, în timp ce ingurgitam bunătățile aduse pe masă, începuse să-mi pară rău că-i spusesem Ioanei să-vină la patru și nu la cinci sau la șase.

N-am intrat bine în casă și a sunat telefonul. Primul gînd a fost că-i Ioana, vrea să-mi spună că nu poate veni, o să întîrzie.

— Allo ! s-a auzit o voce feminină, melodioasă și plină de promisiuni, sînt doctorița Veronica Tomescu, vă rog să mă scuzați că vă deranjez. Dar iată, domnule, ce se întîmplă : fratele meu împlinește mîine douăzeci de ani și noi am hotărît să-i cumpărăm un radiocasetofon.

— Excelentă idee ! zic, pricepînd unde vrea ea să bată.

— Da, dar problema este că își dorește un aparat „Mayer", așa cum are un coleg de facultate. Din păcate, am telefonat domnului de la care ați cumpărat radiocasetofonul exact după ce vi-l vînduse.

— Bine, și eu cu ce vă pot ajuta ?

— Să mi-l cedați contra unei sume mai mari.

— Îmi pare rău, însă eu n-am cumpărat aparatul ca să-l revînd ! Chiar dacă vocea dumneavoastră îmi sugerează...

— Nu, nu ! Bineînțeles că nu l-ați cumpărat ca să-l revindeți, m-a întrerupt, nici n-am vrut să spun asta ! Avînd însă

în vedere motivele pe care vi le-am expus... Vă pot oferi două mii de lei peste prețul plătit, cu toate că domnul n-a vrut să-mi spună cu cît l-a vîndut.

— Oferta dumneavoastră m-a făcut să-mi dau seama că am cumpărat un lucru foarte bun. Și, evident, acum, cu atît mai mult n-o să-l cedez.

— Deci, n-are rost să mai insist?

— Este o concluzie inteligentă. Exact asta am vrut să înțelegeți.

M-a trimis dracului și a întrerupt legătura.

Era patru fără ceva, am pus de cafea și m-am apucat să prepar, după o rețetă proprie, rezultată din lungi și chinuitoare degustări, un amestec pe bază de votcă pe care l-am botezat „Soljenițîn", cu gîndul la marea operă a scriitorului rus, „Arhipelagul Gulag".

Ioana a intrat ca întotdeauna candidă — are ceva în ea de plutire — și-a aruncat pantofii din picioare în mijlocul camerei și s-a așezat pe canapea cu un „Uf!"

— E de groază în autobuzele astea, te pipăie cu nerușinare! a făcut cu dezgust.

— Cu formele tale...

— Ce să fac, să mi le operez?... Caburi ca mărgărită...

— Fă un duș!...

— Adrian, sper că n-ai inventat...

— Ascultă, tu cine te crezi?

— Bine, arată-mi aparatul!

I l-am adus de pe masă.

— Doamne, ce drăguț poate fi! Vino să te sărut!

M-am făcut că n-am auzit și m-am dus la bucătărie să aduc ceștile cu cafea.

— Ai zis că faci un „Soljenițîn"! a remarcat cînd m-am întors.

— Pe unde îți umblă mintea, fetițo, nu vezi că paharele sînt pe măsuță?!

— Uite ce-i... Ei bine, sînt întoarsă pe dos. Și tu știi foarte bine de ce! Iar dacă ai crezut că, lustruindu-mi aparatul ăsta, o să te iert...

— Stai, stai, apasă pe frînă! În primul rînd n-ai de ce să mă ierți... Mai curînd ar trebui să fiu eu gelos pe Caposu, că-l porți, de parcă ar fi Elvis, la gît. Să fi fost Roman, mai zic!...

— Nu ți-e rușine, mă compari cu toate țațele care se udă pe ele?! E vorba de idei, de-un program... Pe cînd liber-schimbiștii tăi...

— Iar începi ?

— Bine, adă *shaker*-ul. Dar tot nu înțeleg ce-ai găsit tu la ei !

M-am dus să-l aduc și am zis revenind :

— Liberul schimb de idei. Și cel mai formidabil program — acela de a nu avea niciunul. Adică o continuă primenire. Ceea ce, trebuie să recunoști...

— Că-i băscălie curată ! Te pup !

În timp ce vorbisem, îi turnasem în pahar, înecînd cele două cuburi de gheață... (Ce părere aveți, oameni buni, de sunetul pe care-l scot cînd se lovesc de pereți ?) Ioana n-a mai avut răbdare să-mi pun și mie, a zis ce-a zis și a dat băutura pe gît.

— Ia-o ușor, că mai am azi o vizită !... am atenționat-o, ca s-o zgîndăr.

— Foarte bine, n-am de gînd să rămîn mai mult de-o jumătate de oră. Mai pune, ce stai ? Îți iese nemaipomenit amestecul ăsta ; dacă ți-ai deschide un băruleț te-ai umple de bani !

— Cu condiția să servești tu la mese !...

— Nu rîde, cum merg treburile, s-ar putea s-ajungem și-acolo ! Cît ai dat pe aparat ?

— Asta nu te privește. Ți l-am stricat pe al tău... ți-am luat altul în loc.

— Bine, dar ăsta e și casetofon !...

— Norocul tău.

— Chiar noroc. Apucîndu-mă de spaniolă, este exact ce-mi trebuie. Ai o casetă ?

— E înăuntru. Apasă pe *play* ! Mi-a mai dat patru, le-am lăsat în mașină, vreau să le ascult mai întîi, am impresia că sînt lucruri bune pe ele. Vezi !...

— Ella Fitzgerald ! Are gust tipul... De la cine l-ai luat ?

— De la un bișnițar. Și tare mă tem că-i de furat. Cumpărat de la vreun puști. Din ăștia care sparg noaptea mașinile. De la vreo mașină adusă, un Mercedes, sau mai știu eu ce, pentru că aparatul e de clasă, n-am mai văzut unul la fel. Poți să-l folosești și în casă, la doi douăzeci... Are de toate în el (Gura păcătosului !...).

Am mai vrut să spun nu știu ce, dar s-a auzit telefonul sunînd, prelung și strident, așa cum sună cînd ești chemat de provincie. Am crezut că mă cheamă maică-mea din Govora. Nu era ea, ci o asistentă medicală de la Complexul balnear, care m-a anunțat că bătrîna căzuse pe scări, mă roagă să vin

îndată la ea. Nu-i nimic grav, să fiu liniștit, nu face altceva decît să transmită mesajul.

Lăsasem mașina în stradă, am scos geaca din dulap și am ieșit cu Ioana. Cînd să-ncui, mi-am adus aminte că n-aveam la mine bani suficienți și a trebuit să mă întorc, pentru că nu știam ce cheltuieli mă puteau aștepta, mai bine să am *cecul* cu mine.

Ce-i drept e drept, mare lucru e-o autostradă! Iar a noastră are și darul, față de cele din Vest, că nu-i deloc plicticoasă. Ba traversează o cireadă de vite, ba iese un tractor dintr-un lan de porumb, lăsînd pe asfalt hartane de noroi, ba întoarce un camion de pe un sens de rulare pe altul, bă răsare o căruță de după un cot de pădure...

Drumul pînă la Rîmnicu-Vîlcea a fost foarte puțin aglomerat, iar de acolo pînă la Govora n-am întîlnit decît vreo trei-patru mașini. Îi ținea în casă pe toți vremea urîtă și mai ales noul preț al benzinei, întîiul „cadou" făcut celor care au votat trandafirul.

Maică-mea scăpase ușor, doar cu o julitură pe spate. Fapt este că nu mai voia să rămînă, mi-a zis că mîncarea e proastă, haos, „e mai rău ca pe vremea Dementului" — aud tot mai des vorbele astea, dar, din moment ce le putem rosti în gura mare, eu zic tot e ceva — și m-a rugat s-o duc la sora ei din Sibiu, de-ala m-a chemat.

După două zile m-am întors acasă, unde mă aștepta o surpriză care m-a făcut să rămîn în prag înlemnit: totul era răscolit, ușile dulapurilor deschise, sertarele de la *secrétaire* pe jos, lucrurile răsturnate... Era clar, cît se poate de clar că mă călcaseră hoții. Nu văzusem niciodată cum arată o spargere, iată, o priveam, și încă din *fotoliul de orchestră*...

Am avut grijă să nu ating nimic, am scos batista, cum văzusem în filme, și am ridicat cu ajutorul ei receptorul, căci totul e să fii optimist. De un optimism robust, nu-i așa, oameni buni, care trebuie să ne caracterizeze pe toți, chiar dacă sîntem acum în găleată. E drept, una originală.

La 055 o voce promptă mi-a dat numărul secției de poliție în raza căreia domiciliez; am sunat și acolo...

— Au spart ușa sau cum? s-a interesat omul de la celălalt capăt al firului.

— Nu, nu se vede nici o urmă de forțare.

— Păi, atunci?

— Eu de unde să știu?!

— Bănuiți pe cineva?

— Da, pe Marian Munteanu. Puneți-vă în mișcare și, dacă nu veniți la mine în cîteva minute, fac un tărăboi de nu vă vedeți!

— Păi, de ce vă supărați, că eu am vrut să iau primele date, ca să știu ce să raportez.

— Raportează. Și să faci asta repede!

N-a trecut prea mult timp, sunam la ușa vecinilor, cînd a apărut, urcînd scările, căci liftul era defect, un maior nu prea înalt, dar masiv și greoi ca un bolovan.

— De dumneavoastră e vorba? m-a întrebat cu intuiție sigură și, scoțîndu-și chipiul, și-a șters cu palma transpirația de pe frunte.

Buzele nu prea groase și aproape fără contur îi erau striate și arse de parcă răbdase de sete într-un pustiu.

— Da, eu dau petrecerea, i-am răspuns. Sînteți invitatul meu!

Și-a spus numele și funcția, maior Marin Stamate, s-a oprit în dreptul ușii pe care a examinat-o dintr-o privire și apoi a intrat.

— Uitați-vă, am zis arătîndu-i, au scotocit peste tot.

— Au umblat după bani, după bijuterii... a pus imediat diagnosticul.

— Bijuteriile sînt la locul lor, mă mir că nu le-au găsit, iar banii îi țin la C.E.C. Și am grijă să nu rămînă prea multă vreme acolo.

— Păi, ce faceți cu ei? s-a mirat, neînțelegînd ce vrusesem să spun.

— Mă străduiesc să-i distrez. Nu sînt omul care să se bucure știind că adună.

— Înseamnă că-i cîștigați destul de ușor!... a remarcat, și s-a uitat cu suspiciune profesională prin cameră.

A fost cît pe-aci să-mi ies din țîțîni. Am vrut să-i spun că mă dau cîteodată cu capul de cei patru pereți pînă găsesc o comparație mai sugestivă, mai plastică, mai colorată, că rup pagini după pagini și o iau de la capăt pînă ce textul curge liber, ca „de la robinet", ca scris „dintr-un foc", că stau cîte șaisprezece ore pe zi la masa de lucru, fără să ies din casă cîte două-trei luni... M-am abținut, dar cum eram capsat...

— Dacă nu mă înșel, altul este obiectivul vizitei dumneavoastră la mine, am zis monocord.

A schițat un zîmbet de parcă ar fi mușcat dintr-un măr pădureț, am impresia, oameni buni, că nu i-a plăcut ce auzise.

— Dacă bijuteriile sînt, atunci ce vă lipsește ?

— Nu mi-am dat încă seama... Am lăsat totul nealterat, ca să nu distrug eventualele urme.

— Asta-i foarte bine, m-a lăudat. Dar din ce-ați putut constata la prima vedere...

— Am aruncat o privire prin șifoniere, costumele sînt. Ca și hainele mamei.

— Azi nu se mai fură haine. V-am spus, asta caută hoții : bani, bijuterii... Altceva ?

I-am răspuns că o să mă uit după ce termină treaba cu urmele și i-am spus că am plecat duminică după-amiaza la Govora, am dus-o pe maică-mea la Sibiu și că m-am întors de o jumătate de oră.

— Înseamnă că au avut timp să vă pîndească !

— De ce să mă pîndească ? De unde știau hoții c-o să plec din oraș ? ! C-o să lipsesc două nopți ? !

Nu mi-a răspuns, s-a îndreptat spre ușa balconului și m-a întrebat dacă o lăsasem întredeschisă.

— Probabil că da, dar cu vecinii nu sînt nici un fel de probleme, las de multe ori cheia de la casă la ei, așa cum s-a întîmplat și săptămîna trecută cînd trebuia să vină femeia la curățenie.

— Au vreun copil ? s-a interesat maiorul după ce a făcut o scurtă inspecție pe balcon.

I-am spus că da, un băiat de 14 ani, Virgil, un copil foarte bun.

— Nu, nu, am insistat la zîmbetul ironic al maiorului, la el nici să nu vă gîndiți !

— Eu trebuie să mă gîndesc la toate ! a precizat cu voce seacă.

Am înțeles că nu-i omul care să admită că poate fi și contrazis.

— Asta e bine, dar poate vă îndreptați gîndurile și spre alte direcții.

Suna telefonul, m-am dus să răspund. Am spus „Alo" și în aceeași clipă s-a auzit declicul.

— Ce s-a întîmplat ? s-a interesat maiorul.

— N-a vrut să vorbească, a închis.

— Înainte de-a pleca s-a mai întîmplat așa ?

— Nu în sensul pe care îl aveți în vedere.

— Ia să vedem, bijuteriile unde sînt... Cum de n-au dat ei peste ele ? !

L-am condus în camera mamei și, ducîndu-mă la șifonier, am scos dintre cearceafuri o poșetă micuță de seară în care bătrîna își păstrează cele cîteva bijuterii din tinerețe.

— Ei, cum dracu n-au pipăit, n-au căutat ei aici ?! s-a mirat maiorul. Că ăsta e primul loc unde caută hoții ! Nu-i de meserie care a intrat aici !

— Vedeți șurubelnița asta de pe comodă, l-am arătat-o. Locul ei este într-un sertar al bucătăriei. Au căutat, se vede, un cuțit cu care să forțeze sertarele comodei și au dat peste șurubelniță. Au preferat-o ; e mai solidă. Dar asta înseamnă că au venit nepregătiți ! De ce ? N-aveau și ei un set de chei, șperacle...

— Treaba asta e făcută de copii ! Ce mai, nici nu mai încape vorbă ! Ia să văd și restul casei.

Cînd am ajuns la baie, maiorul s-a urcat pe marginea căzii pentru a ajunge la fereastra care e chiar deasupra, a scos capul afară și a spus triumfător :

— Clar ! Pe-aici s-a intrat. Se vede o urmă de pantof. Iar prin fereastră asta nu-ncape decît un copil. Lasă că și locul... Ce mai, ipotenuza apotenozei, a zis nănucilor, să vedem ce copil sînt în bloc !

— Păi, nu-i decît Virgil și-o fetiță ceva mai mică decît el.

— Vedem noi ! ... Ia urcați-vă, că se cunoaște clar urma de pantof.

M-am urcat.

— În exterior, pe marginea de zid a ferestrei ! mi-a atras atenția.

M-am uitat, dar n-aș putea afirma că am văzut o urmă în adevăratul sens al cuvîntului, ci doar deranjat oarecum praful așezat acolo cu anii. E drept, chiar alături se ridică peretele casei liftului, ca și al încăperii pentru evacuarea gunoiului, cu o oarecare acrobație s-ar fi putut ajunge la fereastra băii, numai că, în cazul acesta, ar fi trebuit să existe semne cît de cît evidente !

— Fereastra e destul de îngustă, am spus coborînd, ar fi rămas fire de haine pe toc !

— Ce să rămînă, că dracii ăștia umblă numai în chiloți ! Ați băgat mîna-n foc pentru băiatul vecinilor... Să vă spun eu că trei mucoși din ăștia, între treișpe și cinșpe ani, mi-au dat vara trecută, numai în cîteva luni, douăzeci și patru de *găuri* ? Intrau tot așa pe fereastra de la baie sau de la bucătărie, mă umpluseră de cazuri, derbedeii dracului. Iar unul din ei, bătat de procuror. Un ăla cu ochelari și glas mieunat, de ziceai că

stă toată ziua cu nasu-n carte. Au rămas ca la dentist și mă-sa și tat-su cînd ne-a arătat Ingeraș. (așa îi alintau) unde ascunsese banii furați. Asta furau : bani. De altceva nici nu se atingeau. Ca la dumneavoastră.

În timp ce maiorul se așeza la biroul meu să scrie procesul verbal, la ușă a sunat un tinerel spilcuit și finuț, cu ochelari de soare ultima modă, care, de altfel, îi veneau foarte bine. După geanta din mînă, era probabil specialist în depistare de urme.

— Locotenent de poliție Dorin Vrînceanu, s-a prezentat. V-am citit, mă bucur că am ocazia să vă cunosc.

— Aș fi preferat să nu fi avut ocazia asta !...

Locotenentul și-a așezat geanta pe scaun, a scos din ea o lupă, o pensulă, cîteva cutioare cu prafuri, le-a rînduit cu grijă pe *secrétaire*, cu atîta grijă încît am avut impresia că se pregătește să oficieze o slujbă divină, iar lupa, pensula, cutioarele sînt, de fapt, obiecte de cult.

M-a rugat apoi să mă sprijin cu palmele de geamul ferestrei, a pus în evidență urmele lăsate acolo cu ajutorul pensulei și a unui praf alb, denumindu-le desene papilare, în care timp mi-a vorbit despre unicitatea și clasificarea lor, despre metode de prelevare, s-a dus la bucătărie și a căutat impresiunile mamei, după care s-a apucat să cerceteze mobila cu minuție prin intermediul lupei.

— Ei, ce dracu, s-a mirat, fiind pe terminate la comodă, că la sertarele astea a avut de furcă !... Domn maior, l-a strigat, cum ciorile, că nu găsesc eu nimic ? Numai urme vechi ale mamei domnului scriitor.

— Mă, copiii ăștia au învățat de la video să lase totul „curat", blestematii !

— Am înțeles, să trăiți ! Și mi s-a adresat, făcîndu-mi semn că-l pierie pe maior : N-aveți idee ce nas de polițist poate să aibă ! Păi ce, există cineva să-l tragă-n piept ? ! Doamne !... Nu s-a născut încă ăla !... Am ce învăța de la el. Meseriaș !... După care se aplecă spre mine și îmi spuse în șoaptă : Tufă. Dar dacă nu te pui bine cu ei, ăștia te rad. Li-i teamă că vii tare din urmă.

Cercetarea ușilor șifonierului s-a soldat cu același rezultat. Avînd în vedere ipoteza maiorului, l-a rugat pe locotenent să examineze fereastra de la baie. Nu l-am mai putut asista, căci am fost invitat de Stamate să semnez procesul-verbal.

— N-am trecut deocamdată — îmi aduse la cunoștință — verigheta, stiloul și nurcile, poate dați peste ele...

În timp ce locotenentul înaintase cu cercetarea mobilei, încercasem să stabilesc ce anume fusese furat. Constatasem, pe rînd, lipsa unui stilou scump, pe care îl primisem cadou și-l păstram în cutia originală, într-unul din sertarele *secrétaire*-ului, o verighetă a tatălui, ținută de maică-mea lîngă fotografia lui înrămată, așezată deasupra radioului din camera ei și, în cele din urmă, a nurcilor din șifonier.

— N-am înțeles, m-am mirat, cum o să dau peste ele cînd nici verigheta, nici stiloul, nici nurcile nu-s nicăieri ?

— Dar dacă mama dumneavoastră a împrumutat cuiva nurcile ? Sau a pus verigheta undeva bine ? De ce să mă încărcați cu un caz ? !

— Iar n-am înțeles ! am spus. Cum să vă încarc eu cu un caz ?

— Păi, cu autori necunoscuți.

— Sînteți un polițist perspicace : știți de pe-acum că vor fi necunoscuți !

— Ei, cum o să știu ? Cum să știu de pe-acum ? De ce vorbiți așa ? s-a arătat maiorul Stamate jignit. N-aveți idee cîte avem noi pe cap !... Numai țiganii cîte ne fac !... Și cum și-au luat-o în cap !

— Păi să-nființăm niște comitete cetățenești pentru apărarea poliției împotriva țiganilor...

— Dumneavoastră vă arde de glume...

— Sînt exact glumele care-mi lipseau !... Apropo însă de cazuri... La dumneavoastră, totuși, ceva s-a schimbat : înainte, vă fereați ca dracu de tămîie să înregistrați un caz, ca să nu ieșiți prost cu statistica — dar ea era oricum măsluită —, și erați peste tot, cîtă frunză și iarbă, nu întîlneai atîția cîini cîți milițieni, acum vă văitați ca din gură de șarpe că nu mai puteți de puțini ce sînteți, da' lumea nu vă vede nicăieri. De parcă ați umbla pe sub pămînt. Așa că treceți verigheta, stiloul și nurcile — nu c-aș spera să le găsiți, zic mulțumesc c-am scăpat cu atît, putea să-mi ia video, magnetofonul, care-i un Akai, și zău dacă înțeleg de ce nu le-a luat, mai ales în cazul în care, cum ziceți, e-o treabă făcută de copii — încărcați-vă, deci, cu un caz, acum vă prinde bine la statistică.

— Înseamnă că m-apuc să-l scriu din nou... a zis, arătînd spre procesul-verbal.

Mi se făcuse lehamite.

— În orice caz nu aici. O să trec mîine dimineață pe la secție, ca să depun o reclamație... E totuși o spargere !... Și, ca să fiu și mai clar, vreau să vă spun că lefurile le luați de la

noi, de la populație, de la cei care producem bunuri și plătim impozite. Bugetul statului nu-i o treabă abstractă, ci munca noastră! Că și-au bătut joc de ea... Ei bine, domnule maior, de-acum înainte treaba asta n-o să mai țină! Cei puși s-o gestioneze vor trebui să dea socoteală! Gata, s-a terminat cu frica!...

— Bine, atunci eu plec... Ți-ai strîns, mă, lucrurile? s-a repezit maiorul în locotenent, care se afla în spatele meu.

— Sînt gata, să trăiți! Așa cum ați spus, aici e-o treabă „semnată" de copii.

— Ați găsit ceva urme în baie? m-am interesat. Pe tocul ferestrei?

— N-am găsit, vă raportez. Da' ipoteza lui domn maior e perfect valabilă, numai pe-acolo s-a intrat.

— Adică ipotenuza apoteozei...

— Da, să trăiți! a zis fără măcar să clipească.

— Aveți un bun subaltern, destoinic, am remarcat în timp ce maiorul se pregătea de plecare.

— E tînăr, are viitorul în față. Face și facultate.. Asta e. Dacă ați zis că treceți... Lăsați-o la ofițerul de servici și-i spuneți de mine. *Scrîți* și numărul de telefon, ca să vă țin, în caz de ceva, la curent. Iar dacă mai constatați și lipsa altor obiecte din casă... Faceți-le o descriere amănunțită, vă rog.

Mă dau în vînt după perspective din astea. După plecarea celor doi, mi-am oferit un „Soljenițîn" din ce mai rămăsese în *shaker*, am clătinat paharul nu atît ca să se răcească băutura mai repede, cît să aud clinchetul cuburilor de gheață, muzica lor are de obicei darul de a-mi creea bună dispoziție, mi-am aprins o țigară și, așezîndu-mă în fotoliu, mi-am aruncat privirea prin cameră.

Oameni buni, nu mă încînta ce vedeam. Senzația unei persoane străine, a cuiva care pătrunsese, care umblase prin lucrurile mele cele mai intime, mă domina neplăcut. Era cazul să mă apuc să pun totul la loc, dar ceva nedefinit, ceva care venea parcă dinafara mea, mă făcea să amîn.

„Să fie treaba asta opera unui copil?" m-am întrebat și am respins versiunea pe care mi-o propusese maiorul. Stiloul și verigheta, în scopul vînzării, puteau tenta un băiet; dar de ce a luat nurcile? Nurcile și nu videoul sau magnetofonul. Cu mult mai valoroase și mai ușor de vîndut!

Să fi fost vorba de vreun în cazul în care hoțul ar fi fost nevoit să iasă pe unde venise, adică pe fereastra din baie, ...pro-

blema s-ar fi putut pune... Dar el ieșise mai mult ca sigur pe ușă. Atunci ?

Și încă ceva ; operația asta fusese săvîrșită ziua sau noaptea ?

Tot întrebîndu-mă, m-am surprins că mă învîrt prin cameră ca un cîine care încearcă să-și apuce coada cu dinții. Și ce credeți că mi-am spus, oameni buni ? Bine, adică eu inventez crime aproape perfecte, anchetatori pur-sînge, exemplare cum nu prea cred să existe în grajdurile „organelor" noastre, și nu mă pot substitui unui Stamate ? Auzi, „ipotenuza apoteozei" !... Ce-o fi însemnînd asta în capul lui, numai el știe.

Și am zis că, mai întîi, trebuie să stabilesc dacă se poate pătrunde sau nu în apartament prin fereastra din baie. Așa că m-am îmbrăcat în niște blugi mai vechi și într-o cămașă bună de dat la reformă, cînd să caut pantofii cu talpă de crep — oameni buni, nu amortizarea zgomotului de pași aveam în vedere, ci o aderență sporită la zid —, am simțit o prezență în balconul vecinilor.

Sunasem la ei înaintea venirii maiorului, nu-mi răspunsese nimeni, probabil că se întorsese Virgil. Dacă da, voi începe cu el investigațiile mele și, în cele din urmă, mă voi duce cu rezultatul în palmă drept la ministrul lor.

Ieșind pe balcon, am constatat că raționamentul meu fusese corect, așa că l-am rugat pe băiat să lase puțin bicicleta la care se apucase să mesterească și să vină la mine. Ce-o să-i arăt merită să fie văzut.

— Imediat, a zis și s-a precipitat spre casă.

Graba asta a lui nu mi-a plăcut. Și nu mi-a plăcut mai ales că a încercat să-mi evite privirea. Ei, fir-ar să fie !...

— Isuse ! a exclamat cu glas în schimbare, oprindu-se în prag. Da' ce s-a întîmplat ?

— Tu ce crezi ?

— Asta-i o treabă făcută de hoți.

— Ai spus adevărul. Te-am chemat să te întreb dacă n-ai auzit vreun zgomot zilele acestea la mine. Am plecat duminică după-amiază și m-am întors acum două ore.

Virgil a încercat să-și amintească — cel puțin așa lăsa impresia — și a clătinat din cap.

— N-am auzit. Și a adăugat : Ușa balconului era deschisă, am observat asta cînd am udat florile. Să vorbiți cu părinții, poate după-amiază...

— N-ai avut cumva prieteni în vizită ? Pe care să-i fi lăsat în casă în timp ce te-ai dus să cumperi ceva ?

— La mine vine numai Bebe... Dar n-a fost zilele astea. Şi-i un băiat foarte bun. Am fost ieri cu el la un film... N-a urcat, m-a fluierat de jos. Da' cum de n-au luat *magul* şi video ? a întrebat deodată. Că după asta se umblă !...

— Au fost nişte hoţi mai modeşti...

— Care-s ăia ? !...

— Crede-mă, asta aş vrea să aflu şi eu.

I-am mulţumit şi, pentru că porniserm pe drumul acesta, am coborît să stau de vorbă cu portăreasa. Tanti Maria, cum îi spuneam toţi, o femeie în jur de 50 de ani, clădită compact, cu coapse scurte şi groase, e şi fochist, şi portar, ştie să schimbe o garnitură de robinet, să remedieze o pană de curent, şi mai ales ştie tot ce se întîmplă în bloc.

Am găsit-o la post, făcîndu-şi cafea, în spatele unui birou scos la reformă de vreun locatar, şi am întrebat-o dacă m-a căutat cineva, pentru că am lipsit două zile.

— V-a căutat poştaşul c-o recomandată şi-o dudule din provincie. Nu v-a lăsat un bilet în cutie ?

În afara avizului poştal şi ai ziarelor, nu găsisem nimic.

„Din provincie ?" m-am întrebat şi am încercat să-mi imaginez cine ar putea fi.

— De unde din provincie ? N-a spus din ce oraş ? am chestionat-o ştiindu-i obiceiurile.

— Nu, asta n-a spus. Că stă o singură zi, astă a spus.

— Da' cum arăta ?

— Înaltă... şi frumuşică foc. Cu nişte ochelari de soare din ăia de se poartă acu. Ce mai, zmeoaică ! Am găsit-o la uşă sunînd. Vedeţi dacă nu staţi acasă !... m-a dojenit tanti Maria. Credea că mă duce pe mine : „O să trec, zice, mai tîrziu. Dacă nu-l găsesc, poate o fi soţia acasă sau altcineva, ca să-i las un bilet", zice. „Ei, ce soţie, zic, că nu-i însurat. Iar coana mare e plecată la Govora. Aşa că lăsaţi-i biletu' în cutia de scrisori. Da' eu cred c-o să-l găsiţi dumneavoastră... Numa' să nu se fi dus undeva, că duminică a plecat valvîrtej cu maşina".

— Cînd a fost asta ? În ce zi ?

— Păi, staţi să vedem... Da' ce să mai vedem, c-a fost luni. Cînd v-a căutat şi poştaşul. Luni pe la doispe.

Nu-mi plăcea deloc povestea, pentru că din provincie n-avea cine să mă caute. Vreau să spun, oameni buni, o zmeoaică.

— Altceva ce-a mai zis ?

— Nimic, ce să mai zică ? A coborît cu mine în lift. Mirosea tare frumos. M-am dat jos la unu, că aveam treabă la doamna Vlădescu... De, cînd nu-i să fie, nu e şi pace ! a spus

tanti Maria cu părere de rău pentru mine și a sorbit cu poftă din cafea.

— Da' niște copii străini de bloc n-ai văzut? Sau pe cineva care ți s-ar fi părut, să zicem, suspect?

— Nu. Da' ce s-a întîmplat? a întrebat speriată deodată.

— M-au călcat hoții, asta s-a întîmplat.

— Cînd? Cum? Se poate?

— Uite că se poate. Am anunțat poliția, au venit doi, mă mir că nu i-ai văzut.

— M-am repezit și eu pînă-n piață.

— Au zis că-i o treabă făcută de copii, de asta te-am întrebat.

— Păi, ce copii sînt la noi?! Virgil, care-i lîngă dumneavoastră și cu Angela lui dom' arhitect Pavelescu, și-i liniște, nu vin la ei. A, că mai vin cîteodată... Da' nu din ăia să spargă o ușă.

I-am spus portăresei că nu pe ușă s-a intrat, ci, așa cum s-a presupus, pe fereastra din baie. Am discutat pe marginea acestei ipoteze, și tanti Maria a fost de părere că hoții au putut opera în cursul nopții, pentru că de cîteva zile, yala de la intrarea în bloc e stricată, știe ea cine o strică mereu.

— Din locatari? am întrebat.

— Păi sigur! Dacă n-o fi pictoru' să-mi faceți mie ce vreți! Să nu mai coboare să dea drumul damelor noaptea. Că una pleacă, alta vine, curvaru' dracului!

Ultimul etaj este format din garsoniere, în una din ele locuiește fiica portăresei, care, spre deosebire de aceasta, are o înfățișare eterică, ca și cînd n-ar mînca, nici n-ar bea, nu luase de la maică-sa decît o frunte lipsită de spiritualitate ce contrasta cu întregul aspect. Era membră a unui reputat ansamblu de dansuri și cu un an în urmă tanti Maria dăduse ca sigură căsătoria fetei cu pictorul.

— Veniți să vedeți! m-a chemat portăreasa, dîndu-și seama că nu sînt prea convins de temeinicia acuzației sale. A înfundat gura broaștei — a continuat pe drum — cu scobitori și le-a rupt înăuntru. Așa că a trebuit să blochez *yala*.

Era într-adevăr așa, tanti Maria a zis că a vorbit cu un mecanic de la cooperativă, acesta i-a promis că vine, dar n-a mai venit.

— Cînd s-a întîmplat povestea asta cu *yala*?

— Luni. Da' el o fi stricat-o duminică noaptea, seara, cînd a venit cu vreuna.

Luni m-a căutat zmeoaica, luni s-a întîmplat cu *ţeapa*... ce dracu-i asta ?

— La ce oră ai constatat ?

— Seara la zece, cînd încui uşa.

Informaţiile căpătate de la tanti Maria îmi puneau cu atît mai mult verificarea versiunii pe care mi-o oferise maiorul. Era ca un desen de colorat versiunea aceasta, dar, cine ştie, în viaţă de multe ori lucrurile sînt cît se poate de simple.

Cînd am intrat în casă suna telefonul. Am alergat şi am ridicat receptorul, însă pe fir nu se auzea nimic. Am spus de cîteva ori „alo", în zadar, persoana care mă chemase nu voia să vorbească şi în scurt timp a întrerupt legătura.

„Ei, fir-ar să fie, iar vrea cineva să afle dacă sînt acasă sau nu ?" m-am întrebat în timp ce mă duceam să-mi pun pantofii cu talpă de crep. Şi din nou am auzit telefonul sunînd. Am ridicat, am spus „alo" şi, cum nici de data aceasta nu mi s-a răspuns, am zis :

— E foarte inteligent ce faci, mai sună-mă !

S-a produs o hîrîitură şi în receptor s-a auzit vocea Ioanei.

— Îţi mulţumesc, numai că nu sînt eu de vină, ci telefonul public de la care vorbesc.

— Ai mai sunat o dată ? am vrut să ştiu.

— Am sunat, şi era ocupat.

— Ocupat ? ! m-am mirat. Cînd ai sunat şi era ocupat ?

— Cu vreo zece minute în urmă. Nu-i răspunsul pe care-l doreşti.

— Nu. Eram jos, la portăreasă. Dar acum un minut a sunat cineva care n-a binevoit să vorbească. A vrut să-mi audă vocea şi atît.

— Se-ntîmplă. Eşti cam întors pe dos.

— Sînt. Şi mai ales casa-i întoarsă pe dos. Cît am lipsit m-au vizitat hoţii. Te asigur că ai ce vedea.

Ioana mi-a spus c-o să ia un taxi, numai că eu nu eram dispus s-o aştept. Mi-am încălţat pantofii cu talpă de crep şi am ieşit pe coridorul etajului.

Chiar alături de uşa apartamentului, formînd unghi drept cu aceasta, se află casa liftului iar în prelungire cea a burlanului pentru evacuarea gunoiului, şi cum blocul este în formă de „U", la apartamentele laterale, ferestrele băilor şi bucătăriilor dau, ca la mine, într-o curte interioară, formată, la ex-

tremitați, de pereți de structură metalică acoperită cu geamuri armate.

Problema care se punea era dacă se putea ajunge sau nu prin intermediul acestui perete la fereastra băii, care se afla la mai bine de jumătate de metru de capătul lui. Și mi-am răspuns că numai coborînd de la etajul de sus.

Am urcat și, deschizînd ușa, am constatat că la fereastra din spatele burlanului de gunoi lipsea geamul. Am trecut, prin escaladare, pe partea cealaltă a peretelui din sticlă armată și mi-am dat drumul pînă am ajuns cu vîrful pantofilor pe marginea grinzii de beton. De-abia în poziția asta mi-am dat seama că nici măcar un echilibrist n-ar fi putut să străbată restul de drum. Și, cum mă găseam la înălțimea a trei etaje și jumătate, betonul de jos nu semăna deloc cu o saltea, m-am grăbit să fac cale întoarsă.

ÎNTOTDEAUNA AM FOST DE PĂRERE CĂ IOANA nu-i omul cu care s-o scoţi la capăt cu una cu două. După ce i-am povestit cele întîmplate şi am pus lucrurile răvăşite la loc prin dulapuri, pentru că a doua zi trebuia să vină femeia să spele şi să facă curat, a zis că n-are rost să mîncăm în oraş, ar însemna să pierdem o grămadă de timp — iar ea stă prost la capitolul acesta — am putea încropi la repezeală ceva.

Aşa am şi procedat şi, tot discutînd cu Ioana, am hotărît să plec la Sinaia. Să plec chiar mîine la prînz după ce va termina femeia treaba în casă. V-am mai spus, oameni buni, că am acolo un prieten care lucrează la un scenariu de film. Îi promisesem că-i fac o vizită: din discuţii se nasc mai întotdeauna idei formidabile.

— Mă aşteaptă de duminică, o să se supere dacă nu vin. Mai înainte, însă, trec pe la maior să-i las reclamaţia, să-i spun despre povestea cu *yala* de la intrarea în bloc... Şi mai ales să înfirm versiunea lui că la mine ar fi operat nişte copii.

— Asta-i o prostie cu copiii!... Te-au sunat la telefon, apoi la uşă...

— Te gîndeşti la cea din provincie?

— E-o întrebare!

— Tu vorbeşti serios? am cercetat-o.

— O fi vreo cititoare de-a ta...

— În orice caz nu cineva cunoscut, pentru că nu ştia că nu-s însurat! am ricanat.

— Acum a aflat. Şi dacă e o cititoare consecventă, o să mai vină, nu-ţi face probleme!...

A doua zi dimineaţa am ieşit după cumpărături, am fost la o editură, am făcut plinul de benzină... Odată treburile încheiate, m-am întors acasă, cu gîndul de-a pleca imediat după masă la drum. Apropiindu-mă, însă, de masa de lucru, am văzut, pus special ca să-mi atragă atenţia, un nasture bleu-

marin cu reflexe metalice, de mărimea celor care se pun la sacou, un nasture bărbătesc, cu alte cuvinte.

Femeia era la bucătărie, m-am dus s-o întreb.

Mi-a spus că l-a găsit în camera mea sub fotoliu, zicîndu-şi că e căzut de la vreo haină, l-a pus la vedere, pe masă.

Nu aveam la nici un costum asemenea nasturi, el îmi era totalmente străin. Şi mi-am amintit că duminică dimineaţa, negăsindu-mi bricheta, trăsesem fotoliul, crezînd că poate căzuse sub el. Ei bine, nu văzusem nici un nasture acolo. Deci, dacă el ar fi existat, culoarea lui distonînd pe fondul parchetului, trebuia să-l fi observat.

Singura concluzie era că nasturele aparţinea celui care m-a vizitat prin efracţie. Iar dacă era aşa — şi altfel nu putea fi — nasturele acesta, prin calitatea şi eleganţa sa evidentă, înlătura definitiv ipoteza că la mine operaseră nişte copii!

I-am dat ofiţerului de serviciu de la secţia de poliţie reclamaţia. Întrebînd de Stamate, acesta mi-a comunicat că domnul maior a plecat la o spargere, dar că a telefonat cu un sfert de oră în urmă că se întoarce curînd. Şi m-a invitat să iau loc pe un scaun. Atmosfera din cameră era cît se poate de antiseptică, am preferat să-l aştept în stradă.

M-am instalat mai spre colţul străzii şi mi-am aprins o ţigară. În timp ce o fumam pe a doua, a apărut şi maiorul. Venea cu un mers obosit, faţa lui ţată de om hotărît nu era deloc veselă.

— Aţi mai descoperit ceva lipsă? m-a întrebat şi, oricît m-am străduit, n-am descoperit în vocea lui nici o notă de încîntare.

— Nu, dar am stabilit cu certitudine că nu este vorba de copii. Şi i-am povestit cum am încercat să ajung la fereastra băii. Iar acest nasture e o dovadă în plus, am spus, arătîndu-i-l.

— Ce-i cu el? a întrebat, uitîndu-se la nasture ca şi cînd ar fi privit o scrumieră vîrfuită cu mucuri.

— L-am găsit în casă, sub fotoliul din camera mea. Şi nu este de la nici una din hainele mele. Mai mult, duminică, înainte de-a pleca din Bucureşti, acest nasture nu se afla sub fotoliu. Asta ştiu cu precizie! Întîmplător, în ziua aceea am dat fotoliul la o parte ca să-mi caut bricheta. Deci, a apărut în perioada cît am lipsit! Cu alte cuvinte nu poate să aparţină decît infractorului! I-a sărit de la haină în timp ce se întindea sau se apleca să scotocească prin casă.

— S-ar putea... a concedat egal.

— Fapt este că nasturele pe care-l ţineţi în mînă, prin calitatea şi eleganţa sa, nu provine în nici un caz de la haina unui copil!

Pe faţa maiorului a apărut un zîmbet rigid ca o scîndură.

— Ba ar putea să provină! m-a contrazis strepezit. Dacă haina i-a fost făcută din cea a lui tatăl-său.

— Ei, asta-i! Mai poartă copiii de azi haine prefăcute din cele ale părinţilor lor?!

— Ai mei poartă! În orice caz, păstraţi nasturele, m-a sfătuit maiorul, întinzîndu-mi-l, poate o să avem nevoie de el. Şi-a dat să se despartă de mine.

— Un moment! l-am oprit. Vă furnizez încă o informaţie, care s-ar putea dovedi foarte importantă, în cazul în care acest sistem a mai fost folosit!

— Ziceţi, că am o grămadă de treburi!

I-am relatat povestea cu înfundarea broaştei de la uşa de la intrarea în bloc, fapt care a determinat portăreasa să blocheze zăvorul şi am început să-i expun consideraţiile mele.

— Dacă doriţi, m-a întrerupt maiorul, mergem sus în birou. Să mă aşez pe un scaun.

Ceea ce mi-a confirmat că spusele mele îl stîrniseră tot atît de mult interesul, cît îl stîrnise pe al meu asfaltul trotuarului de vizavi.

După ce am aşezat bagajele în maşină, am trecut pe la portăreasă şi am rugat-o să grăbească repararea *yalei* de la intrare. Însă, urcîndu-mă în maşină, mi-am propus să fac abstracţie de cele întîmplate. Trebuia să mă relaxez. Asta-i cuvîntul!

Numai aşa se face că, odată trecut de Casa presei, fostă a „Scînteii", monument drag nouă tuturor, nu atît prin stil cît prin semnificaţie, atunci cînd o tînără mi-a făcut semn s-o iau în maşină am apreciat din priviri situaţia şi am oprit.

— Sinaia, a spus tînăra, zîmbind promiţător în timp ce deschideam portiera din dreapta.

— Bine, urcaţi-vă, la Sinaia merg şi eu. Dar cu dumneavoastră aş merge şi mai departe.

N-a spus nimic, şi în maşină a intrat cu o sfială trucată, întîi un picior, care nu arăta deloc rău. De aceeaşi calitate era şi restul, rar mi s-a întîmplat în desele mele călătorii cu maşina să văd o asemenea autostopistă. Iar cînd totuşi s-a întîmplat, fir-ar să fie, nu eram singur.

N-am pornit însă bine și dinspre Fîntîna Mioriței a apărut în mijlocul șoselei un agent de circulație, care mi-a făcut semn să opresc. Ador invitațiile astea.

— Dar n-am depășit șaizeci pe oră! am spus, în timp ce eram salutat în poziție de drepți, cinste de care în armată n-am avut parte.

— Am zis eu asta? Prezentați, vă rog, actele!

M-am conformat.

— De ce-ați oprit? Sînt cîteva semne acolo, la rînd, care interzic acest lucru!

— N-o să spun că nu le știu sau că nu le-am văzut...

— Nici n-ar ajuta! m-a întrerupt.

— Duduia aștepta în plin soare, puneți-vă în locul ei!...

— Sînteți un om caritabil... Respectați, însă, mai întîi legea! V-ar putea costa o amendă. Și nu numai atît!... — m-a avertizat pe un ton scăzut și, privindu-mă semnificativ, a adăugat: Abia a coborît dintr-o mașină... Apoi mi-a înapoiat actele și a dus mîna la cozoroc.

— Ce-a vrut? m-a întrebat cu o ironie ușor insolentă proaspăta pasageră.

— A ținut să mă cunoască, i-am răspuns. Asta-i tot ce-a vrut.

Tînăra n-a spus nimic. După ce-am demarat și-a aranjat părul printr-o mișcare a capului, apoi și-a ales o poziție care să-i pună mai bine în lumină picioarele, cu toate că scaunul anatomic, și lipit aproape de podea, al Lamborghinei Espada făcea din proprie inițiativă o asemenea treabă, și, deschizîndu-și poșeta, a scos un pachet de *B.T.*

— Fumați? m-a întrebat, oferindu-mi o țigară.

— Vă mulțumesc, fumez, însă cît mai rar în timp ce conduc.

Am tratat-o cu un *Kent* și am vrut să continui spunîndu-i că abstinența aceasta nu se datorează pericolului în sine al unei țigări în plus, pericolul este cînd o aprinzi sau o stingi. Am renunțat însă și am băgat o casetă la întîmplare în aparat.

Mă gîndeam tocmai că fruntea înaltă și ușor bombată a fetei nu putea însemna nimic altceva decît că ea era „dedată la contemplație", cînd mi-am auzit pasagera vorbind:

— Îmi dați voie să aleg niște muzică?

I-am dat voie.

Avea lucruri de calitate și de bun gust pe ea, deloc *shocking*, cum s-ar spune. Este ceea ce mi-a plăcut cînd am oprit.

În orice caz, fata nu vorbea prin ţinută. Era, bineînţeles, conştientă de atracţia ei, numai că gesturile prin care se grăbea să se pună în valoare, ca într-un joc „Cine-pe-cine seduce?" erau primitive, rudimentare şi, uneori, chiar stîngace.

Se întorsese cu bustul spre mine, mereu se apleca pentru a lua cînd o casetă, cînd alta, astfel că bluza ei dezvăluia insistent ceea ce se lăsa doar întuit. Privirile conducătorului auto trebuie să fie în continuă mişcare, da, dar numai între parbriz şi oglinzile retrovizoare!

În cele din urmă s-a hotărît: era una din casetele primite de la Apostol odată cu aparatul şi, după un timp, am auzit-o chestionîndu-mă:

— Maşina asta acum aţi adus-o, nu-i aşa?

— E chiar aşa.

— E cumva Maserati?

— Vă pricepeţi la maşini?

— Ooo, foarte bine! m-a asigurat.

— E o Lamborghini.

— Lamborghini! Formidabil! Deci asta-i Lamborghini!... Atunci de ce nu mergem mai tare? s-a mirat contrariată.

— Mergem cu o sută pe oră, am zis, arătînd spre kilometraj. Dacă ştiţi, însă, că la Sinaia se dă mălai, atunci mergem mai tare...

— Doriţi mălai? Vă fac eu rost... s-a oferit.

— Aveţi o „pilă" aşa de mare? m-am mirat.

— Mama lucrează în Alimentaţia publică, m-a lămurit, aşa că vă pot procura. Cînd mă întorc la Bucureşti.

— Şi la Sinaia ce faceţi?

— Nimic. Mă odihnesc. Stau la o soră de-a mamei care n-are copii. Soţul i-a murit...

— Sînteţi în concediu, probabil...

— Nu, nu sînt în concediu. Am fost angajată, dar am renunţat.

Nu mă pricep la predici şi nici nu era locul să-i ţin una, am tăcut un timp şi, deodată, am auzit-o spunînd cu un anumit patos în voce:

— Eu cred în forţa dragostei. Pentru că dragostea poate să-ţi ofere la un moment dat ceea ce munca nu-ţi poate da o viaţă întreagă!

Nu puteau fi cuvintele ei, era mai degrabă un text, fraze învăţate, din care voia să facă, sau chiar îşi făcuse o filosofie de viaţă.

— Unde ai citit asta ? am întrebat-o.

— N-am citit nicăieri... a negat fără să mă convingă. Este concluzia mea. Și a schimbat repede vorba, întrebîndu-mă de ce mă duc la Sinaia.

I-am spus și în același timp i-am făcut cunoscut — i-am făcut cunoscut cu un anumit gînd, de ce să fiu ipocrit și să nu recunosc ? ! — că voi locui într-una din vilele de la Cumpătu.

Mi se făcuse sete, cînd am ajuns la Popasul Românești, am virat în curtea acestuia și, oprind la parcare, i-am propus să coboare.

— Dar nici nu ne cunoaștem ! a protestat și, curios, și-a tras privirea într-o parte.

— Asta-i foarte ușor de făcut !... — i-am spus ieșind din mașină. Dacă vă referiți la prezentare... Dacă aveți, însă, altceva în vedere...

A zis cu o voce emolientă :

— Numele meu este Lola. Vă place cum sună ? Lola !

— Sună foarte frumos ! Mai exotic... De la Elena, probabil ? am zis, negăsind alt nume mai la îndemînă.

— Da. Dar mie nu-mi place. Este un nume banal. Și foarte comun ! a adăugat supărată pe numele de Elena și ochii ei mari și apoși s-au dilatat pentru o clipă, privirea a căpătat o fixitate ciudată.

Oi fi eu cum oi fi, am păcatele mele, nu zic nu, dar vreau să știți, oameni buni, că fixitățile din astea nu-mi stîrnesc interesul.

În curte se vindea bere și niște țigani făceau o hărmălaie teribilă. Înăuntru era însă pustiu, nici gînd de vreo băutură răcoritoare, mi-am astîmpărat setea cu apă de la robinet.

Odată urcați în mașină, Lola a pus o nouă casetă și a zis :

— Dacă erai cu o Dacia nici nu te opream, m-a măgulit, trecînd, în compensație, probabil, la persoana a doua.

— Sînteți foarte amabilă !...

— Dacă ți-am spus că mă cheamă Lola, înseamnă că poți să-ți dai seama de situație !... mi-a făcut cunoscut și a continuat : Sigur, acum, cînd ne cunoaștem, e altceva...

Nu prea înțelesesem ce vrusese să zică, adică despre ce fel de situație trebuia să-mi dau seama, și cu acel „altceva" tot cam în dodii vorbise. Aș fi putut răsuci toate acestea în minte, ca să văd de unde s-o iau, gîndindu-mă însă la acea fixitate apărută deodată în privirile ei, am înlăturat cuvintele Lolei

așa cum înlături un fir de praf de pe haină și am întrebat-o dacă nu-i periculos să călătorească cu mașini de ocazie.

— Eu numai așa călătoresc... Cînd vin sau mă duc la Sinaia. Dar nu opresc decît mașini care-mi plac.

— Și nu ți-e teamă ?

— Mie-mi place să fiu o enigmă !... a tremurat ușor vocea ei și în acest tremur era și încordare și, mai ales, bucurie secretă.

Aș fi vrut s-o privesc, dar mă lansasem în depășirea unui șir de camioane și nu mi-am permis să-mi dezlipesc ochii de pe parbriz. Am spus doar că nu înțeleg.

— Uite, așa, o enigmă,.. Ce crezi, a continuat, eu le spun tuturor ce ți-am spus ție ? Numai cu tine am vorbit atît de deschis. Să-ți aprind o țigară ? s-a oferit, luînd din cutia radio-casetofonului pachetul de *Kent* pe care i-l lăsasem la dispoziție.

Am acceptat.

A apăsat pe brichetă de la bordul mașinii și m-a întrebat deodată, cu o vădită curiozitate în glas :

— Spune-mi, cum mă găsești ?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere. Aveam un răspuns, dar părerea mea adevărată nu puteam s-o pun în cuvinte. M-am întors și, în loc de curiozitate, am găsit doi ochi atenți, calculați și reci.

— Ai tot ce-ți trebuie... Și chiar ceva pe deasupra. Ești mulțumită ?

A sărit peste întrebarea mea cu o întrebare :

— Atunci de ce nu mi-ai propus încă nimic ? s-a mirat.

Judecînd silogistic, cuvintele ei erau un fel de „constrînge-mă !" Sau ceva în genul acesta. Și, aducîndu-mi aminte de ceea ce se spune că femeia poate ierta pe cel care forțează prilejul, dar nu va ierta niciodată pe cel care-l scapă, am hotărît să-mi acord un *time-out*.

— Nu ne-am despărțit încă... am spus și am luat inițiativa, pentru a nu mai rămîne în defensivă, așa cum mă aflasem tot drumul : Dar tu ce crezi că ți-aș fi putut eu propune ?

— De pildă, să mergem să dansăm undeva într-o seară. Tot stăm amîndoi în Sinaia !...

— Și dacă m-aprind ? am forțat nota, pentru a clarifica lucrurile.

— Ha-ha ! Lasă că te sting !...

— Te pricepi ? am întrebat ca să întreb.

— Ai să fii mulțumit, a zis, și mi-a venit să-i dau o hîrtie pe care să-mi scrie adresa unde va sta la Sinaia.

Am scos din cutia bordului un carnețel care avea prins de copertă un pix și, cum Lola se urcase în mașină doar cu o geantă de voiaj nu prea mare, am întrebat-o dacă lucrurile ei, rochiile și tot restul sînt la Sinaia. Mi-a răspuns că da, a fost la București doar pentru o singură zi. Aici ceva șchiopătă, dar am trecut peste asta.

Cînd am ajuns, m-am oferit s-o duc pînă acasă. A spus că nu, vrea să treacă mai întîi pe la tanti Dorina, așa o cheamă pe mătușă-sa, s-o las, dacă nu-mi este greu, la hotel *Palas*. Nu sînt omul pe care să-l sperie greutățile, am trecut eu prin altele și mai rele, așa că ne-am despărțit în fața hotelului.

Mi-am continuat drumul. Artera care înconjoară parcul hotelului mă scotea în șoseaua națională pe care trebuia doar s-o traversez ca să ies exact pe strada ce duce spre Cumpătu. După cîteva sute de metri m-am trezit însă cu un semn de sens interzis și a trebuit să întorc.

Coborînd în direcția centrului, o cabină telefonică, plasată chiar aproape de colț, mi-a amintit deodată că mama-mea mă rugase să sun o prietenă de-a ei ca să-i spun că poate găsi cameră la particulari în Govora, rugăminte de care uitasem complet din cauza surprizei care mă așteptase acasă. Am făcut așadar cale întoarsă în direcția centrului, unde se află Telefoanele.

Greu a fost pînă am găsit un loc de parcare. Apoi treaba propriu-zisă n-a durat mult, iar doamnei Dumitriu nici prin cap nu i-a trecut că am vorbit cu ea din Sinaia. Ieșind și îndreptîndu-mă spre mașină, am văzut-o deodată pe Lola urcîndu-se într-o „Dacie 1300" care oprise alături de ea, pe șosea.

Intrase în hotel doar de ochii mei... Dar de ce? Ce rost a avut să-mi tragă atîtea minciuni? Și mi-au reapărut în priviri ochii ei dilatați, acea fixitate stranie și chiudată. Ca să se constituie într-o enigmă? m-am întrebat. Probabil, mi-am zis, și nu mi-am mai bătut capul cu ea.

Vlad lucra în cameră, învăluit într-o pîclă de fum slinoasă și acră de țigări proaste. Mi-a spus că este în mînă, a luat de la capăt scenariul, crede că în două-trei zile îl termină, noua formă a căpătat mai multă carne, cu alte cuvinte este mai consistentă, mai rotundă, mai filmică, a eliminat foarte multe dialoguri, nu se mai vorbește atîta, în sfîrșit, era cît se poate de mulțumit de treaba făcută. M-a întrebat apoi de ce n-am venit săptămîna trecută, m-a așteptat duminică, m-a sunat la

telefon luni, a încercat și marți... I-am spus că a trebuit să plec la Govora și am ieșit amîndoi ca să rezolv problema cazării.

Mi s-a dat o cameră foarte bună, la două vile distanță de cea a lui Vlad. Am dus geanta de voiaj înăuntru, la cîteva zeci de metri mai jos se află un refugiu, am parcat mașina lîngă o Skodă, după care am intrat la cabana-restaurant. Loc cît se poate de prielnic șuetei, pe care l-am preferat unei camere austere de lucru.

— Ce-i nou? Ai auzit de Pîrvu? a început.

Așa că după o oră aflasem tot felul de noutăți. Unele adevărate, altele inventate, îi știam fantezia.

Tocmai datorită acestei însușiri hotărîsem să nu scap o vorbă despre vizita pe care mi-o făcuseră hoții acasă. Vlad era în stare să brodeze Dumnezeu știe ce poveste și să umple tot tîrgul cu ea. Altceva însă nu i se putea reproșa, și mai ales nu știa ce e invidia, acest sentiment care de multe ori cariază și macină prietenii din cele mai trainice.

Exercițiile fizice sînt indicate în orice perioadă a zilei, am trecut în colțul cu jocuri mecanice de înfulecat bani. Un timp am rezistat destul de eroic — Vlad scoase trei valeți — dar ne-am convins în cele din urmă și cît se poate de temeinic că jocurile acestea nu fuseseră făcute să lucreze cu pierderi acoperite din bugetul de stat și am urcat să mîncăm. În sala de mese ne-am întîlnit cu alți confrați...

După o noapte mai dură și un somn prelungit se impune, de regulă, puțină mișcare, așa că m-am dus să beau o cafea la restaurantul-cabană. Ceva mai indicat dimineața nici că se poate, mai ales cînd te prostești noaptea cu băutură. Paharul cheamă țigara, țigara cheamă paharul și a doua zi în loc de cap ai o varză bîhlită.

Coborâm panta, ajungînd în dreptul mașinii, i-am aruncat o privire și am observat că ușa din dreapta nu era bine închisă. „Ei, fir-ar să fie!" Controlasem doar portierele cînd depusesem mașina acolo!

Apropiindu-mă, am constatat fără prea mare greutate că ușa fusese forțată chiar lîngă broască. N-am mai apucat să văd, însă, și restul, căci de pe fotoliul din dreptul volanului, dînd dintr-un ciot de coadă, se ridicase un cățel, cu o mutrișoară cît se poate de nostimă, dar îngrozitor de murdar.

— Ce-i cu tine aici? am exclamat fără să vreau, neputînd pricepe cum ajunsese în mașină și în clipa următoare am remarcat lipsa radiocasetofonului.

„La naiba, am spus, mi-au dat lovitura!"

— Dar totu-i să fii optimist! Cu aceste gînduri am dat afară cîinele din mașină și am trecut la primele constatări.

Lipsea nu numai radiocasetofonul, dar și casetele din cutia carcasei care cobora ca o prelungire a tabloului de bord, încorporînd jos, lîngă podea, levierul schimbătorului de viteze. Se operase cu brutalitate, după toate aparențele, fusese folosită o șurubelniță mare în chip de pîrghie.

Ceea ce mă intriga era faptul că spargerea mașinii se petrecuse în acest cartier atît de liniștit al Sinaiei, excentric și într-un fel rupt de oraș, deloc frecventat de localnici, afară doar de cei care își aveau serviciul acolo și tot atît de puțin vizitat de turiști.

În al doilea rînd, de la cabana-restaurant plecasem, cu întreg grupul, pe la douăsprezece și ceva noaptea, urcasem spre casă pe lîngă Espada, dar nu observasem nimic la mașină. Este adevărat, acuitatea privirilor mele se afla diminuată întrucîtva, însă nu într-atît încît să nu fi observat o portieră întredeschisă.

Deci ea fusese închisă cînd am urcat pe lîngă mașină. Și era logic să fi fost așa. Pentru că infractorul avusese tot interesul ca furtul să fie descoperit cît mai tîrziu cu putință și, deci, trebuie presupus, că el a creat aparențe de normal. Dar atunci cum de-a intrat cîinele în mașină? În clipa următoare am auzit un lătrat scurt, ca o chemare. M-am întors: era cățelul.

— Ei, drăcie, îmi citești gîndurile?

Mi-a răspuns printr-un „ham". Nu cumva a vrut să spună că da? Stătea în poponeț, puțin mai la vale, aplecînd capul cînd într-o parte cînd în alta, mă privea de parcă ar fi vrut să vadă cum reacționez la afirmația lui, mă mir sau ce fac? Nu știa că eu învățasem să nu mă mai mir de nimic.

Nu mă prea pricep la rase de cîini, bănuiam, însă, că era un foxterrier sîrmos, fox sîrmos, cum li se spune pe scurt, cu picioare zvelte și lungi. Cît despre păr, acesta era atît de murdar și de negru încît nimeni din lume n-ar fi putut spune care era adevărata-i culoare. Cățelul trecuse cu siguranță prin multe, dormise cine știe pe unde, în vreo magazie de cărbuni sau chiar într-o ladă cu funingine.

Văzîndu-se examinat, a întins spre mine mutrișoara-i simpatică, de parcă ar fi vrut să mă mîroase de la distanță și ochii săi inteligenți m-au privit deschis și într-un fel nerăbdători.

— Cum de ai intrat în mașină? l-am întrebat cu asprime.

S-a apropiat gudurîndu-se, ipostază care m-a făcut să mă întreb cine de la cine a învățat să se comporte așa : ciinii de la oameni sau oamenii de la ciini ? Nu știu ce părere aveți dumneavoastră, stimați cititori, am impresia că în prima variantă se află răspunsul corect ; demnitatea e foarte puțin profitabilă.

— Pleacă de-aici ! l-am gonit.

Nu acestea erau problemele mele. Trebuia să reclam imediat furtul. Cum, din cauza portierei, nu puteam părăsi mașina pentru prea multă vreme, am hotărît să sesizez poliția prin telefon.

Am coborît la cabana-restaurant unde, la intrare, se află un telefon public și, comandînd o cafea, de care mai ales acum aveam atîta nevoie, l-am rugat pe barman să-mi dea numărul de telefon al poliției.

L-am liniștit printr-un gest, nu, nu despre el era vorba și l-am spus că mi-au spart mașina azi-noapte.

Mi-a dat o fișă. Restul s-a desfășurat simplu : am povestit ce se întîmplase și unde, mi s-a spus să aștept lîngă mașină, dar să nu umblu la ea, va veni imediat cineva.

— N-aveți nici o grijă, punem noi mîna pe derbedei ! am fost asigurat. Am mai avut un caz săptămîna trecută, nici două ore n-au trecut și am descoperit autorul.

N-am întîrziat prea mult cu băutul cafelei, cînd am ieșit am văzut foxul sîrmos așteptînd cu privirile ațintite spre ușă. Dar asta nu era încă totul. Apariția mea l-a făcut să se bucure într-atîta, încît, după un lătrat scurt și fericit, a executat o tumbă prin aer.

— Ce-s figurile astea, băiete ? l-am întrebat cu mirare. Și cum el nu mi-a răspuns, am zis că tumba o făcuse de foame. Ceea ce cu siguranță a învățat de la oameni.

M-am asigurat întîi că nu se apropie nimeni de mașină, aleile erau pustii, apoi m-am întors în local și l-am întrebat pe barman dacă poate să-mi dea ceva de mîncare pentru un cățel care s-a pierdut de stăpîn. Mi-a zis să aștept puțin și în scurt timp s-a întors cu o farfurie plină cu tot felul de resturi. Cînd am vrut să scot bani, m-a oprit :

— Nu costă nimic !

— Dar farfuria ?

— Farfuria mi-o aduceți, c-o avem în inventar. O bagă fetele în mașină, nu spală ele, avem mașină de spălat vase.

N-aș spune că foxterierul era chiar atît de înfometat, în orice caz nu atît cît mă așteptasem. A mîncat doar jumătate din ce-i adusesem, și mai ales alegînd, la capitolul ăsta se pricepea de minune. Odată sătul, s-a așezat pe picioarele din spate și s-a uitat la mine cu privirea lui deschisă și întrebătoare. Dorea să știe probabil ce vreau să zic. I-am zis :

— Hai, gata ! Acum, roiu ! Caută-ți alt stăpîn, nu fac pasiuni pentru căței ! Singura și unica mea pasiune este să fiu furat cît mai des.

N-a fost însă chip să scap de el. L-am alungat de cîteva ori, m-am aplecat ca și cum aș fi vrut să iau o piatră de jos, a lătrat de fiecare dată în chip de protest și tot ce am obținut a fost o mărire a distanței. Cînd m-am oprit lîngă mașină, și-a ales un loc la umbră și s-a culcat pe burtă fără să mă scape din ochi.

N-am așteptat mult și a apărut o Dacie a poliției. Cînd a oprit lîngă mine am văzut pe canapeaua din spate un exemplar superb de lup-alsacian ; nu mi-a fost greu să pricep pentru ce fusese adus. A coborît întîi un ofițer de poliție tinerel și simpatic, care avea inteligența înscrisă pe față cu litere mari, apoi subofițerul și cîinele.

Arătîndu-le cele întîmplate la mașină, le-am relatat în amănunt toată povestea, că sosisem ieri spre seară la Sinaia și așa mai departe.

Locotenentul major a examinat locul de unde fusese extras aparatul de radio și a fost de părere că autorul faptei este un diletant în asemenea treburi, a operat rudimentar, după cum a lucrat, n-a venit pregătit pentru a fura aparatul. A văzut mașina și i-a venit în minte să dea lovitura.

— De altfel, în Sinaia n-avem hoți de mașini. Și nici din mașini, a ținut să precizeze locotenentul major. Așa, cîte un derbedeu...

Apoi și-a deschis trusa, trusa criminalistică, sau cum i-o mai fi spunînd și a trecut, începînd cu portiera forțată, la depistarea de urme.

Praful alb pe care ofițerul îl pensulase cu îndemînare pe geam și pe suprafața vopsită a ușii, relevase o mulțime de urme digitale. Odată operațiunea terminată, locotenentul major mi-a luat pe rînd mîinile, s-a uitat cu atenție la buricul fiecărui deget în parte pentru a citi desenele lor papilare, apoi m-a rugat să-i dau voie să mi le dactiloscopieze cu tuș pe o foaie de hîrtie ; are impresia că a găsit ceva.

I-am dat, bineînțeles, voie.

În timp ce îmi ștergeam degetele de negreală, cu o cîrpă muiată în benzină pe care mi-o adusese șoferul de la mașina poliției, locotenentul major mi-a făcut cunoscut că toate urmele, cît de cît comparabile, pe care le relevase îmi aparțin.

— Au învățat să-și pună mănuși ! a adăugat și a înjurat cu ciudă.

— Să-i dau drumul lui Ruf ? l-a întrebat subofițerul, ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Trebuie să ne spună el nouă ceva !

— Ia să vedem ! a încuviințat ofițerul.

După coborîrea din mașină, însoțitorul dusese cîinele la umbră, îi ordonase „Culcat !", acesta se executase și nu se mai mișcase din poziția ordonată. Repausul luase sfîrșit. Subofițerul i-a pus cureaua, l-a adus lîngă mine și l-a pus să mă miroase, apoi l-a condus la mașină și, arătînd spre interiorul acesteia, i-a strigat : „Ruf, urma !". Cîinele a sărit înăuntru, a început să adulmece totul în jur, de la covorașe pînă la pernele fotoliilor, apoi, edificîndu-se, a coborît cu nasul băgat în pămînt și a pornit energic la drum.

Numai că acest drum ducea spre foxterierul sîrmos care, în loc să se sperie de năvala supergreului Ruf, a început să facă pe răul, rînjindu-și dinții la el. Subofițerul l-a reținut pe Ruf de curea, ordonîndu-i cu enervare „Culcat !"

— Ce-i cu tine ? l-a admonestat.

— Nu certați cîinele ! am intervenit, cățelul a fost în mașină !

— Aaa, asta era !... s-a bucurat subofițerul.

A dus apoi cîinele din nou în interiorul Espadei, l-a ordonat din nou să ia urma și din nou a pornit Ruf energic la drum, ținînd nasul în apropierea pămîntului. De data aceasta direcția sa a fost alta ; cîinele și însoțitorul s-au îndreptat cu pași repezi la vale.

— Urmați-mă, vă rog, cu mașina ! i-a cerut subofițerul superiorului său.

Luîndu-și rămas bun de la mine, locotenentul major mi-a spus că n-ar fi exclus ca infractorul să fi ascuns aparatul și casetele undeva în pădure, cu intenția de a vedea ce se întîmplă, ca apoi, după cîteva zile, să vină să le ia de la locul știut.

— Dar-ar Dumnezeu să fie așa ! am zis în timp ce ofițerul se urca în mașină.

— Vă țin la curent, mi-a promis.

Aș fi dorit să particip la acest „mers pe urmele infractorului", dar nu-mi permiteam să părăsesc Espada neîncuiată; primul lucru care se cerea făcut era căutarea unui garaj. Și mi-am adus aminte că în Sinaia există un service destul de măricel, unde, eventual, aș putea repara broasca portierei; limba zăvorului era strîmbată, nu ruptă.

Așa mi-am dat seama — o idee decurge din cealaltă — că puteam circula cu Espada dacă legam din interiorul mașinii portiera cu o sfoară și, bineînțeles, cu condiția să merg cu atenție. Sfoară n-aveam, dar era imposibil să nu găsesc un asemenea articol la cabana-restaurant.

Am dat să mă duc într-acolo și l-am văzut pe foxterier ridicîndu-se și dînd cu bucurie din ciotul de coadă. Adică, merge și el, e grozav să mergi în doi la plimbare!

— Ce dorești? am întrebat. Știam ce dorește, și am continuat: Treci aici, păzește mașina! i-am ordonat, arătîndu-i locul cu mîna. Ți-am dat să mănînci, fă treabă!

M-a privit aplecînd capul într-o parte apoi în cealaltă, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă mai bine cele spuse de mine și a lătrat scurt: „ham". Nu aveam timp de pierdut cu el, am plecat după sfoară, însă pe drum, din curiozitate, am întors capul. Stătea în același loc și mă urmărea cu privirea.

Făcusem rost de sfoară berechet, mă întoarceam grabnic cu ea, spunîndu-mi că aș putea ajunge din urmă mașina poliției, care din cauza cîinelui era obligată să meargă la pas, cînd, de după curbă am văzut-o urcînd panta. Să fi găsit aparatul pitit undeva, așa cum spusese? m-am întrebat. Aveam să aflu îndată. Șoferul Daciei mă zărise probabil prin oglinda retrovizoare, pentru că a oprit mașina.

— Cîinele ne-a condus pînă aproape de pod și acolo a pierdut urma, m-a informat locotenentul major. Iar asta ne face să presupunem că infractorul s-a urcat în acel punct într-o mașină. Altă explicație nu există.

— Adică a oprit o mașină care trecea? Parcă nu-mi vine să cred, mi-am spus părerea. Avea aparatul la el!...

— Poate îl avea într-o geantă... Sau să nu fie unul din șoferii care transportă lemnele din pădure. M-am gîndit și la ei. Drumul lor se bifurcă spre dreapta, însă din bifurcație mașina dumneavoastră se vede perfect. Am constatat singur acest lucru. Atît doar că ei lucrează pînă la trei. Iar dumneavoastră spuneți că ați sosit pe la șase seara. În orice caz, o să verific.

— Dar dacă a oprit un taxi? Un taxi care a adus pe cineva din oraș?

— Atunci e-al nostru! Asta și intenționez să fac în următoarele ore: să stau de vorbă cu taximetriștii.

— După părerea mea, la mașină s-a umblat după unu noaptea. Adică după ce s-a închis restaurantul. V-am spus, am plecat de la restaurant pe la douăsprezece — douăsprezece și un sfert, am urcat cu întreg grupul pe lîngă mașină... Cred că infractorul s-a temut să opereze înainte de închiderea restaurantului. Risca să fie surprins. Și mai e ceva. Ceva care nu-mi dă pace deloc. Cum a ajuns cățelul în mașină? Portiera am găsit-o închisă. Și, cu siguranță, infractorul așa a lăsat-o... A închis-o cît i-a permis zăvorul strîmbat, ca furtul să fie descoperit cît mai tîrziu cu putință. Altfel, primul trecător s-ar fi sesizat că s-a operat la mașină! Atunci, cum de-a intrat înăuntru cățelul? Portiera Espadei e cît două portiere normale! Este adevărat, e perfect echilibrată... Dar asta pentru cazul în care patrupedul ar fi vrut să iasă din mașină. Împingînd-o cu lăbuțele și-ar fi putut face loc... Dar ca să intre? Cum a intrat?

— Sigur, este o întrebare, mi-a dat dreptate locotenentul major și mi-a spus că se duce în oraș să stea de vorbă cu taximetriștii, poate află ceva.

În timp ce legam ușa, am hotărît să mă întorc la București, pentru că nu era vorba numai de broască. Marginea portierei, acolo unde infractorul o forțase cu șurubelnița, era îndoită... Eram sigur că prietenul meu nu mă va înțelege, numai un automobilist știe că și o simplă zgîrietură pe vopseaua mașinii îți produce multă vreme amărăciune în suflet.

Repararea unei broaște nu-i o treabă care să entuziasmeze vreun mecanic de service, Lamborghini Espada a stîrnit, însă, imediat interesul tuturor. Au înconjurat-o cu toții, automobiliști și mecanici. Au început să curgă întrebări, am povestit cele pățite și, din simpatie pentru mașină, șeful service-ului a trimis un ucenic să-l cheme pe „nea Petre".

— Avem un tinichigiu foarte bun, mi-a explicat, dar, oricît de atent ar lucra, oricît ar feri-o cu ciocanul de cauciuc, vopseaua tot o să sară. Păcat de vopsea, dumnezeii lui de derbedeu, nu s-a gîndit ce mașină e asta?!

În scurt timp a apărut și tinichigiul, un om mai în vîrstă și greoi, cu urme de vărsat pe față. După ce a evaluat dintr-o privire mașina și a ascultat de la șeful service-ului cele în-

tîmplate cu ea, a examinat cu atenție broasca, tabla îndoită la margini și a dat verdictul :

— Cu broasca oi vedea cum m-oi descurca da' vopselei n-am ce-i face.

Tinichigiul s-a dovedit a fi un meseriaș de clasă, șeful service-ului nu-l lăudase degeaba. A desfăcut cu grijă tapițeria portierei, a demontat broasca, apoi limba-zăvor și, cu o răbdare pe care n-aș fi bănuit-o la el, a reușit s-o îndrepte fără s-o rupă.

Mi-am șters ușurat transpirația de pe frunte, pentru că n-aș fi avut de unde să fac rost de o asemenea broască, ar fi însemnat să condamn Espada pentru foarte mult timp la întunericul și singurătatea garajului. Cu alte cuvinte s-o privez, tocmai acum, vara, de plăcerea de a rula în societatea mea la aer și soare.

Cu aceeași pricepere și tot așa, ajutat de privirile mele, a aranjat tinichigiul tabla de la marginea ușii, aducînd-o, cum spusese, *la linie*. Porțiunea nu prea mare, cîțiva centimetri pătrați, unde sărise vopseaua sub loviturile de ciocan, a dat-o cu grunt și cu chit și a montat totul la loc. Eram pe deplin mulțumit de treaba făcută, și-a dat seama și nea Petre de asta.

Service-ul era chiar în apropiere de centru. Cînd să ies pe strada principală, am avut pentru o clipă tentația s-o caut pe Lola la adresa pe care mi-o scrisese pe carnețel. Se făcuse însă două și jumătate, riscam să pierd masa și eram așteptat cu siguranță de toți. Auziseră despre spargerea Espadei de la cei care mă văzuseră cu polițiștii la mașină și cărora le spusesem în cîteva vorbe ce se întîmplase ; nu mă îndoiam, evenimentul se afla în centrul discuțiilor. Așa că am luat-o spre Cumpătu.

Ei bine, oameni buni, cine credeți că mă aștepta pe locul refugiului ? Foxterierul. L-am zărit de cum am început să urc panta de după viraj. Recunoscînd mașina, a început să latre și să sară ca și cînd cineva l-ar fi ținut deasupra capului o bucată de carne.

Apoi s-a potolit ca prin farmec și s-a dat la o parte. Parcarea unei mașini e o treabă serioasă, fă-o ca lumea, eu doar te asist, voia el parcă să spună și doar ciotul de coadă nu și-l putea stăpîni. Cînd am coborît, însă, să încui portiera, a reînceput sărăturile. Adică, vezi doamne, se bucura că eram din nou împreună.

— Ce, te-ai sonat ? Oi fi tu simpatic, dar eşti tare murdar ! Şi-apoi, cum ai intrat în maşină ? Tu asta să-mi spui !

Se liniştise în timp ce-i vorbeam, privindu-mă cu felul lui curios. Cînd am terminat, a lătrat scurt, o singură dată, şi a rămas tăcut. Nu-mi ardea nici mie de conversaţie şi am înţeles că şi lui îi este foame. Spre deosebire de el, eu nu băgasem însă în gură decît cafeaua de dimineaţă, aşa că patrupedul putea să aştepte pînă aveam să mănînc.

Aşa cum presupuneam, eram aşteptat — cu toţii voiau să ştie ce descoperise cîinele poliţiei — văzînd că întîrzii, crezuseră că o să le aduc un roman poliţist „gata scris".

Fapt este că masa de prînz s-a cam prelungit, dar n-am uitat de foxterierul pe care-l lăsasem pe terasa din faţa intrării. Îi cedasem carnea de lîngă os, cu toate că partea asta a antricotului e cea mai gustoasă, adunasem în două şervetele de hîrtie oasele din alte cîteva farfurii şi o rugasem pe fata care servea să-mi aducă şi de la bucătărie cîteva resturi.

Cînd am ieşit foxterierul stătea la umbră, cu capul culcat pe lăbuţe şi, după oasele albe şi lustruite ce se aflau răspîndite în jur, am înţeles că-şi face siesta. Credeam că, astfel, voi trece neobservat, dar n-a fost aşa. Cu toate că ieşisem în mijlocul grupului de confraţi şi nu scosesem o vorbă, a ridicat brusc capul şi a venit vesel la mine : „gata, şi eu am mîncat". M-am făcut că nu înţeleg, i-am desfăcut pe larbă cele două şervetele cu bunătăţi şi el s-a apucat să înfulece.

După-amiaza o destinasem muncii : Vlad va lucra la scenariu, eu voi trece la citit cele scrise de el, avînd pregătite pixul şi o foaie de hîrtie pentru a nota tot ceea ce era de notat. Asta şi făceam cînd în liniştea de afară a izbucnit o voce ca un bomfaier ruginit.

— Fir-ai tu al dracu, ţi-arăt eu ţie acu' ! Stai niţel că ţi-arăt eu ţie acu' !

— Era madam Stan, cum îi spuneam noi femeii care face curăţenie în vile şi, în scurt timp, am auzit un schelălăit prelung şi plin de durere. Mi-am spus că fusese, probabil, foxterierul şi din nou a răsunat vocea femeii, însă de data aceasta bomfaierul fusese dat cu ulei :

— Mai poftеşte de te culcă pe scară ! Auzi, javra, unde-a găsit să se culce ?!

M-am îmbrăcat şi am ieşit să văd ce-i cu foxterierul, dar nu l-am găsit nicăieri.

După masa de seară ne-am strîns în holul vilei lui Vlad să vedem „Actualităţile", după care am preferat o şuetă la ca-

bana-restaurant. Cînd am ieşit, oprindu-ne să ne luăm rămas bun, pentru că drumul se bifurca, am perceput un scheunat abia auzit, ca un plînset fără putere şi am văzut foxterierul culcîndu-se la picioarele mele, aşezîndu-şi boticul pe vîrful pantofului. Înduioşat, m-am aplecat să-l mîngîi, dar părul îi era atît de unsuros şi năclăit de murdărie, încît mi-am retras mîna, cu senzaţia că mi-am umplut degetele de catran.

— Uite la el cum te iubeşte! Încă nu te-a citit!... a remarcat Vlad.

I-am spus o vorbă duioasă şi m-am adresat foxterierului:

— Mă, să ştii şi tu: pe noi, oamenii, asta ne mănîncă cel mai rău şi mai rău: pizma! Hai, şi-oi vedea ce-oi face cu tine!

Controlînd portierele Espadei, mi-am zis să las foxterierul să doarmă în ea, dar gîndindu-mă la scaunele pe care abia le ştersesem de slinul părului său, am hotărît să-l aduc în vilă şi să-l culc în camera mea.

Abia cînd am intrat şi am aprins lumina mi-am dat seama că schlopăita de un picior. Era cu siguranţă locul unde îl omenise madam Stan. Patrupedul trebuia scăpat de femeie şi mi-a venit ideea să-l deghizez. Aşa că l-am chemat la baie.

Cazanul era fierbinte, cu toate că focul nu mai ardea, îl stinsese de curînd, propabil vecinul, un pictor pe care îl văzusem la restaurant cu cîteva mese mai încolo de cea a grupului nostru. Prin urmare, toate erau, cum s-ar spune, în regulă, de un singur lucru nu eram sigur: cum va reacţiona foxterierul la transpunerea în fapt a intenţiei mele.

Îmi dădusem seama că se ataşase de mine, dar tradiţia ne învaţă că dragostea nu-i suficientă, mai trebuie şi autoritate la ea. Ca s-o cîştig aveam nevoie să ştiu cum îl cheamă. Chinuindu-mi aşadar memoria — un dicţionar cu nume de cîini nu aveam încă, fir-ar să fie! — am început să-l strig cu zeci de nume, începînd de la Cuki şi pînă la Rex.

Foxterierul a rămas pasiv, adică n-a recunoscut pe nici unul şi am spus „vax" la adresa eforturilor mele. Ei bine, oameni buni, spre totala mea uimire, cătelul a lătrat scurt şi a început să dea cu voioşie din coadă.

„La naiba, doar nu te-o chema chiar aşa!..." mi-am spus şi, privindu-l, în minte mi-a venit numele de Max.

— Max! l-am strigat.

Foxterierul s-a bucurat şi mai tare.

Era un succes incontestabil. Totdeauna am fost de părere că în viață totul este să perseverezi. În timp ce-mi sorbeam satisfacția, a intrat pe ușă vecinul.

— Ce dracu faceți aici? m-a întrebat, răspîndind efluvii spirtoase și uitîndu-se la mine de parcă m-ar fi văzut înghițind cada de baie.

I-am explicat despre ce este vorba și cum stau lucrurile cu madam Stan.

— Foarte bine! a zis, ridicînd mîinile în sens de aprobare. Să ținem mașinile la distanță! Și, întorcîndu-se, a plecat.

Vorbirea i-a fost cam abstractă, dar plină de sens. Mi-a plăcut.

Era cazul să trec la treaba pentru care venisem acolo. Făcîndu-i semn spre cadă, am spus foxterierului „Hai, Max!" Și el, ajutat de mîinile mele, m-a ascultat. Am potrivit temperatura apei, temîndu-mă că, auzind-o curgînd, o să sară afară din cadă. Nu, a stat liniștit și cuminte, și în loc să-mi urmărească mișcările ca să vadă ce vreau să-i fac, m-a privit tot timpul în ochi.

N-a protestat nici la contactul cu apa și nici cu săpunul, ci doar mîrîia ușor cînd spuma îi pătrundea pe nări sau gură. Cu toate că Rexona e un săpun destul de plăcut. Ce să mai vorbim, nici pentru el și nici pentru mine nu era cea mai agreabilă treabă din lume, vă rog să mă credeți.

Cel mai anevoie mă lăsa, însă, să-i spăl piciorul drept din spate, traumatizat zdravăn, se vede, de lovitura lui madam Stan. Încerca să-l ferească de mîinile mele și să scheaune de durere. Curios, își reprima această pornire a lui și tot ce răzbea era un scîncet abia auzit, ca și cînd i-ar fi fost teamă că schelălăitul lui ar putea să mă supere.

Părul scurt și creț căpătase culoarea inițială, albul alterna cu maron, punctate ici-colo cu negru, foxul arăta cu adevărat de nerecunoscut. Entuziasmat de treaba făcută, am sacrificat puțină cremă de ras *Plaisir* — săpunul îl terminasem — și, într-adevăr, părul a căpătat elasticitate și mai ales strălucire.

A doua zi am telefonat la poliție și am întrebat de locotenentul major Dragomir. Mi s-a spus că era plecat pe teren. Spre seară, însă, în timp ce discutam cu Vlad pe marginea scenariului, ne-am trezit cu simpaticul ofițer căutîndu-mă la vilă.

— Nu v-aduc nici o veste care v-ar putea bucura, mi-a făcut cunoscut de la bun început, clătinînd cu dezamăgire din

cap. Nu iese nimic și pace. I-am luat pe toți șoferii de taxiuri la rînd... Unul singur a avut o cursă pe Cumpătu, la șapte seara. Și atît. M-am interesat și printre șoferii care transportă bușteni. Tot nimic. Am venit aici direct de la cabana-restaurant unde am stat de vorbă cu chelnerii.. Ei mai întîrzie... Pînă își fac socotelile... Iată ce-mi zice unul din ei. Are o fată la una din vile, a trecut pe la ea și pe la două și ceva a luat-o spre casă. Cînd a ieșit, pe drumul care duce spre pod a văzut înaintînd o Dacie 1300, albă, și, după cum i s-a părut lui, Dacia pînă atunci staționase. Era o femeie la volan. În privința asta, însă, nu e prea sigur. Cînd s-a apropiat de el a aprins faza mare, orbit, chelnerul i-a tras o înjurătură și s-a uitat după mașină. Crede că la volan era o femeie.

— Nu mai era altcineva în mașină ?

— Nu. De data asta e sigur : doar femeia.

— O femeie singură, la două noaptea ? La două și ceva noaptea, aici ? Cred că s-a înșelat. Era poate un tînăr.

— În cazul acesta, faptul că mașina staționa și a pornit la apariția chelnerului — așa i s-a părut lui cel puțin — dă și mai mult de gîndit ! mi-a atras atenția locotenentul major.

— A auzit motorul pornind ?

— Și eu l-am întrebat. Nu știa. A auzit doar demarajul mașinii și a văzut luminile avansînd deodată.

— Luminile de poziție ? Sau fazele ?

— De poziție. Faza, faza lungă, a aprins-o imediat după aceea. Și m-am gîndit că mașina a staționat cu motorul în mers. De asta n-a auzit motorul pornind. Demarorul. Era o liniște de mormînt, iar el a coborît pe o cărare între vile. Așa că apariția lui a fost destul de neașteptată.

— Știți care-i impresia mea ? a intervenit Vlad. Că alergați după o pisică neagră prin întuneric.

— Ai citat din scenariu ? Încă n-am ajuns la replica asta, cu care m-ai furnicat pe șira spinării !

— Am vrut să spun, i s-a adresat Vlad ofițerului, că declarațiile chelnerului pot fi subiective ! După închiderea localului a băut cu siguranță un păhărel, două... Cînd s-a dus la fată a luat și o sticluță cu el... Poate are și-o fantezie bogată...

— Da, s-ar putea, a acceptat locotenentul major. El a reținut însă că numărul mașinii începe cu 7-B... Și-apoi,

există cîteva coincidențe. Întîi, cam în porțiunea aceea de drum a pierdut cîinele urma...

— Adică Dacia s-a întors după ce chelnerul și-a continuat drumul ? nu s-a lăsat Vlad. Cu alte cuvinte, tipa de la volan a revenit ca să-și aștepte complicele ? Care în timpul ăsta opera la mașină ? O punere în scenă ca pentru spargerea unei case de bani ! Fiți serioși, domnilor, aparatul a fost furat de-un borfaș !

— Ai dreptate, am spus, dar borfașul ăsta s-a urcat într-o mașină. Iar mașina ar putea fi, așa cum a presupus și domnul locotenent major, Dacia 1300 pe care a văzut-o chelnerul !

— Nu vă luați după el, s-a adresat Vlad ofițerului, vrea să-i găsiți aparatul. Și a izbucnit în rîs.

Nu i-am acordat importanță și m-am întors spre ofițer, întrebîndu-l :

— Și alta care ar mai fi ?

— Timpul cînd s-a operat la mașină. Bineînțeles, cu aproximație... Aveți dreptate, și eu cred că mașina a fost spartă după închiderea restaurantului.

I-am spus locotenentului major că a doua zi dimineața voi pleca la București. Mi-a promis că va face tot ce-i stă în putință pentru a recupera aparatul și casetele, și cu asta ne-am despărțit.

Lola îmi revenise de cîteva ori în minte, pornind spre casă am hotărît s-o caut la adresa pe care mi-o scrisese minuțios pe carnetul de bord : „Lola Glincea, str. Crinului 14, ușa a doua din curte, soneria pentru Dorina Cristescu".

Odată ajuns în oraș, am întrebat în stînga și în dreapta de strada Crinului, dar nimeni nu a știut să mă îndrume. Singura soluție, mi-am zis, era să întreb la poliție, a cărei clădire se găsea nu prea departe de locul unde oprisem.

Plutonierul cu banderolă pe brat, aflat în camera ofițerului de serviciu, a zis că n-a auzit de o asemenea stradă, a scos dintr-un sertar un nomenclator al străzilor orașului și a început să caute pagina respectivă.

— Nu există nici o Crinului, a zis în cele din urmă.

— Ei, cum așa ? ! m-am mirat.

— Dacă spui... Poftim, uitați-vă și dumneavoastră ! Și mi-a făcut semn să vin mai aproape. Crizantemei este, da' Crinului nu.

Nu-i cerusem Lolei adresa, n-o întrebasem unde stă și nici măcar o aluzie nu făcusem că aș intenționa s-o caut... Atunci ?

Care era sensul acestei false adrese! Şi, mai ales, cu atîtea amănunte încît să inducă cît mai perfect în eroare? În ce scop? Ce-a urmărit Lola prin asta?

Urcîndu-mă în maşină, mi-a trecut prin minte să mă duc la Hotel Palas şi să încerc să aflu dacă există o salariată cu numele de Dorina Cristescu. Mi-am spus că, fără îndoială, era şi acesta un nume fictiv, şi Lola n-avea în Sinaia nici un fel de mătuşă; pur şi simplu, o inventase, aşa cum inventase şi adresa.

Sincer să fiu, oameni buni, cînd locotenentul major povestise despre femeia pe care chelnerul o văzuse staţionînd în noaptea furtului, cu Dacia 1300, în porţiunea de drum unde cîinele poliţiei pierduse urma, pentru o clipă gîndul îmi zburase la Lola. Apoi, acest gînd revenise de cîteva ori, încercasem să fac o legătură între această femeie şi Lola, dar lucrurile rămăseseră la fel de tulburi ca la început.

Ceea ce mă intriga era faptul că maşina în care se urcase la Sinaia fusese o Dacia 1300 albă, adică exact culoarea Daciei 1300 pe care chelnerul o văzuse pe Cumpătu, cu o femeie la volan. De aici o mulţime de întrebări legate de felul cum o cunoscusem, de minciunile pe care mi le servise, inclusiv aceea cu falsa adresă. Aşa că am luat-o în direcţia hotelului *Palas*.

Primul om întrebat a fost portarul; au urmat garderobiera şi recepţionerul. Ca să nu mai pierd timp, am apelat la director. Aşa cum prevăzusem, nu aveau nici o angajată cu numele de Cristescu Dorina. Avuseseră la barul de zi o picoliţă Cristescu, dar o chema Nela şi era prea tînără pentru a fi mătuşa unei fete ca Lola; o concediaseră pentru că era prea amabilă cu clienţii, şi mai ales cu cei care nu ştiau românește.

CURIOS, MAX CARE STĂTUSE TOT DRUMUL LIniștit pe canapeaua din spate, în momentul în care am intrat în București a început să alerge de la o fereastră la cealaltă și din cînd în cînd să latre, cu bucurie în glas, de parcă ar fi recunoscut străzile pe care treceam.

— Ce te-a apucat, băiețaș ? m-am mirat. Te pomenești c-oi fi bucureștean !

Acasă erau toate în regulă. Foxterierul a examinat livingul și camera mea, mirosind totul în jur, apoi, în timp ce-mi desfăceam geanta de voiaj, a plecat să recunoască și restul. S-a întors dînd din ciotul de coadă, adică era mulțumit, îi plăcea casa.

Am vrut s-o sun pe Ioana și să-i spun că m-am întors de la Sinaia, dar soneria telefonului mi-a luat-o înainte. Era inginerul Strejan, din bloculeț în care am garajul și al cărui acoperiș formează terasa apartamentului său. Am crezut că mă sună ca să-mi spună că am de plătit lumina sau apa.

— Dumneata ai văzut ce-i cu ușa garajului ? m-a întrebat.

— N-am văzut. Ce-i ?

— Atunci, să știi că ți-a spart cineva garajul. Vino repede !

„Și garajul ?“ mi-am zis, în timp ce așezam receptorul în furcă. Mi-au spart casa, mașina, acum și garajul... Mai rămîne să mă răpească, ca să fie tacîmul complet. Dar totu-i să fii optimist, de un optimism cît mai robust !

În cîteva minute am fost la garaj. Inginerul mă aștepta în stradă. Coborînd panta, am văzut întreaga ușă deplasată în partea de jos, împreună cu toc, spre interiorul garajului. Se forma astfel o deschizătură destul de largă prin care, aplecîndu-mă, m-am strecurat fără nici o greutate și am aprins lumina ca să văd ce mi se furase.

Încă pe drum făcusem inventarul lucrurilor mai de preț pe care le aveam la garaj; cele două bidoane de cîte 5 litri de ulei „Caltex" se aflau la locul lor pe lada masivă în care țineam cărți, în schimb lipseau de pe poliță un carburator nou-nouț de Lada 1500 și două proiectoare Bosh de ceață.

— Ei, ce-i? l-am auzit pe inginer întrebîndu-mă nerăbdător.

Era un om trecut de 70 de ani, rămăsese afară ca să nu-și deranjeze ținuta întotdeauna pusă la punct, cu nelipsita batistă albă la buzunarul de la butonieră.

Am ieșit din garaj și, spunîndu-i ce anume fusese furat, am examinat ușa. Lacătul vechi și masiv se afla la locul lui, neatins, cele patru canaturi ale ușii nu prezentau nici o urmă de forțare; după toate probabilitățile, se operase cu o rangă al cărei capăt fusese introdus în partea inferioară a tocului ușii, între aceasta și zid.

Trebuia să telefonez imediat la poliție. Am făcut-o din apartamentul inginerului Strejan și l-am rugat pe cel cu care vorbeam să trimită și un cîine ca să ia urma.

— Păi ce, sîntem la țară? s-a mirat. Un moment, să vi-l dau pe domnul maior care o să vină la fața locului.

— Maiorul Stamate la telefon, v-ascult, s-a auzit vocea lui pozitivă, care îmi era de-acum cunoscută.

I-am spus cine sînt și l-am întrebat dacă are vreun rezultat.

— Ceva nou? m-am interesat.

— Deocamdată nimic.

— Nici cu proba pe care v-am dat-o?

— Care probă? m-a întrebat după un moment de tăcere.

— Proba cu nasturele... Și am continuat, pentru că din nou rămăsese tăcut: Cu nasturele de la haină, cu nasturele pe care l-am găsit sub fotoliu! Ce naiba, ați uitat?!

— N-am uitat, dar nu înțeleg. Am fost doar o dată la fața locului!... Și apoi mi-ați spus că plecați la Sinaia...

— M-am întors acum cîteva ore și am găsit garajul spart.

— Care garaj? m-a întrerupt contrariat.

— Garajul meu. Garajul în care țin mașina.

— Deci, tot al dumneavoastră? a zis, parcă nevenindu-i a crede.

— Da, tot eu dau și petrecerea asta. Ce să fac, mi-au aflat distracția preferată. Pentru că la Sinaia mi-au spart mașina și mi-au furat radiocasetofonul din ea.

— Ei, fir-ar să fie !... Da' din garaj ?

— Lucruri în valoare de cîteva mii. Și v-aș ruga să aduceți și cîinele, poate ia o urmă...

— Vin eu îndată și vedem.

— Stați niței ! l-am oprit, dîndu-mi seama că vrea să întrerupă legătura. Garajul îl am la numărul cincizeci și șase. Chiar vizavi de stația autobuzelor. Și i-am spus că o să-l aștept în față, pe stradă.

În timp ce doamna Strejan mă servea cu o cafea — era tot ce-mi doream — i-am telefonat Ioanei. A ridicat chiar ea receptorul.

— Ai mare noroc.

Am întrerupt-o :

— Ești o femeie unică : spui întotdeauna ce trebuie ! Sînt într-adevăr un om norocos.

— Dar ce s-a mai întîmplat ? Am vrut să zic că ieșeam tocmai pe ușă.

I-am povestit în cîteva cuvinte și am rugat-o să vină la garaj, ca să-i dau cheile de la casă.

Cînd am ieșit în stradă, maiorul Stamate tocmai venea, urmat de foarte destonicul său subaltern și era, ca de obicei, nădușit. Și-a scos chipiul cu același gest reflex, și-a șters transpirația de pe frunte, după care mi-a spus : „Haideți să vedem !"

— Și ziceți că v-a luat lucruri în valoare de cîteva mii de lei ? m-a întrebat în timp ce coboram panta, parcă nevenindu-i a crede.

— Trei sau patru, și n-am mai continuat pentru că ajunsesem la ușă.

— Ei, așa ceva n-am mai pomenit ! a exclamat maiorul, examinînd zidul de unde fusese dislocat tocul ușii.

— A operat cu o rangă, probabil... a presupus locotenentul Vrînceanu și s-a mirat : Dar de ce nu se cunosc urme de rangă ?

— Nu se cunosc. Asta mă uit și eu. Și lemnu-i brad, ar trebui să se cunoască, a comentat Stamate. Nici pe cărămidă nu sînt. Nici pe tencuială... Ei, drăcie, cu ce a forțat-o atunci ? Asta ar fi una. Apoi să-ntrebăm ce-au auzit ăștia de-aici. Și a arătat spre fereastra ce răspunde spre panta garajului. Treaba a fost făcută noaptea, așa că nu se putea să n-audă ăștia de la subsol !

Am vrut să-i spun că bătrîna care ocupă camera locuiește la copii și vine foarte rar pe acasă, dar maiorul s-a lovit deodată cu palma peste frunte, ca și cînd, brusc, și-ar fi adus aminte de ceva.

— Măi, Dorine, s-a adresat locotenentului, nu stă aici Paraschiv? Aicea stă! La subsolul lui cincizeci și șase.

— Care Paraschiv? am întrebat.

— Ușurel! a zis maiorul cu un gest semnificativ și mi-a cerut să deschid garajul.

Masiv și greoi cum era, n-avea cum să se strecoare prin deschizătura prin care intrasem cu puțin mai înainte.

Din cauza poziției la care fusese adusă, ușa opunea rezistență, dar în cele din urmă am reușit s-o deschid. Maiorul a examinat dintr-o privire încăperea și m-a întrebat ce anume am constatat că-mi lipsește. I-am spus că un carburator nou-nouț de Lada 1500 și două proiectoare Bosh de ceață, de asemenea noi.

— Și cît să coste? s-a interesat.

— În jur de patru mii dacă nu și mai mult.

— Unde le aveați?

I-am arătat polița de perete.

— E un băiat aici, în bloc, Paraschiv. Un băiat blond... îl știți?

Mi-am dat imediat seama că despre Mihai este vorba. I-am răspuns că îl știu de mic, venea mereu să asiste cînd făceam cîte ceva la mașină. Mă ajuta uneori s-o spăl...

— De ce? Nu cumva credeți că el ar fi autorul? l-am întrebat cu ironie în glas.

— Da-n ultima vreme a mai fost? a sărit maiorul peste zîmbetul meu.

— Parcă da. Acum vine rar, foarte rar. Băiatul a crescut...

— Cînd a fost ultima oară vă mai amintiți?

— Exact n-aș putea să vă spun... În urmă cu vreo două-trei săptămîni.

— Și lucrurile erau pe poliță, nu?

— Îl bănuiți în zadar, Mihai n-ar face o treabă ca asta! Îl cunosc!

— Ce vorbiți? Da' ușor mai luați oamenii pe garanție! Dar c-a stat un an pentru spargeri de mașini, asta știți?

— Mihai? am întrebat fără să vreau, nevenindu-mi a crede.

— Da, da, Mihai Paraschiv. Închiitat cu alți doi ca și el. A fost judecat, condamnat... Acu' l-au eliberat, cu amnistia asta.

Și, în timp ce maiorul vorbea, mi-am adus aminte că într-o zi mă mirasem în sinea-mi cînd apăruse în ușa garajului în timp ce făceam nu știu ce la mașină ; îl știam puști, un adolescent deșirat, și el devenise bărbat.

— Aveți dreptate. De fapt, nu știu nimic despre el.

— Ei, vedeți ?

— Dar asta nu înseamnă că e vinovat de spargerea garajului meu...

— Nu înseamnă, dar e de presupus... O să stabilim noi, n-aveți nici o grijă !

— E un băiat inteligent, n-ar face o asemenea prostie ! Cel puțin, atîta minte are ca să-și dea seama că datorită antecedentelor sale ar putea fi bănuit.

— Nu știu cîtă minte are, ea însă nu l-a ajutat la nimic pînă acuma. Dacă ar fi avut minte, n-ar fi ajuns la pușcărie ! Eu asta pot să vă spun.

Ioana cobora panta garajului, i-am dat cheia de la casă și, aducîndu-mi aminte de foxterier, am pus-o în temă :

— Am adus un cățel de la Sinaia, cumpără-i pe drum ceva de mîncare. Îl cheamă Max, și vezi ce vorbești ! i-am atras atenția. Înțelege absolut tot, așa că nu mă bîrfi, o să-mi spună. Și mai poți face ceva ca să nu te plictisești. Scoate-l pe balcon. Vezi că-i o perie acolo, perie-l ca să nu lase păr pe covoare. Și vorbește-i tot timpul. E foarte drăguț, o să-ți placă, i-am promis.

În timp ce spuneam toate acestea, Ioanei i-a apărut pe buze un zîmbet perplex, apoi altul leneș și, în cele din urmă, unul supus.

— Am înțeles, să trăiți ! a zis scoțîndu-și pieptul în afară, vătămător vederii și fără un asemenea gest, și m-a întrebat, arătîndu-și dantura : Da' un „*Soljenițîn*" pot să-mi fac ?

I-am spus că da, poate, și m-am întors la maior cu fraza elaborată pe drum :

— Problema este, cînd a fost spart garajul. Pe mine m-a sesizat domnul inginer Strejan... Terasa este a lui, am arătat. I-a scăpat o cîrpă, a venit s-o ia și a constatat că ușa-i dislocată din zid.

— Așa-i, că aici nici dracu n-avea cum să vadă că-i la ușă ceva...

Într-adevăr, garajul n-are cea mai fericită poziție. Din stradă se pătrunde sub un fel de pasaj cu boltă, căci deasupra se ridică etajele blocului, construit imediat după primul război mondial. În partea dispre stradă se află intrarea principală a locatarilor iar din capătul celălalt al pasajului pornește o pantă lungă și destul de abruptă, panta garajului. În felul acesta, existența lui poate fi remarcată din stradă doar de o privire intenționată. Iar din cauza distanței dintre intrarea în bloc și garaj și a nivelului coborît la care era situat, nici locatarii nu avuseseră cum să observe ce se întîmplase la ușă.

— Ia să vedem dacă-i cineva acasă la Paraschiv ! a propus deodată maiorul.

Am luat două leviere și, cu ajutorul locotenentului, am mutat tocul ușii pînă l-am adus la loc. Cînd am sosit în stradă, pentru că la subsol se ajunge prin intrarea de serviciu care se află la cealaltă extremitate a casei, inginerul Strejan se întorcea de la cumpărături. Văzîndu-ne, a grăbit pașii.

— Auziți, a început, la Alimentarea m-am întîlnit cu doamna Stăiculescu care stă în blocul de-alături. Cică Mihai a intrat azi dimineață în garaj : „Ce-i cu garajul vostru ? m-a întrebat. Că l-am văzut azi-dimineață pe bălatul care stă la subsol ieșind printr-o deschizătură dinăuntru. Și ușa-i închisă". Stă la patru, și bucătăria ei dă spre garaj. „Udam florile la fereastră", zice...

— Și unde-i doamna asta acum ? s-a interesat maiorul.

— Dacă nu s-o fi dus în altă parte, acasă trebuie să fie. Eu am rămas să fac coadă și la casa ailaltă, pentru smîntînă... Auzi, dom'le, ce modă — nu poți să plătești toate ălea la o singură casă, trebuie să faci două cozi. Parcă-i cineva plătit să le-ncurce ! O coadă la casă, o coadă la vînzător. Altă coadă la altă casă, altă coadă la alt vînzător.

— Ați avea ceva împotrivă dacă ne-ați conduce la doamna de care ne-ați vorbit ?

— Să duc astea în casă...

— Tu n-ai de ce să mai stai, i s-a adresat Stamate locotenentului, vezi poate rezolvi treaba aia... Și ne-ntîlnim la secție.

— Am înțeles, să trăiți ! După care locotenentul s-a întors spre mine : Am o rugăminte, poate îmi scrieți și mie cîteva rînduri pe-o carte de-a dumneavoastră. Și m-a privit lăsînd să se înțeleagă că ar vrea să-mi vorbească.

— Asta nu-i un lucru prea greu...
— Atunci vă deranjez cu un telefon.
— Sînt după-amiază acasă. Sau mîine dimineață...
Am rămas singuri și maiorul mi-a reproșat :
— Ei, vedeți pentru cine băgați mîna-n foc ? !
— La asta mă gîndeam și eu, i-am mărturisit. Un singur lucru nu înțeleg : ce-a căutat azi dimineață în garaj, dacă este adevărat că el a forțat ușa, că a forțat-o azi-noapte ? Ce nevoie mai avea să între din nou în garaj azi dimineață ? Lucrurile le-a furat după ce a forțat ușa, nu le-a lăsat pentru mai tîrziu ? ! Pentru a doua zi dimineața ! Risca să fie văzut ! Așa cum, de altfel, s-a și întîmplat !
— Stabilim noi !... a spus maiorul și s-a uitat cu nerăbdare spre ușa de intrare a blocului.
Îmi era penibil să-l văd pe Mihai pus într-o asemenea situație și i-am spus maiorului că rămîn la garaj.
— Nu se poate ! s-a opus Stamate. Am nevoie de dumneavoastră dacă-i fac percheziție. Și de încă un martor. De ce credeți că l-am rugat pe inginer să vină cu mine ? ! Întîi mergem să vedem, poate-i cineva acasă la Paraschiv... Și-i facem după aceea o vizită doamnei în cauză.

Inginerul Strejan n-a întîrziat prea mult și am pătruns cu toții, printr-o ușă de fier, într-un gang îngust, ca un tunel pe sub casă, care ne-a scos într-o curticică asfaltată, un fel de curte interioară prinsă între calcanele a două blocuri vecine. Aici sînt ținute recipientele pentru gunoaie menajere, ceva mai încolo începe scara de serviciu a etajelor, iar în fund se află ușa ce duce la subsol.

Înainte de a intra, maiorul l-a întrebat pe inginer a cui este fereastra care dă spre panta garajului, nu cumva e chiar a locuinței lui Paraschiv ?

Strejan l-a informat că este vorba de o încăpere deținută de o femeie în vîrstă, că aceasta plătește cu regularitate chiria la stat, dar de cota de întreținere e scutită pentru că, de cîțiva ani, stă la un băiat al ei, în Balta Albă, și vine pe acasă doar ca să vadă ce s-a mai întîmplat ; vine și pleacă.

Odată lămurit, maiorul ne-a făcut semn să intrăm și, pătrunzînd pe coridor, am sunat la ușa indicată de inginerul Strejan.

Ne-a deschis chiar Mihai. Ne-a deschis și văzîndu-ne, a pufnit în rîs. Într-un rîs înecat, abia auzit și în același timp imposibil de stăpînit.

— Ce rîzi, mă ? Te-a apucat rîsul ? ! l-a apostrofat maiorul.

Mihai a încetat brusc să rîdă, s-a uitat la maior și l-a întrebat cu mirare :

— De ce ? Am auzit că s-a abrogat legea care a interzis rîsul... Apoi și-a ferit privirile și a adăugat : Tocmai mă gîndeam că n-ar fi exclus să veniți. Un moment, să iau niște textile pe mine.

Era în maiou și chiloți și a dat să se îndrepte spre camera de alături.

— Lasă, că nu sîntem domnișoare ! a încercat să-l oprească maiorul.

— De dumneavoastră sînt sigur... a spus Mihai cu condescendență exagerată. Cu toate că, la prima vedere... Și a pornit în direcția camerei.

— Mă iei la mișto, ha ? ! a ricanat maiorul, și în colțul buzelor crăpate și arse i-a apărut o cută de răutate. Faci garagață cu mine ? !

Mihai s-a oprit din mers și, uitîndu-se la maior, l-a privit cu dezaprobare.

— Ce cuvinte urîte ! Dumneavoastră sînteți nu numai organe de represiune, ci și de educație ! Cel puțin, la „academie", așa ni s-a spus !... Chiar mă întrebam într-o zi : expresiile astea argotice cine de la cine le-nvață — dumneavoastră de la infractori sau infractorii de la domniile voastre ?

— Mă, tu rîvnești iar la niște ani !... l-a prevenit maiorul, și zîmbetul lui n-a prevestit nimic bun pentru Paraschiv.

— Rîvnesc ! Asta-i expresia ! a confirmat Mihai printr-o mișcare a capului, și a intrat în cameră.

Maiorul l-a urmat, dar n-a intrat, a rămas în ușă.

— E camera ta ? s-a interesat el.

— A fost a mea, s-a auzit răspunsul lui Mihai care a subliniat prin intonația vocii cuvîntul „a fost", și a precizat : Acum e a scumpului meu tată.

Apoi a ieșit din cameră, punîndu-și o cămașă pe el.

— Știu ce s-a întîmplat, mi s-a adresat Mihai, cu zece minute în urmă v-am sunat acasă, dar n-a răspuns nimeni.

Am rămas tăcut : Ioana era acasă. În locul meu a vorbit maiorul :

— Mai știi și alte povești ?

— Mai știu, i-a răspuns Mihai, dînd afirmativ din cap, și s-a întors spre mine : V-am sunat și azi dimineață. Apoi pe la nouă și jumătate.

— Da, nu eram acasă, am spus. Am fost plecat la Sinaia.

— Dar acum e dudula!... Și maiorul a făcut un semn cu mîna în sensul că cea care a fost la garaj și a plecat.

— Da, trebuie să fie acasă, am confirmat.

Mihai m-a privit drept în față :

— N-a răspuns nimeni ! m-a asigurat. Și-am format corect numărul. Înainte de-a suna... Aici Mihai s-a oprit ca și cînd și-ar fi adus aminte de ceva și, întorcîndu-se, a arătat spre măsuța telefonului. Poftiți, carnețelul e deschis la numele dumneavoastră ! Am verificat numărul înainte de-a suna.

M-am uitat : era, într-adevăr, așa.

— Trucuri ! a zis maiorul zîmbind știutor și ironic.

Nu eram de aceeași părere. În fond de ce să fi avut nevoie Mihai să regizeze treaba cu carnețelul de telefon ; era un amănunt neesențial în apărarea sa. Nu știam dacă este bine sau nu să intervin și nici timp n-am avut, pentru că maiorul a remarcat :

— Paraschive, dacă stai acasă, înseamnă că nu lucrezi nicăieri...

— Ba lucrez. Vînd ziare.

— Și cîștig bani cu grămada...

— Ei, cum ați ghicit ?

— Mă, recunoști sau nu recunoști că ai intrat în garaj ?

În timp ce Mihai se pregătea să răspundă, s-a auzit soneria de la ușă. S-a dus să deschidă și s-a întors cu Ioana.

Aceasta mi-a întins cheia și mi-a spus că n-a putut să intre în casă din cauza cîinelui, se repezea s-o muște și lătra ca scos din minți.

Imaginîndu-mi-l, am izbucnit fără să vreau în rîs — ăsta da paznic !

— Să mă sfîșie, nu altceva, s-a adresat Ioana tuturor.

Și deodată, în pauza ce se făcuse, mi-am dat seama că Mihai n-a mințit cînd mi-a spus că sunase, dar nu-i răspunsese nimeni la telefon : Ioana fusese oprită de cățel să intre în casă. Era de datoria mea să limpezesc lucrurile.

— Asta n-are nici o importanță dacă a telefonat sau nu ! mi s-a adresat maiorul, ușor iritat, și s-a întors spre Mihai :

— Mă, eu te-am întrebat pe tine un lucru : ai intrat sau nu în garaj ? Ce, fac exerciții de vorbire cu tine ? !

— Vă spun îndată cum s-a întîmplat...

— Tu dă-mi întîi răspunsul și-apoi spune ce vrei !

— Scrie asta undeva ? Cît am stat la pușcărie am învățat tot codul de procedură penală, da' de treaba asta n-am auzit !

— Zi, asta ai învățat tu !...

— Am învățat de toate... Cum să dai o „gaură" ca lumea... Cum se face „palmajul"... Și cîte !... Am ieșit școlit.

— Deci, nu vrei să răspunzi, l-a chestionat maiorul.

— Ba răspund, da' așa cum vreau eu !

— Bine, răspunde, a concedat maiorul.

— Luați loc ! ne-a invitat Mihai trecîndu-ne în revistă. Luați loc, domnule Strejan ! s-a adresat inginerului care stătea stingher într-un colț. Știu, sînteți jenat din cauza situației mele, a continuat Paraschiv, dar eu trebuie să mă obișnuiesc deacum cu asemenea treburi. Poate vine și scumpul meu tată adoptiv... Doamne, ce s-ar mai bucura să mai scape încă o dată de mine ! Ar fi din nou stăpîn nestingherit peste toate.

— Mă, tu vorbești odată sau nu ?

— Am plecat pe la cinci să iau ziarele în primire... Cînd m-am întors, pe la zece, am urcat la doamna Panait să-i dau trei sute de lei, nu știu ce socoteală are mama cu ea. Mi s-a părut mie că la ușa garajului e ceva în neregulă, dar nu m-am oprit. Abia la întoarcere am coborît la garaj și am văzut că ușa-i forțată. Gîndindu-mă la mașină — am zis că forțaseră ușa ca să fure ceva de la ea —, am băgat capul prin deschizătură și mi-am dat seama că mașina nu era înăuntru, garajul era gol. Am intrat în casă și v-am sunat la telefon, mi s-a adresat Mihai. Ca să vă spun ce-i cu ușa. Dar n-a răspuns nimeni. Apoi, după vreun sfert de oră, v-am mai sunat odată. Și... Și, luîndu-mă cu treaba, am uitat. Mi-am adus aminte cînd v-am spus că am sunat din nou. Eu dorm acum în camera din spate, în camera care are perete comun cu garajul. Însă n-am auzit nimic azi-noapte. Și, normal, ar fi trebuit să aud.

— Așa trebuia să spui de la început ! i-a reproșat maiorul cu voce neașteptat de duhovnicească și a continuat, prevenind printr-un gest, intervenția lui Mihai : Ce zici, ești de acord să-ți fac o percheziție domiciliară ?

Mihai a ezitat o clipă, apoi a strîns cu indiferență din umeri.

— Faceți. Faceți și percheziție, a spus.

— Avem doi martori, ca să fie totul legal... a precizat maiorul în timp ce scotea din servietă o coală de hîrtie și un pix.

— Uite, scrie... l-a îndemnat, așezîndu-le pe masă în dreptul lui Mihai. Scrie că n-ai nimic împotriva unei percheziții... Pierdem timp pînă aducem ordinul procurorului...

— Cunosc... Cunosc... l-a oprit Mihai cu un gest semnificativ. Spuneți-mi ce trebuie să scriu, i-a cerut. Formula. Care este formula ?

În timp ce maiorul Stamate era ocupat cu Paraschiv, retrăgîndu-mă cu Ioana în cealaltă parte a camerei i-am povestit cum am găsit ușa garajului, ce mi s-a furat dinăuntru, i-am dat amănunte cu privire la Mihai și maiorul ne-a întrerupt :

— Fiți bună, s-a adresat Ioanei, semnați ca martor pe declarația lui Paraschiv.

Ioana și-a pus semnătura sub cea a inginerului Strejan, după care maiorul ne-a rugat să-l asistăm. Și au trecut cu toții în cealaltă cameră.

— Poate îmi spuneți, totuși, și mie, ce căutați ? l-a întrebat la un moment dat Mihai pe maior.

— Tu ce crezi ?

— Dacă v-aș spune, v-ați supăra. Și nu-i în interesul meu să vă supăr.

— Cam tîrziu ți-ai dat seama de asta ! a remarcat sarcastic maiorul, continuîndu-și treaba începută.

Mihai și-a trecut mîna peste față cu un gest de parcă ar fi vrut să înlăture un fir de păianjen, apoi s-a întors spre mine, adresîndu-mi-se :

— Ce vi s-a furat din garaj ? Pentru că *tovarășul* maior caută de parcă v-ar fi dispărut un briliant ! a zis, zîmbind cu tristețe.

I-am spus.

În vreme ce maiorul percheziționa camera următoare, i-am povestit Ioanei cum mi se furase la Sinaia radiocasetofonul Lomborghinei Espada.

În cele din urmă, printr-un coridor, am ajuns la baie și la bucătărie și apoi în camera lui Mihai, care încă de la intrare mi-a apărut ca un atelier de pictură. Văzînd ce-i înăuntru, m-am mirat în sinea mea că Mihai nu-mi pomenise niciodată despre această pasiune a lui.

Pereții camăruței erau plini de tablouri : multe erau cu flori sau cîmpuri de flori, lucrate în pete colorate, și acestea erau și cele mai reușite ; băiatul nu era lipsit de talent.

Percheziția a luat sfîrșit în scurt timp, am trecut cu toții în prima cameră, un fel de sufragerie, unde maiorul s-a apucat să redacteze procesul-verbal. Odată acesta încheiat, aveam de gînd să părăsesc scena. Tot ce băgasem de azi dimineață în gură era o cafea și stomacul meu scotea tot felul de sunete, unul mai ciudat decît celălalt.

Îi povesteam Ioanei cum am găsit foxterierul pe scaunul Lamborghinei Espada și care era întrebarea la care nu reușisem să răspund, adică cum pătrunsese el înăuntru și, la un moment dat, am auzit vocea pozitivă a maiorului Stamate :

— Cel mai înțelept, Paraschive, e să spui adevărul ! Adevărul de la bun început.

Mihai a rămas tăcut.

M-am uitat, maiorul se apucase să-i ia băiatului o declarație ; am stat cu ochii pe el. La un moment dat, nu mi-a plăcut ce se întîmplă și am intervenit :

— Domnule maior, Paraschiv știe carte, normal ar fi să-și scrie singur declarația !

— Că să se plardă-n amănunte ? ! Că ne-apucă noaptea aici ! s-a justificat Stamate.

— Dumneavoastră, am continuat, sărind peste spusele lui, l-ați întrebat dacă recunoaște că a intrat în garaj... „Am băgat doar capul să văd dacă mașina se află înăuntru", a spus Paraschiv. Iar dumneavoastră ați scris : „Recunosc că am intrat în garaj dar nu recunosc că am furat carburatorul și proiectoarele care știu că erau înăuntru".

— Adică să relasă situația... Să fie limpede cum a fost. Că l-a văzut și o doamnă din blocul de alături c-a intrat în garaj ! Chiar dumnealui mi-a spus ! a arătat Stamate către inginerul Strejan.

— Dar declarația asta n-o semnează doamna aceea. Și nici dumneavoastră, domnule maior. Declarația asta o semnează Paraschiv. Așa că trebuie să fie a lui. Cuvînt cu cuvînt ! Iar dumneavoastră știți acest lucru !

Stamate a rămas tăcut și cum mă încălzisem, am continuat :

— Dacă nu aveți timp, îl invitați la secție. Și Paraschiv o să-și scrie acolo declarația. O declarație amănunțită și mai ales o declarație în apărarea sa. Obligațiile dumneavoastră de serviciu prevăd nu numai să incriminați, dar să și apărați. Să căutați probe în sprijinul acuzației, dar și probe care să infirme o acuzație. Asta în cazul în care vrem, cu adevărat, să aflăm adevărul.

— Bine, atunci să citească procesul-verbal de percheziție, a zis maiorul concesiv și s-a adresat lui Mihai : Citește, mă, și semnează !

Cînd am ieșit în stradă și ne-am luat rămas bun de la maior, acesta mi-a spus, parcă scuzîndu-se :

— Azi n-o să mai am timp să stau de vorbă cu doamna aceea... La cinci am chemat o mulțime de lume la secție.

CÎND SĂ BAG CHEIA ÎN BROASCĂ, L-AM AUZIT PE Max țopăind pe mozaicul antreului și am înțeles că se bucură. „Înseamnă că mi-a recunoscut pașii" mi-am spus cu uimire, avînd în vedere că nu avusese timp să învețe zgomotul lor, să le distingă particularitatea.

De teamă să nu sară la Ioana, am intrat primul pe ușă. Ei, bine, nici nu i-a păsat că sînt cu cineva, întreaga atenție îi era îndreptată spre mine. M-a primit cu o mutrișoară radioasă, dar expresia aceasta s-a transformat imediat în uimire. Și am văzut că se uită la mîinile mele. Cînd la una, cînd la cealaltă.

„Ham" a lătrat supărat, și chiar cu o anumită enervare, cu o anumită iritare în voce.

— Ei, ce zici de el ? s-a mirat Ioana. A crezut că-i aduci ceva... Și, uite, nu mă mai latră.

— Cum îl găsești ?

— E foarte drăguț, însă nu cred că maică-ta o să se bucure cînd o să dea cu ochii de el...

Ioana a pus de cafea, eu m-am apucat să prepar un „Soljeniță" și am întrebat cum merge aparatul.

— Dar nu-l mai am.

— Cum așa ? ! am făcut stupefiat. Și neuronii mi-au furnizat pe dată răspunsul : Ți l-au furat !

— Ei, mi l-au furat ! Te fură pe tine că ești prozator !

— Atunci ?

— Am făcut un schimb. Un schimb foarte bun.

Undeva, în subconștient, îmi încolțise ideea să-i cumpăr Ioanei alt casetofon, iar „Mayer"-ul să-l montez la Espada în locul celui furat. Eram de-a dreptul pleoștit.

— Cum ai făcut schimb ? Cu cine ?

— M-am dus la Consignația, așa cum m-a sfătuit o prietenă, să-i găsesc un microfon.

— De ce să-i găsești microfon, cînd se afla încorporat în carcasă ? !

— Încorporat în carcasă ? Unde ?

— Sus, în stînga butoanelor. Chiar în margine. O grilă micuță... Cum de n-ai observat ?

— Uite că n-am observat-o. Și cum aveam nevoie să mă înregistrez pentru a-mi corecta pronunția... m-am dus la Consignația să-i caut un microfon, pentru că în față avea două găurele, dedesubtul uneia scria „micro“... Cealaltă era pentru căști.

— Bravo ! Și ?

— Și chiar în fața magazinului respectiv, m-a oprit un tînăr care m-a întrebat ce vreau să cumpăr. I-am spus, cu gîndul că o să mă ajute să-mi aleg ceva bun, tinerii se pricep la electronică. S-a întîmplat însă ca un prieten de-al lui, care era și el acolo pe stradă, să aibă un minimagnetofon în cutie... nou-nouț. Japonez „Nivico“ și, bineînțeles, cu microfon. Lui îi trebuia unul pentru mașină. Și-am făcut schimb. O să ți-l arăt, a continuat văzînd că rămîn tăcut, are role, nu casete, niște role micuțe... Mi-a dat opt bucăți. Nu ești în culmea entuziasmului, văd.

— Ai o intuiție genială...

— Crezi că am greșit că l-am schimbat ?

— Spune-mi, știi cumva cîți ani trebuie să stai în Africa pentru a deveni negru ?

— Nouăspe ! Ia nu mă mai sicîi cu șaradele tale !

A sunat cineva la ușă și m-am dus să deschid. Era locotenentul Dorin Vrînceanu. S-a scuzat că nu m-a sunat mai întîi la telefon, dar cum a fost în drum a urcat, vrea să stea de vorbă cu mine.

L-am poftit în casă și am rugat-o pe Ioana să facă o cafea.

— Mi-a spus șefu', a început, că v-au spart și mașina în timp ce erați la Sinaia.

— Așa-i.

— Și ce v-au luat ?

— Radiocasetofonul original și vreo zece casete.

— Deci, casa, mașina, garajul. Trei ceasuri chioare în mai puțin de-o săptămînă, nu vi se pare prea mult ?

— E-o întrebare ?...

— Întîi casa... Domn' maior zice c-ar fi o treabă făcută de copii. Nu l-am contrazis, că asta e, ce să vă mai spun eu cum

e, cum a fost așa a rămas. Și că s-a întrat pe fereastra din baie.

— Am verificat, nu se poate ajunge din exterior, pe lîngă peretele casei liftului, decît dacă ești acrobat.

— Știu. E distanța prea mare, iar bîrna-i îngustă. Și nici nu sînt urme pe ea. Urma de-a zis dom' maior nu-i de pantof, o fi de la vreun rest menajer aruncat pe fereastra unei bucătării. O fi lume bună la dumneavoastră în bloc, dar din ce-am văzut că-i pe cimentul curții interioare...

— Așa-i.

— Omul, cînd nu se știe văzut, se comportă conform adevăratei sale condiții. Numai ce-i în cabinele closetelor publice... Înainte de-a întra în Europa ar trebui să reintrăm în Balcani.

— Domnule locotenent, ai început să-mi fii foarte drag! am spus rîzînd.

— Ce cauți dumneata, domnule, în poliție? a făcut cu mirare Ioana.

— Vă pot părea retoric... Asta simt nevoia să fac. Nu ce fac acum — ce sper să pot face de fapt. Dar să-mi continui ideea... Să zicem c-a fost un puști plin de curaj și chiar acrobat. Ca urmare, a ajuns la fereastră, s-a strecurat prin ea... Și apoi? Cada de baie e chiar sub fereastră... Ce-a făcut? A avut aripi și a planat peste ea, ca să nu lase urme de murdărie?

— Se rîde zgomotos!... a zis Ioana, avîndu-mă, bineînțeles, în vedere pe mine.

Într-adevăr, raționamentul locotenentului era cît se poate de corect, oameni buni, iată, îmi scăpase cada de baie.

— Așa-i, l-am aprobat. Dar despre nasturele găsit în casă, maiorul ți-a spus?

— Nu știu nimic.

I-am relatat treaba cu nasturele, aducîndu-l-i între timp.

— Da. De sacou bărbătesc. Un sacou elegant, vreau să spun, de la o haină scumpă, încă nouă. Bleumarin sau gri. Lăsați-mi-l mie.

— Am impresia că ai o idee...

— Am. Dar nu v-o spun încă. Iar ce s-a întîmplat la garaj, e de-a dreptul bizar. Curioasă forțare!... Cum a dislocat tocul? Cu ce? Nu se vede nimic. Și lemnul și zidul sînt neatinse. Nu există o singură urmă! Este adevărat, din cîte mi-am dat seama, tocul ușii nu era prea zdravăn fixat, în partea dinspre tavan poți băga mîna între ramă și zid.

— Așa lucrează Icralul, am zis. Cînd mi-a fost repartizat, garajul avea o ușă rulou, ca la magazinele de pe vremuri. Făcea un zgomot infernal, nu îndrăzneam să bag mașina cînd veneam de undeva noaptea, însemna să scol toată casa. În cele din urmă mi-au pus ușa din lemn, dar au făcut-o așa cum ai văzut.

— De-aia n-au ghilimele părțile laterale...

— Ce n-au ? N-am priceput.

— Ghilimele. Așa le spun zidarii. Niște bucăți pătrate din lemn implantate cu mortar între cărămizile zidăriei. De ghilimelele astea este fixat tocul.

— Și la mine de ce nu le-au pus ?

— Pentru că nu era nevoie de ele. La o ușă, rulou, cum spuneți c-a fost, efortul nu-i distribuit lateral, ca la cele obișnuite, ci de sus în jos și de jos în sus. De rulou tragi sau împingi.

I-am dat dreptate, și locotenentul a continuat :

— Cînd v-au montat noua ușă, au băgat tocul fest și s-au mulțumit cu atît. O treabă de mîntuială, pentru că între timp lemnul s-a uscat...

— Totuși ușa ținea ! Tocul nu se mișca.

— Ei, asta-i !... Cu ce l-au dislocat ? Și încă ceva... Se sparg mașini. Mașini lăsate în stradă. Dar nu garaje. Au vrut să fure Lamborghini Espada ? În nici un caz ! E-o mașină cu semnalmente unice la noi. Ar fi tăiat lacătul !... Deci, ținta a fost alta. Care ? Ce poți să furi dintr-un garaj. În cel mai bun caz un cauciuc, două...

— Nu știu dacă ai văzut, am acolo două bidoane cu ulei american „Caltex". Rezistă cincisprezece mii de kilometri, de-aia l-am și adus, că uleiul nostru „regenerat" distruge o Dacia, darmite o Lamborghini.

— Le-am văzut, nu le-a luat și-ar fi putut încasa bani buni pe ele !... A preferat carburatorul și proiectoarele, pentru că-s mici, le-a băgat într-o sacoșă.

— Numai că trebuia să fi știut de existența lor acolo ! a intervenit Ioana.

— Exact ! Mi-ați luat vorba din gură. Nu spargi la noroc un garaj. Iar eu nu cred că băiatul ăla, Paraschiv a făcut treaba asta. Vînzînd ziare, e un om de-o mie pe zi. Iar cînd ai antecedente penale, nu dai *gaură* chiar în propriu-ți bloc. Că doar el a învățat niște lucruri cît a stat la pripon !... Adică a dislocat ușa noaptea, dar de intrat a intrat dimineața ? Cînd

risca să fie văzut ? Cum s-a și întîmplat... N-are nici o logică...

— N-are, l-am susținut. Și-apoi Mihai nu m-ar fi furat pe mine.

— Asta-i o chestie subiectivă. Bună și ea... Lua tot, lua și bidoanele. Întunericul nu putea să constituie un impediment. Știa garajul, știa tot ce-i în el... Atunci de ce-a revenit dimineața ? Care hoț face o asemenea treabă ?

— De acord. În acest caz, cine ? Și de ce ?

— Care hoț pătrunde într-o casă, și-a continuat, imperturbabil, ideea locotenentul, ia un stilou, fie și scump, o verighetă, niște nurci, dar îi face „cadou" păgubașului magnetofonul și video ? ! Nu mi-a plăcut asta de la bun început.

— Nu i-ai spus asta maiorului ?

— S-a montat pe chestia cu copiii. Și apoi, el le știe pe toate mai bine. Din moment ce-i maior... Drept a zis cine-a zis că peștele de la cap se-mpute. Nu vedeți că toată țara e-nfestată de acest „eu știu mai bine !" ? Încearcă să contrazici pe cineva, că-ți sare în cap. Da' pe un șef ? ! Și-așa merge de jos în sus. Boala asta dacă se ia, se vindecă greu. Și-o să tragem de ea multă vreme. Dar cum a fost cu radiocasetofonul mașinii ?

I-am povestit, i-am spus și despre Lola, cum o luasem în mașină, și mai ales cum mă servise tot drumul, inclusiv la Sinaia, cu sos de gogoși.

— Dacă fata arată cum spui și era plină de daruri, a început Ioana domol, și nici nu părea o pisicuță de bar, cum de te-ai abținut și nu i-ai lansat încă de pe drum o invitație ? Cum de n-ai invitat-o să mergeți chiar în seara aceea să dansați undeva, cu gîndul că tot restul va urma de la sine ? Îți promisese, doar, c-ai să fii mulțumit !

— Mi-a lipsit inspirația.

— A-lu-lu, a-bu-ebu, a zis, rotunjind silabele.

— Asta ce-i, vreun dialect african ? Îl predau și pe el țăraniștii ? Parcă știam că te-ai înscris să înveți spaniola la ei !...

— Ai mirosit mai curînd, a sărit Ioana peste spusele mele, că-i genul jucăuș, care la o adică știe să schimbe macazul...

— S-ar putea. De gen este vorba, am precizat. Mă gîndeso la spusele ei că-i place să rămînă o enigmă. Îmi evita mereu privirea... Fac asta cei care au de ascuns ceva. Așa făcea Ceaușescu, nu privea în ochi niciodată.

— Lasă-l tu pe Ceaușescu, e vorba de Lola !

Și-am surprins o dilatare nefirească și stranie a ochilor ei. Niște ochi mari și apoși, care uneori căpătau un luciu, o sclipire... Uite, nu mă entuziasmează fixități de genul acesta. Și nici după stranietăți nu mă dau în vînt.

— A-ci-chi-ri, a-mi-chi-ri... a făcut Ioana.

— Alta-i problema, prietene... m-am adresat locotenentului. Problema este că în noaptea în care mi-a fost spartă mașina, o Dacia 1300, cu o femeie la volan, a staționat chiar în apropiere de locul unde cîinele a pierdut urma.

— Și-o asociați cu Lola ?

— Intuitiv...

— Treaba asta cu mașina a stabilit-o locotenentul major ?

— A stabilit-o discutînd cu un chelner de la restaurantul-cabană. Băiatul întîrziase la o fată... După închiderea restaurantului se dusese la una din vile, stătuse la ea o oră sau două și, luînd-o spre casă, a văzut o Dacie 1300 îndreptîndu-se spre el. O Dacie cu număr de București, 7-B și nu mai știe cît. La volan era o femeie ; zice că l-a orbit cu farurile și că, după cum i s-a părut lui, înainte ca el să apară, mașina ar fi staționat. Este clar că tipa aștepta acolo pe cineva. Și că nu dorea să se vadă asta.

— O fi așteptat și ea un prieten... a presupus Ioana.

— La două și ceva noaptea ? n-am fost de acord.

— Tocmai de aceea nu i-a convenit să fie văzută. Văzută și eventual recunoscută. Poate că venise la una din vilele de jos !... De pe șoseaua ce duce spre pod, a precizat Ioana, cunoscînd topografia Cumpătului.

— Numai că locul despre care este vorba și unde cîinele a pierdut urma, e dincolo de capătul vilelor !...

— Să ne întoarcem aici, a propus locotenentul.

— Spune-i de tipa care te-a căutat cît ai fost plecat la Govora ! m-a îndemnat Ioana. Și pe care portăreasa a găsit-o sunînd la ușă.

I-am spus, și locotenentul a cerut precizări.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Luni. Cu puțin înainte de prînz. Biletul nu l-am găsit în cutie și nici nu-mi dau seama cine-ar putea fi. În nici un caz o cunoștință. „O să vin mai tîrziu, l-a zis portăresei, poate o fi soția acasă sau altcineva". Deci habar n-avea că nu-s căsătorit.

— Or tu, a intervenit Ioana, ai grijă ca acest amănunt să nu rămînă secret...

— Nu-i chiar așa o rușine...

— Nu-i.

— Deci tipa, a zis locotenentul, a aflat de la portăreasă că nu-i nimeni acasă. Nu cumva asta a și urmărit? Biletul fiind doar un pretext cu care a descusut-o pe portăreasă.

— Posibil. Și vreau să spun că înainte de-a pleca, am fost sunat la telefon, dar cînd am răspuns, de la celălalt capăt al firului s-a întrerupt legătura. Altceva însă... I-am comunicat maiorului... Tot luni, cineva a defectat broasca de la intrare, înfundînd-o cu scobitori pe care le-a rupt înăuntru.

— Se adună!... O întrebare... a zis locotenentul și s-a oprit, parcă gîndindu-se la ceva.

— Pune-o, prietene!

— Nu cumva tipa care v-a căutat și Lola sînt una și aceeași persoană?

— E o întrebare!... am recunoscut. N-am un răspuns, dar jur că-l voi afla!

— Sînt gata să-ți sar în ajutor, s-a oferit Ioana.

N-am apucat să-i răspund, pentru că locotenentul a continuat:

— Agentul de circulație v-a zis că tocmai coborîse dintr-o Dacie albă... Într-o Dacie albă s-a urcat și la Sinaia... Tot albă a fost și Dacia cu tipa de la volan, noaptea pe Cumpătu. Sigur, Dacii albe sînt cu zecile de mii... Cam multe coincidențe!... Luni v-a căutat tipa, luni a fost defectată broasca de la intrare, luni s-a intrat, cu siguranță, în casă. Dacă nu pe fereastră, înseamnă că pe ușă!... Asta și vreau să fac, să examinez puțin ușa. Este, de fapt, scopul pentru care am venit, a zis, ridicîndu-se.

— O ai la dispoziție. Iar eu în acest timp am să mai prepar un amestec. Sper că n-ai nimic împotrivă...

— E într-adevăr foarte bun.

— După cum ai putut constata, de aceeași părere e și prietena mea.

— Care nu știe de ce se mai află aici, a făcut Ioana.

— Vrei să-ți spun eu? am întrebat-o oprindu-mă din drum.

— În nici un caz pentru ce crezi tu! a zis cu artag.

— Pentru „A-lu-lu, a-bu-lu"? sau pentru „A-ci-chi-ri, a-mi-chi-ri"?

— Mare șmecher mai ești!...

— Cuvîntul ăsta sună urît în gura ta, atunci cînd mă vizează pe mine! Ai mirosit un subiect... Dar e subiectul meu,

fetiţo ! am avertizat-o şi mi-am continuat drumul spre frigiderul din bucătărie.

Odată treaba terminată m-am dus în antreu şi am găsit-o pe Ioana asistîndu-l pe locotenent, care examina, servindu-se de o lanternă şi o lupă, suprafaţa uşii din jurul broaştei.

— Mai întîi vreau să vă spun, a început locotenentul, că aveţi o broască complet depăşită.

— Depăşită ? m-am mirat. E-un *yale* original.

— Al cărui zăvor poate fi împins cu o lamă subţire şi elastică de cuţit. De pildă, cu un cuţit pentru chit. Mai ales că între uşă şi toc există o mică diferenţă. Pe unde poate fi introdusă lama.

— Ei, fir-ar să fie !...

— Da, şi am bănuit încă de cînd am fost la dumneavoastră că aşa s-a intrat. Dar nu, „poligonul" zăvorului este neted, perfect lustruit, nu se văd nici un fel de striaţiuni. Ce nu-mi place este însă altceva. În partea de jos a broaştei, a continuat, luminînd porţiunea cu lanterna, praful este cu mult mai subţire decît pe restul uşii. Iar vopseaua parcă ar fi lustruită. Lustruită de curînd. Aveţi o femeie în bloc... Mătură scările, culoarele... Şi, bineînţeles, praful se depune pe uşi. Nu se observă, lumina e slabă... Şi-apoi, privirea nu cade pieziş, ca pe mobila din casă, ci perpendicular. Fascicolul lanternei ne arată însă, vedeţi, că praful n-are acelaşi strat peste tot. Pe restul uşii este mai gros, iar sub broască, cu mult mai subţire. Aproape inexistent. De ce ? Să dau broasca afară şi o să mă duc pînă acasă cu ea. Sînt cu maşina — nu-i a mea, e-a lui taică-miu — într-o oră sînt înapoi.

— Te pricepi ?

— Mă pricep. Am manualitate, cum s-ar zice. Aş putea să cîştig o grămadă de bani, da' m-am făcut poliţist.

Într-adevăr, n-a durat o oră cît a lipsit. S-a apucat să monteze broasca la loc, l-am aşteptat să vorbească, dar continua să lucreze tăcut.

— E ceva care nu este în regulă ? l-am întrebat în cele din urmă.

— Termin îndată şi vă spun.

Ca şi la demontare, lucra cu o îndemînare de lăcătuş. A fost gata curînd, l-am invitat în *living* şi, aşezîndu-ne, i-am arătat paharul care-l aştepta pe măsuţa dintre fotolii şi canapea.

— Vreau să vă spun, a început, că nu-mi place povestea asta. Am presupus că s-a umblat cu o cheie potrivită și că mai întîi a fost injectat puțin ulei în butuc. Uleiul s-a prelins pe ușă, l-au șters, de-aia-i lipsită de praf și lucioasă porțiunea de sub broască. Dar nu este așa. Am demontat vertaimurile — sînt uscate. Înseamnă că s-a deschis la fix. Există, ca să-l numesc așa, un „șperaclu universal" care-i un dispozitiv format din sute de pătrățele micrometrice pe care o pîrghie comandată le împinge în broască pînă la refuz. Și ele iau astfel forma cheii respective. Sînt blocate apoi în această poziție și broasca se deschide la simpla învîrtire a dispozitivului. Care nu-i mai mare ca o brichetă. Din astea de duzină... Or, cum s-a intrat la dumneavoastră la fix, intrau numai cei de la „Secu"... Și nu dispărea mare lucru. Chiar nimic.

— Ce, se ocupă în continuare cu treburi din astea?

— Ați intrat în posesia vreunor documente?... Sau... În sfîrșit, pe mine asta nu mă privește, a zis ridicîndu-se.

La plecare, locotenentul m-a sfătuit să mă duc în „Sfîntu Gheorghe", unde sînt cîteva lăcătușerii, să-mi caut o broască mai de nădejde sau să vorbesc cu cineva să-mi aducă una „de-afară". Și mi-a dat o carte de vizită, să-l sun în caz că am ceva noutăți.

AM ADORMIT GREU ȘI AM VISAT TOT FELUL DE năzbîtii cu Lola. N-are rost să vi le înșir, oameni buni, ceea ce interesează e viața reală, trebuia să văd, pe puncte, ce am de făcut. Iar pentru asta trebuia să-mi limpezesc mintea, să înlătur orice reziduuri din ea, așa că m-am dus la bucătărie și mi-am făcut o cafea.

Odată ceașca adusă lîngă fotoliu, mi-am aprins o țigară și, privind fumul ei albăstrui, am început să răsucesc în cap toate amănuntele celor trei furturi în lumina celor spuse de locotenentul Vrînceanu.

Nu știu cîte țigări am fumat; ceea ce știu este că senzația pe care o încercam era că mă aflam într-un tren tras pe linia moartă, trenul stătea, iar eu fugeam prin vagoane încolo și încoace, prin vagoane care nu duceau nicăieri.

Și deodată, la capătul unui vagon, mi-a apărut din nou chipul Lolei: în ochii ei dilatați lucea o fixitate ciudată. Încercam să mă concentrez, cînd Max a scos un „ham" plin de protest. Avea dreptate, era cazul să luăm micul dejun.

— Amice, i-am zis, e-adevărat, mi-ai demonstrat că știi să păzești casa, dar să nu crezi cumva că din cauza asta o să stau dimineața la coadă să-ți iau lapte. Nuuuu, amice! Mănînci ce mănînc și eu. O.K.?

A făcut „ham" și am înțeles că este O.K.

Revelația avută în trenul oprit — încă o dovadă că profunzimile minții omenești sînt cu adevărat insondabile — m-a făcut să mă îndrept spre Fîntîna Mioriței, considerînd că descoperirea Lolei este prioritatea priorităților.

Agentul de circulație care mă oprise nu se afla însă acolo. Nu l-am găsit nici la intersecția de la Podul Băneasa. Mi-am continuat drumul pînă la Aeroport, m-am întors, am luat-o spre oraș, dar pînă la Piața Victoriei nici sămînță de agent.

Cînd îi cauți, nu sînt, cînd îi dorești mai puțin, apar cînd nici nu te-aștepți!

M-am oprit lîngă mașina Poliției rutiere, parcată chiar în mijlocul Pieții.

— Dar ce s-a întîmplat? s-a interesat omul care se afla la volan, după ce i-am vorbit.

— Nu s-a întîmplat nimic, e o chestiune particulară.

— Numai la Batalion v-ar putea spune unde-ați putea să-l găsiți. Știți unde-i Batalionul de circulație?

— Colegii matale au avut grijă să aflu; acum știu drumul cu ochii închiși.

Polițistul a rîs, i-a plăcut ce-i spusesem.

În drum spre Batalion, cu gîndul la ce-mi spusese locotenentul, mi-am pregătit o minciună rotundă, vreau să spun plauzibilă.

Polițistul de la poartă m-a descusut mai întîi și apoi m-a îndrumat spre un căpitan care-ar fi putut să-mi spună ce voiam să știu.

În cele din urmă am nimerit într-un birou mic și auster, în care un bărbat cu o față ascuțită, avînd în mijlocul ei un nas ca un mîner de closet, mi-a zis că da, el este căpitanul Văcaru.

I-am spus pe cine caut, l-am descris pe agent și i-am dat amănunte despre ziua și ora cînd a făcut post la Fîntîna Mioriței.

— Ce vreți cu el? a sunat întrebarea căpitanului în aerul grețos de bradolină al camerei.

Nu m-a găsit nepregătit, am dat drumul minciunii:

— O Dacia-1300 avusese un accident... Am preluat cu bagajele cu tot pasagera care se aflase în Dacia 1300 și care mergea la Ploiești...

— Drăguță? a vrut să știe, întrerupîndu-mă.

— Drăguță. Fapt este, am continuat, că ea și-a uitat în mașină o sacoșă cu niște schițe, planuri pentru construcția unei case... ceva în genul acesta. Oprisem în Ploiești lîngă o stație de autobuz, o grăbisem să coboare, ca să nu încasez o amendă... Sacoșa alunecase, la o frînă probabil, de pe canapeaua din spate... Am descoperit-o abia cînd am ajuns la Sinaia. Agentul a încheiat desigur cu proces verbal de constatare a accidentului...

— Am înțeles, a spus cît se poate de binevoitor căpitanul. V-ați gîndit că datele din procesul verbal v-ar putea ajuta să dați de urmele pasagerei. Este plutonierul Amariei Ion și-l găsiți pînă la ora două în Piața Universității.

Dacă n-aș fi tăiat drumul prin Dorobanți — Piața Rosetti, l-aș fi reperat pe agent fără să mai depun atîtea eforturi mentale. Dar eu evitasem dinadins Bulevardul Magheru ca să nu dau peste sensul giratoriu din chiar piața cu pricina, unde se pierde o grămadă de timp și-ți faci o mulțime de nervi pînă execuți virajul la stînga. În orice caz, nu i-a dat mintea afară din casă pe cei care au sistematizat așa circulația în cea mai importantă intersecție a Bucureștiului. Încă un an, doi și răscruciul ăsta va deveni vama celor mai grele blesteme.

Un sfert de oră mai tîrziu stăteam cu plutonierul Amariei de vorbă. Era grad prea mic ca să-l mint. Lui îi puteam spune adevărul.

— Fapt este că în seara zilei respective mi-a dispărut la Sinaia radiocasetofonul mașinii. Iar duduia a coborît la Sinaia. Furtul este cercetat de poliție... Și aș vrea să știu din ce mașină a coborît tînăra. Poate i-ați reținut numărul!

— Era o Dacia 1300 de culoare albă...

— Formidabil: am exclamat. O Dacia 1300 albă a fost văzută staționînd acolo unde cîinele polițici a pierdut urma!

— Și era o femeie în mașină?

— Era chiar la volan. Iar din cele discutate cu mine în drum spre Sinaia, mă face să cred că fata știe să conducă. În timp ce staționa cu mașina, prietenul ei opera la a mea.

— Eram încă pe celălalt sens de circulație... Fusesem să beau puțină apă la țîșnitoarea care-i acolo... Mașina a oprit, fata s-a dat jos și bărbatul și-a continuat drumul. După puțin timp ați venit dumneavoastră. Parcă cu „7-B" începea numărul...

— Cu „7-B"? am spus, nevenindu-mi să cred. Ei, bine, cu „7-B" începe și numărul Daciei suspecte!

— Nu vă pot spune cu certitudine... Dar, după cîte îmi amintesc, parcă așa începea numărul: „7-B"...

I-am mulțumit și am luat-o spre Sfîntu Gheorghe.

Mă sculasem dimineața cu dreptul, pentru că ziua îmi mergea din plin. Mă așteptam ca de la ferometalul de acolo să fiu trimis la cel din Obor, de aici la Matache și așa mai departe. Ei, bine, vă rog să mă credeți, am găsit chiar cuiele pe care le căutam. Prinzînd astfel aripi, i-am spus vînzătorului c-aș avea nevoie de-o broască, dar nu din alea făcute

de nu știu ce cooperativă, ci de una ca lumea, poate îmi pune o vorbă la colegul de la raionul respectiv. Și m-am ales cu una de fabricație chinezească. O bijuterie cu zăvor lung, ce putea fi de două ori acționat.

Acasă îl aveam pe Max și, cum nu puteam să schimb singur broasca, m-am dus la garaj, cu intenția de a fixa de zid, cu ajutorul cuielor cumpărate, tocul ușii.

Odată dislocat, acesta se mișca destul de ușor. În timp ce constatam toate acestea, deplasîndu-l spre poziția inițială, Sanda, un țîști-bîști de fată de la etajul doi, venind din stradă, a virat cu viteză pe patinele ei cu rotile pe sub bolta intrării. Avea ghiozdanul în spate și am remarcat fără să vreau :

— Chiar și la școală te duci pe patine ?

— Da, mama spune că patinajul o să-mi facă picioare frumoase. Singur reparați ușa ? m-a întrebat ușor intrigată și-a coborît panta.

— Nu-i mare lucru...

— Așa spunea și unul din muncitorii care au ajutat femeile să scoată căruciorul de aici.

— Ce cărucior ? n-am înțeles.

— Aaa, nu știți ? s-a mirat. Un cărucior din acelea, pe două roți, în care femeile adună gunoiul. S-a oprit în ușă și a mutat-o din loc.

— Căruciorul ?

— Da-da ! a confirmat energic din cap.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum cîteva zile. Veneam tot așa de la școală... Și am găsit aici două femei chinuindu-se să urce panta cu el. Una trăgea, cealaltă împingea... Apoi a trecut fiecare la cîte o roată... Și ce blestemau !... Drăcuiau. Și căruțul și pe cel care a vrut să-l pitească, ziceau. Le-au ajutat doi muncitori să-l scoată în stradă.

— Te referi la femeile care mătură străzile ? am simțit nevoia unei confirmări.

— Da, sigur. În căruciorul acela scuturau coșurile de gunoi după ce caută să vadă ce-i înăuntru, mi-a explicat Sanda, mirîndu-se oarecum că nu știu cum se petrec lucrurile astea.

— Nu poți să-ți amintești cînd s-a întîmplat ? am rugat-o.

— Cînd s-a întîmplat ? Și a stat să se gîndească. S-a întîmplat acum două-trei zile.

A fost rîndul meu să stau pe gînduri o clipă şi, recapitulînd ce-mi povestise Sanda, am întrebat-o, pentru a clarifica pe deplin lucrurile :

— Cînd te-ai întors de la şcoală, femeile se chinuiau, ziceai să scoată căruţul... Cum ţi-ai dat seama că a mutat uşa din loc ?

— Aşa spuneau femeile. Una din ele spunea : „Hai, fa, că dacă vine ăsta cu garaju' şi-o vedea uşa...". „Păi ce, tu i-ai dat drumu' la vale ? !" a zis cealaltă şi a drăcuit foarte rău. Apoi au chemat doi muncitori care treceau pe stradă, ca să le dea ajutor. „Lăsaţi, a zis cel cu cizma de cauciuc, că dacă are el garaj, are şi bani să-şi repare uşa ! Şi nici nu-i mare lucru la ea".

— Ia să vedem, am spus mai mult pentru mine, unde a izbit căruţul uşa ? Unde a izbit-o cu roţile ?

Am tras canaturile uşii, dar pe tăbliile lor n-am descoperit ce căutam. Ceea ce nu era chiar în regulă — forţa căruţului dislocase tocul din zid ! Sanda a înţeles deconcertarea mea, pentru că am auzit-o vorbind :

— Roţile căruţului au benzi de cauciuc... De-aia nu se văd urme.

Şi în ochii ei inteligenţi şi vioi s-au aprins, ca nişte licurici, două luminiţe de satisfacţie ghiduşă.

Am lăsat baltă treaba începută, i-am mulţumit Sandei şi am plecat să caut femeile ce măturau străzile din acel perimetru.

N-a fost o treabă prea simplă, la un moment dat am avut impresia să joc „labirintul", dar nu cu creionul, ci cu Lamborghini Espada. După un timp, am zărit un căruţ rezemat de zidul unei case — da, roţile aveau bandaje de cauciuc, — şi în scurt timp am găsit o femeie odihnindu-se la umbra unui boschet dintr-un scuar răpănos. Mîncase — se vedea după un rest de pîine — şi acum îşi fuma ţigara.

Zîmbindu-i prietenește, i-am dat bună-ziua şi am întrebat-o dacă mătură şi pe strada pe care am garajul.

— Nu, a clătinat din cap, aia-i strada lui Sofiţa. Strada aia la ea-i trecută. Da' n-a venit azi. Aşa-i ea : cînd se-mbată seara sau o bate bărbatu-său nu vine la lucru.

— Aţi luat leafa... am făcut loc întrebării care urma.

— Nu. Lichidarea-i pe opspe... Da' o fi luat şi ea un ban... O fi scos gunoiul din vreo curte şi aia au cinstit-o. Da' ce-ai matale cu ea ? m-a întrebat deodată, mutîndu-şi privirile de

pe mine, că și cînd ar fi vrut să-mi arate că întreabă așa, ca să întrebe.

— N-am nimic, am negat cu convingere. Aș fi vrut doar să știu cum de-a nimerit căruțul în ușa garajului. Ușa am reparat-o... nici n-a avut mare lucru de reparat... Am împins-o la loc. Dar cum dracu' a ajuns căruțul din stradă tocmai în ușa garajului meu? Dumneata n-ai auzit-o vorbind?

Femeia se codea, stînd pe gînduri dacă să spună sau nu ce știa și atunci am continuat:

— Treaba-i că un băiat din vecini e acuzat c-ar fi spart el garajul. Or, nu-i așa. De ce să sufere cînd nu-i vinovat?! De asta întreb.

— Ia, niște vagabonzi... Că altceva ce să fie? Au zis să-i pitească tomberonul. C-așa se veselesc ăștia...

— Și i-au dat drumul la vale?

— Păi cum altfel?! Că ea-l sprijinise de perete, lîngă intrare.

— Așa am auzit și eu... Da' a putut tomberonul ăsta să mute ușa din loc?

— Dacă a luat viteză... Uite c-a putut. Că-i al naibii de greu. Iar roțile-s pe rulmenți!...

— Dumneata ai ajutat-o să-l scoată de-acolo?

— Nu... a făcut ea a negare.

— A mai fost o femeie cu ea... am insistat.

— O fi fost... O fi fost care s-a nimerit.

Nu eram deloc convins că nu fusese chiar ea cea care o ajutase pe Sofița și am întrebat-o:

— Sofița și mai cum o cheamă?

— Da' cine-o știe?! Că nu-i de mult în sector. Zică ar porecli-o Saltea.

— Uite ce-i, am zis, eu ți-am explicat matale că un băiat e acuzat de spargerea garajului. Nu-i o glumă o asemenea treabă, înțelegi și singură acest lucru! Și deducînd din pasivitatea cu care femeia recepta tot ce-i spuneam că n-o să pot obține ceea ce vreau, am întrebat-o deodată, cu voce autoritară: Unde aveți biroul?

Mi-a spus că ele țin de strada Frîncului 23.

Așa că m-am grăbit într-acolo.

Au urmat întrebări și răspunsuri, întrebările le-au pus mai-marii Sofiței, eu le-am răspuns, explicîndu-le despre ce este vorba și, în sfîrșit, un bărbat, cu Kent-ul pe masă — marca asta de țigări o vezi unde nici nu te aștepți — și cu un

„Ronson" așezat peste pachet, s-a apucat să caute în registru.

— Strada Prelungirea Zarafului, șaisprezece: Sofița Gheorghe, mi-a adus el la cunoștință și m-a sfătuit: Dumneavoastră însă, întrebați de Sofița Saltea; lumea așa o cunoaște.

— Asta-i de la o sminteală de-a ei... a intervenit informîndu-mă, un bărbat cu capul chel ca o sobă, apoi a adăugat rîzînd: Zice că nu poate dormi dacă n-are o saltea moale, să simtă cum se scufundă în ea. Fiecare cu țăcănenile lui...

M-am informat pe unde vine Prelungirea Zarafului și m-am îndreptat spre Bariera Giurgiului care îmi fusese dată ca punct de reper. N-a fost simplu să găsesc strada. Nimerisem în ce mai rămăsese dintr-o mahala sordidă a Bucureștiului.

Îndrumat de un copil, am luat-o spre fundul unei curți unde, în fața unei cocioabe din paiantă, prăvălită într-o rînă și acoperită cu carton bitumat, pe care pietre mari, albe, fuseseră așezate ca să reziste acoperișul la vînt, o femeie spăla rufe într-o albie de tablă zincată. Era cu spatele; auzindu-mi pașii, s-a întors și m-a privit cercetător.

N-avea mai mult de 40 de ani, fața, supță și muncită de riduri, mai amintea încă de o frumusețe trecută, o frumusețe simplă, de ibovnică, cum întîlnești la femei de acest gen, cu ochi mari, aproape negri, în care licărea acum o privire de ciine bătut. Ceea ce se păstrase erau genele, gene dese și lungi ca niște evantaie, gene pe care le-ar fi invidiat orice actriță din lume.

I-am dat bună ziua și, punîndu-mi pe buze un zîmbet care să-i arate că vin cu gîndurile cele mai bune, am întrebat-o dacă-i Sofița Gheorghe. „Saltea" îmi fusese peste mînă să-i spun.

— Da' de ce? a bufnit și și-a șters de fustă mîinile ude de spuma săpunului.

Am luat-o încetișor, spunîndu-i despre ce este vorba, i-am explicat că un tînăr din bloc este bănuit de spargerea garajului, și ea mi-a relatat fără nici o poftă și chiar cu o anumită îndărătnicie ce aflasem cu cîteva ceasuri în urmă. Se dusese, cu altă măturătoare, să-și cumpere pîine, apoi trecuseră pe la Alimentara și luaseră niște salam, mîncaseră oprindu-se pe drum, iar cînd se întoarseseră nu mai găsiseră tomberonul unde-l lăsaseră. Îl lăsaseră în stradă, sprijinit de peretele casei.

După ce a terminat de vorbit, am revenit la acest amănunt.

— Poate că mata ai dus tomberonul în gang şi-ai uitat? am întrebat-o, gîndindu-mă că tomberonul o fi luat-o singur la vale.

Lucru foarte puţin probabil, deoarece de la intrarea sub boltă pînă unde începe panta garajului sînt cîţiva metri buni, şase sau şapte, dacă nu chiar mai mulţi, de suprafaţă absolut dreaptă.

— Cum o să uit? a protestat, cînd eu dinadins l-am lăsat în stradă?! Să-l vază dom' Zidaru dacă trece-n control. Că dacă nu-l vede zice că sîntem la vreun ciubuc undeva... Adică el de ce n-ar bea o ţuică? De ce n-ar bea o ţuică şi el? „Că sîntem în orele de program" îşi zice el *teoria*. O fi orele, da'...

— Unul gras şi chel? am întrebat-o, referindu-mă la cel din biroul mai-marilor Sofiţei. Dar nu pentru că eram curios să-l identific, ci ca să divaghez pe o temă care-i era apropiată, o temă care o durea chiar, şi am făcut-o cu gîndul ascuns de a-mi deschide drum spre intrarea în coşmelia de casă. Cît timp vorbisem cu Sofiţa, în minte îmi stăruise imaginea unui pat cu tăblie înaltă de fier, ca de pe timpuri, cu o saltea groasă de puf, aşa cum se obişnuieşe în Ardeal, pilote parcă le spune.

— Chel, da' numa' piele şi os. Un ăla sfrijit şi cu ochi de broscoi. Cică i-o boală asta cu ochii lui...

— Mata însă ai fost o femeie frumoasă!...

— Am fost, a zîmbit bucuroasă Sofiţa, aprobînd printr-o clătinare a capului, şi brusc s-a întristat. Mai bine n-aş mai fi fost. Că bărbaţii... ştii matale cum sînt... ei rîvnesc la aia de-a făcut-o mă-sa frumoasă. Rîvnesc şi nu te lasă neam. Şi mie mi se face milă... Nu zic... Da' mi se face şi milă... Mă înduioşez. Ei... cum e scris fiecăruia. Că scrisu'-ăsta nu poţi să-l ştergi cum ştergi cu cîrpa podelele. Ce-i scris — scris rămîne. Asta aşa-i.

După ce-am terminat treaba la garaj, am trecut la investigaţiile plănuite în timp ce lucram. Peste drum fiinţează o prestigioasă instituţie culturală, în faţa ei, deoarece strada se lărgeşte brusc, se admite parcarea, puţin mai încolo e staţia de autobuz, iar alături se vînd flori, îngheţată, loz în plic. Erau cele trei obiective vizate de mine.

Am luat-o mai întîi cu bătrînelul de la ghereta cu îngheţată.

— Domnule, am început după ce i-am făcut vînzare, înfruptîndu-mă din paharul cu îngheţată, garajul meu e chiar

vizavi... Unde-i intrarea aceea cu boltă, i-am arătat. Ce credeți că s-a-ntîmplat? Femeia care mătură străzile s-a dus să-și cumpere ceva de mîncare și a lăsat tomberonul pe trotuar, l-a sprijinit de peretele casei. Ei bine, cineva l-a luat de acolo și i-a dat drumul la vale pe panta garajului. De curiozitate, n-ați văzut cumva cine a făcut treaba asta? Nu de alta, dar mi-a spart ușa garajului...

— Păi mata crezi că eu stau cu ochii pe stradă?! s-a burzuluit bătrînelul. Eu n-am răspundere aici?! Încasări de mii de lei!

— Nu, m-am apărat, am zis că poate l-ați văzut întîmplător...

Dădusem peste un ciufut; a bombănit ceva auzit numai de el și s-a apucat să-și aranjeze în raft cele cîteva pachețele cu bomboane de diferite culori. Colorată era și înghețata. Colorată și rece. E de recunoscut: diabetul nu-i o boală ușoară și, iată, fabrica nu produce doar înghețată, face în același timp și operă profilactică. „Știința" asta încă n-a dispărut.

M-am mutat alături, am cumpărat un loz în plic, în timp ce tranzistorul de pe măsuța remizierului difuza *Leonora* de Beethoven, am pus placa. Povestea mea i-a stîrnit remizierului interesul tot atît cît și *necîștigătorul* pe care i-l arătasem și pe care îl aruncase într-un coș ținut la picioare.

— Se întîmplă tot felul de chestii, a spus neutru și mi-a atras deodată atenția, arătînd printr-o mișcare a capului în direcția stației: Ia uitați-vă cum se pupă ăștia pe stradă! Păi exista pe vremea mea așa un dezmăț?! Unde-o s-ajungem, dom'le? a făcut revoltat.

— Pe Marte, am zis.

S-a strîmbat cu dispreț.

Eșuasem deci și aici. Ca să nu dau din nou greș, ca să nu dau greș și cu cele două florărese — erau ultima mea șansă — am zis să procedez mai cu tact. Le-am aruncat o privire: cea mai în vîrstă ținea capul aplecat într-o parte ceea ce, după *Semnătura astrală* denotă invidie, deoarece aplecarea aceasta era și spre spate. M-am îndreptat, așadar, spre florăreasa mai tînără și m-am apucat să-i explic despre ce este vorba.

— Păi, ce, nu te cunosc eu pe matale?! m-a întrerupt cînd am pomenit de garaj. Ești cu mașina aia frumoasă de întoarce toată lumea capu' pe stradă! Da', odată n-ai venit

să cumperi flori de la mine! Și uite ce marfă am! Iei din altă parte, așa-i?

„Am dat-o în bară și-aici, fir-ar să fie!" mi-am zis și am dat să mă apăr:

— Cumpăr și eu din am în Paști... Cumpără cei însurați... Să-și spele păcatele.

— Păi, la gagică cu ce te duci, bre?! Că șanelu-i o mie de lei! Tot cu florile îți speli cel mai ieftin obrazu'!

Îmi luase piuitul cu *Chanelul*, am încercat s-o aduc la oile mele:

— Dacă-mi fura mașina din garaj... am aruncat.

— Aaa, la matale a venit poliția ieri? a priceput. Și s-a întrebat, gîndindu-se pentru o clipă la ceva parcă știut: Zi, au vrut să-ți fure mașina? Păi da...

— Au mutat ușa din loc cu tomberonul, dar mașina nu era în garaj... am dat drumul la cîrlig.

— Dacă n-o fi ăl de cerșește... a început florăreasa, întorcîndu-se spre partea cealaltă.

S-a oprit admonestată de privirile acesteia. După priviri au urmat și cuvintele:

— Taci dracului, ce te-a găsit?! Scoate un ban... Că-i bătrîn și-o fi singur pe lume!..

Trebuia acționat rapid și mai ales decisiv.

— Uite, am zis și am scos portofelul, ai o „foaie" de la mine... Și-ți promit că nu va ști nimeni de la cine-am aflat. Mi-au furat o grămadă de lucruri! Și i-am întins o hîrtie de-o sută.

Întîi s-a codit, dar în cele din urmă i-a aprobat sutei transferul.

— Dracu știe cu cine-o fi încurcat ăsta... a zis cu teamă, mai mult pentru sine, după ce a făcut să dispară bancnota într-un buzunar adînc de la fustă.

— Vrei să spui...

— Ce să spun, că numa' așa trebuie să fie. De n-o fi ăla de le vinde ponturi la hoți să-mi faceți ce vreți! Stătea îngheboșat colea — a arătat florăreasa spre gardul instituției culturale — adică să li se facă milă la oameni de el, da' cu ochii — încolo și-ncoace. Acu' s-a mutat dincolo, la biserică. Acolo era cînd m-am dus după marfă. Stă iar la gineală...

Lucrurile erau limpezi, cît se poate de limpezi. Am luat cîteva informații despre înfățișarea vînzătorului de ponturi și am pornit spre biserică. N-am ajuns însă prea departe și am zărit venind pe trotuarul celălalt un bătrîn împuținat, cu mers

tîrșiit și greoi. Nu arăta ca un cerșetor de profesie și corespundea întrutotul descrierii făcute de florăreasă. Mi-am văzut în continuare de drum, trăgînd cu coada ochiului spre el.

Purta haine ponosite și groase, pantofi scîlciați, basca veche și ea, cu cîteva numere mai mare, îi cădea peste urechi, ca o oală. Inspira într-adevăr milă. Inspira milă în special fața lui îndurerată și tristă; văzîndu-l sprijinit de zidul unei case — fiecare dintre noi are sau a avut un bătrîn în familie — ai fi dus mîna la buzunar.

L-am lăsat să se îndepărteze niței și, întorcîndu-mă, m-am luat după el. S-a oprit în stația de autobuz. Ca să fiu pe deplin sigur, m-am strecurat prin spate și i l-am arătat florăresei.

Da, el era.

„Îl voi urmări și, dacă va fi cazul, mă voi duce pînă la capătul lumii și tot voi afla ce-i de aflat!" am hotărît.

Iar cînd iau o hotărîre — fie ea bună sau rea — n-o ascund în tufiș, oameni buni, cum face guvernul cu unele declarații, o pun îndată în practică.

Autobuzul a intrat chiar în clipa aceea în stație. Vînzătorul de ponturi s-a urcat prin ușa din față, așa că mi-am făcut loc cu coatele să urc printre primii. Iar odată urcat, n-am stat degeaba — amenințarea că ar putea să coboare chiar la stația următoare atîrna deasupra capului meu ca sabia lui Damocles. E un loc comun metafora asta, dar alta n-am. Deocamdată!...

Nu scăpam din ochi basca. La un moment dat, aceasta a dispărut, iar în locul ei s-a ivit un cap cu o chelie lucioasă, ca o sticlă de lampă. Apoi, deasupra capului s-a ridicat o mînă care a șters transpirația de pe chelie. Și am dedus că era chiar mîna lui!

Dar ceea ce m-a intrigat a fost altceva: operația aceasta, vînzătorul de ponturi a executat-o cu o batistă ce contrasta izbitor cu hainele sale. O batistă de cea mai bună calitate, cu dungi în culori pastelate, împăturită și netedă de parcă o scoase chiar atunci din sertarul unui scrin.

A coborît la Ștefan cel Mare și, bineînțeles, l-am urmat. Numai că între cel ce coborîse și cel ce se urcase în autobuz era o diferență care m-a făcut să tresar. Statura împuținată și ușor gîrbovită se îndreptase și se înălțase ca prin minune, fir-ar el de pungaș! Pașii greoi și tîrșiți deveniseră energici și repezi. Era clar că se grăbea undeva.

Dar și mai clar era că Vînzătorul-de-ponturi avea o bogată experiență infracțională, că de arta aceasta a deghizării, învățată desigur prin pușcării, se folosise nu o singură dată. În

orice caz, cu ea ar fi putut aspira la un „Oscar". Şi spun asta fără să fi văzut cum îi arată faţa ! Pentru că, indiscutabil, se metamorfozase şi ea.

A cotit pe strada Londra, formată ca şi străzile învecinate — Paris, Roma, Praga — din vile înstărite, cu un etaj sau două, cunoscut cartier al protipendadei de pe timpuri. M-a cam descumpănit faptul — în locul vechii protipendade s-a mutat cea nouă, chiar „unul din fraţi" locuieşte pe undeva pe aproape.

Dar surprizele erau abia la început. N-a durat mult şi omul a deschis portiţa unei vile îmbrăcată în iederă, urcînd cele cîteva scări, a băgat mîna în buzunar, a scos o cheie şi cu un gest sigur a descuiat uşa masivă a intrării.

„Ei, fir-ar să fie ! Întîi batista, apoi schimbarea la faţă, o schimbare totală, vila... Ce-ar putea să însemne toate acestea ?" m-am întrebat şi mintea a început să-mi lucreze febril.

Au rezultat tot felul de supoziţii şi pentru că imaginaţia mi se aprinsese pînă la incandescenţă, am hotărît să nu mă mulţumesc doar cu aflarea adresei, ci să merg mai departe.

Aşadar, am luat-o înapoi spre vilă şi am refăcut traseul : portiţă — scări — uşă — pe care omul meu îl străbătuse din stradă. După toate aparenţele, vila era un duplex, cu *living* şi bucătăria la parter, o scară interioară, probabil, ducea la etaj, unde se aflau dormitoarele şi baia. Supoziţia aceasta îmi era confirmată şi de singurul nume, „Arh. Valentin Pîrvulescu" înscris pe o tăbliţă de alamă, prinsă deasupra vizorului.

Era prea de tot ! Aşa că mi-am continuat acţiunea şi am apăsat energic pe butonul soneriei. Una singură şi ea. Şi totodată mi-am extras din minte cuvintele pe care aveam să le rostesc la deschiderea uşii. Unele, în cazul în care în prag ar apărea chiar Vînzătorul-de-ponturi, altele dacă uşa va fi deschisă de altcineva.

Am aşteptat un timp, şi cum nu apărea nimeni, am mai sunat o dată. Misterul creştea. În cele din urmă, din vestibul a răzbătut zgomotul înăbuşit al unor paşi, am simţit apoi o prezenţă în spatele uşii, ca şi cînd cineva s-ar fi uitat pe vizor, şi o voce hîrşîită, care se voia energică, autoritară, m-a întrebat pe cine caut.

Era probabil bătrînul şi am dat drumul vorbelor pregătite :

— Pe domnul arhitect Pîrvulescu. Vin de la institut.

Înfăţişarea mea şi cuvîntul „institut" i-au inspirat, probabil, încredere, pentru că s-a auzit cheia acţionînd broasca şi uşa s-a deschis. A deschis-o chiar Vînzătorul-de-ponturi,

Avea acum o față neutră și inexpresivă, ochii îi erau decolorați și apoși, bărbia moale, țeșită, trăda slăbiciune. Se schimbase, avea papuci în picioare și în loc de cămașă — o haină trei sferturi din mătase.

— Domnul arhitect este plecat din țară, m-a informat și a vrut să mă întrebe, se vede, de ce îl caut, dar nu l-am lăsat timp. Întrebările trebuia să i le pun eu și nu el!

— E fiul dumneavoastră, nu? am spus admirativ.

— Nu, e ginerele meu. Dar fiica mea e tot arhitectă! a afirmat cu mîndrie și a adăugat: Lucrează amîndoi în Maroc la un proiect. Sînt plecați pentru trei luni.

— Iar dumneavoastră cerșiți pe la colțuri de stradă! l-am acuzat brusc, cu voce excedată. Fiica arhitectă, ginerele arhitect, loculți în vilă și cerșiți bani la trecători! Și văzîndu-i cît de speriat e, cum nu știe încotro să se uite mai întîi, la mine sau să vadă dacă nu m-a auzit cineva, am continuat apăsînd, cu speranța deodată aprinsă, că aș putea obține de la el ceea ce nu căpătasem de la vînzătorii de înghețată și loz în plic: Cerșiți și vindeți ponturi la hoți!

— Ce ponturi? Ce hoți? Domnule... a făcut dezorientat. Dar poftiți în casă... Că nu este adevărat! Așa ceva nu este adevărat! s-a apărat.

Din vestibul am intrat într-un *living* cu mobilă veche, florentină; tablourile, covoarele, vasele chinezești, cristalurile nu fuseseră cumpărate de ieri, de azi. Omul meu rămăsese să încuie ușa de la intrare, a fost rămas în timpul căruia și-a mai venit în fire, pentru că l-am auzit întrebîndu-mă:

— Vă rog, nici nu mi-ați spus cine sînteți!

— Sînt ziarist. Degeaba negați, nu l-am lăsat, v-am văzut cu ochii mei cum cerșiți! Cerșiți și vindeți ponturi la hoți!

— Este o calomnie cine v-a spus asta! a protestat, gesticulînd cu mîini tremurînde.

— Dar cu cel care a luat tomberonul din stradă... Tomberonul pe care măturătoarea l-a sprijinit de peretele casei... L-a luat din stradă și a spart cu el ușa garajului! Cu el cum a fost?

— L-am văzut pentru prima oară în viață! Vă jur pe ce vreți! Cum a spart ușa garajului? Care garaj?

— Garajul la care se intră prin gang.

— Dumnezeule, dar cine ar fi putut bănui?! Credeam că-i de la... de la ăștia care-au fost... Așa am crezut. A stat două zile în mașină și mi-am zis că urmărește ceva. Pe cineva care stă vizavi. Într-unul din blocurile de vizavi. Că supraveghează

cine intră sau iese. Treburi din astea. Degeaba nu stă el în mașină, mi-am zis. Că cine are timp să piardă atîtea ore nemișcat în mașină ?! Și eram curios să văd ce-se-ntîmplă.

— Și ? l-am presat, cu gîndul la ce-mi spusese locotenentul.

— Și nu s-a întîmplat nimic. Dar cu tomberonul așa a fost. La un moment dat nu l-am mai văzut în mașină și atunci mi-am aruncat ochii spre blocurile de vizavi pe care le ținea sub observație. Tocmai intra cu tomberonul în gang. Chiar m-a mirat, ce-i trebuia tomberonul. Dar nu știu cum de-a spart ușa, pentru că a ieșit imediat. N-a stat mai mult de o secundă sau două. Și nici nu arăta să fie unul din ăia care să facă o spargere. Asta chiar că nu-mi vine să cred.

— Și după asta ?

— S-a întors la mașină. Apoi nu mai știu ce-a făcut, c-am plecat.

— Ce mașină avea ? a sunat întrebarea care mă chinuia de cînd îmi spusese că tipul pîndise două zile stînd în mașină.

— O Dacia ! O Dacia 1300.

— Ce culoare ?

— Albă. O Dacia albă.

— N-ați reținut cumva numărul ?

— Nici nu m-am uitat. La număr nu m-am uitat.

— Dar pe el îl puteți descrie, nu ?

— Pe el da. Înalt, voinic, bine îmbrăcat... La patruzeci și inci de ani, nu mai mult. Și a continuat, după o pauză de gîndire, încheind : Un domn prezentabil.

— Și era viu, am spus. Complet viu !

— Bătrînul n-a sesizat ironia — ceea ce nu era prea în regulă — și pe față i-a apărut o expresie de adîncă nedumerire.

— Amănunte mai semnificative nu-mi puteți da ? Amănunte după care, să zicem, ar putea fi recunoscut ?

— Păi dacă stătea în mașină !...

— Tot timpul a stat în mașină ?

— Tot timpul. Stătea în mașină și fuma.

— N-ați observat cumva ce fel de țigări fuma ? Românești sau străine ?... l-am ajutat, chestionîndu-l cu gîndul că un chiștoc de țigară poate să spună uneori lucruri decisive, adică să furnizeze indicii hotărîtoare într-o anchetă ca cea întreprinsă de mine.

— N-am observat, mi-a răspuns. Mașina era trasă cu spatele la trotuar iar eu stăteam mai departe. Mai depărtișor.

— Dar dacă l-ați vedea, l-ați putea recunoaște, nu-i așa ?

— Dacă l-aș vedea... Dacă l-aș vedea, sigur că l-aș putea recunoaște. Și chiar el a spart garajul? a întrebat deodată.

— Asta-i o chestiune de care alții se vor ocupa, am spus și am adoptat un aer sever. Problema este că dumneavoastră practicați cerșetoria! Fiica și ginerele sînt arhitecți, stați într-o asemenea casă... Casa e proprietatea dumneavoastră, nu?

Și-a mutat privirea într-o parte, răspunzîndu-mi cu o voce slabă și fără să ridice ochii spre mine, că este a ginerelui, făcută pe numele acestuia de părinți, tatăl băiatului e arhitectul Horia Pîrvulescu, probabil că am auzit de el, la pensionare s-a mutat cu soția la Breaza, unde mai au o vilă. Și vocea bătrînului a prins deodată vigoare.

— Viața mea însă n-a fost așa. Pe fată eu am crescut-o. De la doi ani. Că maică-sa a fugit cu unu' la Cluj... Lucra cu mine la Bancă... Era curieră. Eu la registratură... Așa ne-am luat. Da-i plăcea luxul și dusă a fost. Pe Domnița eu am crescut-o, eu am spălat-o, eu i-am făcut de mîncare, eu am dus-o la școală... Și n-am lipsit o zi de la Bancă. Treizeci și nouă de ani, o zi n-am lipsit! O observație n-am luat! Treizeci și nouă de ani, o observație n-am luat! Și am ajuns statistician principal! Să v-arăt, dacă vreți, cartea de muncă... s-a oferit și a dat să plece.

— Nu-i nevoie! l-am oprit. Vă cred. Ceea ce nu înțeleg este de ce v-ați apucat de cerșit! Cînd nimic nu vă lipsește!

— Nu, nu de asta! s-a apărat. Sigur, nimic nu-mi lipsește... Dar n-am oprit nici un ban pentru mine. Nici un leu. Avem la subsol o femeie care, pentru cameră, dă focul la calorifer... Are un băiețel... S-a născut șchioapă și muncește cu ziua. A lăsat-o bărbatul... Dar nu, nu pentru ca să-i... dau ei banii... Astă-iarnă așteptam autobuzul în stație... E un curent acolo al dracului și pe deasupra bătea și-un vînt înghețat. M-am adăpostit, autobuzul nu mai venea și, la un moment dat, o doamnă mi-a întins cinci lei. I-am luat fără să vreau. Nici nu văzusem ce-mi întinsese ea mie. Cînd mi-am dat seama ce-am făcut, inima a început să-mi bată cu putere în piept, cum niciodată nu mi s-a întîmplat să mai bată. Mă gîndeam că poate m-a observat cineva. Un polițist, chiar. M-am uitat, nimeni. Dar inima tot atît de tare-mi bătea. Am știut că nu fac bine ce fac... Că m-ar putea recunoaște cineva cunoscut... Și ce rușine ar ieși de-aici. Și pentru mine, dar mai ales pentru copii... O rușine cum nu se poate mai mare. Adică, s-ar putea bănui... Orice s-ar putea bănui. Dacă eu cerșesc... Fumam... Cînd a fugit nevasta fumam. M-am lăsat. Că banul trebuie socotit leu cu leu. Și nici băutură

n-am mai pus în gură. Colegii rîdeau. Pentru mine nu putea fi decît munca şi corectitudinea şi să nu supăr pe nimeni, şi să fac tot ce mi se dă să fac... Dar pe ei tocmai asta-i supăra : că nu zîceam „nu" niciodată şi eram apreciat. Aşa c-am scornit c-aş fi adventist. Adică, nici tu femei..., nu nimica. Era s-aduc femeile peste fetiţă-n casă?! Că atîta aveam: o cameră şi-o bucătărie la o mansardă. Pînă cînd vorbele au ajuns la cadre şi-ntr-o zi m-a chemat tovarăşa Moraru la ea. Şefa de cadre. Mi-a dat dreptate şi-am rămas la Bancă. Acum, parcă mi-a luat cineva minţile, parcă mi-a luat cineva minţile. Mi-a luat minţile odată cu bătăile alea de inimă. Şi, să spun drept, abia cu dumneavoastră mi-am venit în fire. M-am dezmeticit, cum s-ar spune. Şi de frică să nu ajung dat la ziar... Dar... M-am trezit din nebuneala asta a mea. Că mie-mi plăcea că era palpitant... O nebunealâ curată.

M-am întors acasă, am mîncat şi, cu gîndul de-a înlătura orice urmă de bănuială care ar putea plana asupra lui Paraschiv şi totodată de a-l întîlni pe locotenent, l-am sunat pe maiorul Stamate la secţie. Se afla în birou, i-am recunoscut imediat vocea. Însă şi el pe-a mea.

— Ce s-a mai întîmplat? a întrebat cu oboseală în glas.

— Am aflat cîte ceva în legătură cu garajul şi am vrut să ştiu dacă sînteţi la birou. Vin în cîteva minute.

— Bine, vă aştept, a zis. Dar oricît m-am străduit n-am descoperit nici o notă de entuziasm în glasul său.

L-am găsit în plină activitate, lua o declaraţie unui bărbat. Ceea ce făcea de altfel şi locotenentul Vrînceanu, ca şi un alt ofiţer. Mi-a arătat un scaun, invitîndu-mă să iau loc.

— Mai am puţin cu dumnealui... s-a scuzat.

Dar s-a răzgîndit şi i-a spus celui cu care sta de vorbă să aştepte pe sală.

— Am o surpriză... am zis şi mi-am presărat zîmbetul cu mister.

— Se poate... a făcut neutru.

— Ştiţi cu ce-a fost dislocată uşa garajului de n-a rămas nici o urmă?

— Cu ce? a întrebat curios.

— Cu un tomberon. Şi i-am spus cum mi-a relatat Sanda povestea cu tomberonul, ce mi-au spus cele două măturătoare, i-am dat adresa Sofiţei Saltea, i-am spus că am stat de vorbă cu bătrînul de la ghereta de îngheţată, cu remizierul de la loz în plic, pe florărese le-am omis, iar pe socrul arhitectului Pîrvulescu l-am substituit cu o ţigancă ce ar vinde seminţe chiar

lîngă stația de autobuz. Și am pus pe seama ei tot ce aflasem de la acesta.

Maiorul m-a ascultat tăcut, n-a intervenit decît de două sau de trei ori pentru a cere mici precizări. După ce-am terminat a remarcat, nu fără oarecare ironie în glas:

— Cu alte cuvinte, ați făcut-o pe detectivul !...

Vocea a fost binevoitoare și din ea a răzbătut chiar o anumită simpatie, ceea ce m-a surprins.

— Ziceți-i și așa dacă vreți. Cînd am auzit de la fetiță cum s-a întîmplat cu tomberonul... Un lucru nu pricep: a stat tipul acela, care nu arăta a hoț, a borfaș... „Un domn prezentabil, și bine", a zis țiganca. Și lor le trece atîta lume prin față !... Sînt frecate de oameni, nu se-nșeală ele cu una cu două ! Și acest domn bine a pîndit două zile garajul ! Un garaj în care nu știa ce-o să găsească !

— Poate știa !... m-a contrazis.

— Ei, asta-i !... De unde să știe ?! Bine, să presupunem că știa... Spargi un garaj ca să furi ce ?

— Domnu' maior, a intervenit locotenentul, îmi permiteți, vă rog ?

— Zi-i !

— Păi, chiar așa : care-i mobilul ! Că dumneavoastră m-ați învățat să-mi pun întrebarea asta tot timpul. Nu dai „gaură" pentru un carburator și niște proiectoare de ceață ! Ca să faci o asemenea treabă trebuie să ai un mobil foarte serios !

— Bine, mă !... Ia să iei tu cazurile astea cu domn' scriitor ... Vorbești cu fetița din bloc, o cauți pe măturătoarea cu tomberonul și-i iei declarație, îl cauți pe ăla... Faci ancheta și mi-o prezinți.

— Am înțeles, să trăiți !

— Îl pot duce chiar eu la Sofița, m-am oferit. Spăla rufe, nu cred să fi plecat de acasă.

— Lasă și du-te ! i-a zis maiorul, vrînd probabil să scape de mine.

Aveam să aflu că mă-nșelasem : nu de mine voia să scape, ci de cele întîmplate la mine. Discutînd cu locotenentul pe drum cum că ipoteza sa începuse să capete confirmare, acesta a remarcat :

— A mirosit asta și șefu'. Să nu-l credeți vreun prost... Face pe prostul. E.uns cu toate alifiile și-i de-o vicleșie de n-are pereche. Cînd ați sunat și-ați zis că veniți, „Ce mai vrea și ăsta ?... a mormăit. Eu de unde să-i scot lui autorul ? !" De-asta a dat-o pe copii...

— Crezi ? am întrebat să întreb.

— Ei, ce naiba !... a văzut el destule... Acum povestește... Adică, povesteau ; și-au pus din nou lacăt la gură. Sînt în derută. Stamate acolo a lucrat mai întîi, a fluierat în biserică... Și nu-i numai el... Șușotește... Înainte, Ceaușescu și coana Leana, îi țineau sub control. Însă mîna forte a dispărut... Dacă n-ar fi să se macine între ei, ehe !... Unii trag „cea", cu Puterea, care-i capacitată de ei, o au la mînă... alții — „hăis", cu ochii la americani, la francezi... Că de-acolo-i mălaiu' !... Ai de-au scornit treaba „Nu ne vindem țara"... „Săriți, hoții !"... Pacepa s-ar fi întors încă din ianuarie !...

— Așa se vorbește...

— Ceaușescu i-a ras pe toți, n-a lăsat unul din cei care au lucrat cu Pacepa, așa că omul nu-i chiar singurel. Mai sînt cei puși pe făraș... Care-s profesioniști ori s-au plasat, ori au fost căutați... Jocuri mari, dom'le ! Habar n-avem noi ce jocuri se fac și cine dă „cărțile" !... Ce se întîmplă acum în partide, a cui mînă e ? În ziare, reviste... chestii, povești... Sub cîte nume de ziariști sau scriitori nu se ascund ? ! În sindicate... Asociații, societăți, tot felul de organizații răsărite cu miile, nu-i una în care să nu fie băgați. Da'n Piața Universității !... Unde, cică, ajunseseră mai mulți ca studenții. Și cine a pornit toată povestea din treișpe dacă nu ei ? ! Cine a făcut schema cu Televiziunea, cu focul la Prefectură, la S.R.I., la Interne... Ce naiba !... Circu' dracului cu sutele fabricate de „liberali", cu fiolele... Circ, circ, dar lumea a crezut. Ce, în Televiziune n-au oameni ? Să văd și eu unul care n-are dosar ! Ce dumneavoastră n-aveți ? Cum ești cît de cît cineva, cum ai dosar. Și cu cît ești mai sus, cu atît dosaru-i mai gros. Unde-s dosarele astea ? De ce nu s-a făcut ca la cehi ? Au ars ? S-o creadă tîmpiții !... E comoara lor cea mai de preț. Cu care te strîng de fos, să joci cum îți cîntă sus.

— Lupte intestine au existat și înainte... Era, pe de o parte jocul lui Ceaușescu pentru a-i putea domina, iar pe de altă parte, lupta pentru putere.

— Primul a dispărut, eliberîndu-i ; al doilea s-a intensificat. Începînd cu povestea cu teroriștii, apoi ce s-a întîmplat în ianuarie, în martie, în aprilie, tot cîntecu' și descîntecu' cu legionarii și terminînd cu minerii... Care, ca proștii, s-au lăsat duși de nas. Poate a fost interesul rușilor să ne facem de rahat în fața lumii întregi, și să luăm ajutoare din față. Și îndoind cotul, a făcut binecunoscutul semn. Își fac „cordon"

cu polonezii, cu cehii, cu ungurii, neutri, mîine-poimîine, iar noi și bulgarii să fim în continuare în cleștele lor.

— Bravo, prietene! Văd că-ți merge mintea, nu glumă! Ia să vedem, ce-ar putea să fie toată povestea asta cu tomberonul...

— Unde rămăsesem? Da, ziceați că-i vorba de un bărbat în jur de patruzeci de ani... Că a făcut o recunoaștere preaiabilă, asta e de la sine înțeles. Să construim puțin... Așa și-a dat seama că lacătul de pe timpuri, pe care-l aveți la garaj, nu poate fi deschis nici măcar cu sculele lor. Vedeți ce lacăte se făceau pe vremuri! Grele da' bune. De tăiat nu, de spart nici atît. Decît făcînd zgomot. Și cînd? Noaptea. O fereastră a subsolului răspunde spre panta garajului... N-a avut cum să-și dea seama că bătrîna nu stă acasă, iar deasupra — terasa de la apartamentul inginerului. Zgomotul produs de tomberon la impactul cu ușa nu putea să trezească suspiciuni. Ziua în amiaza mare... Cine l-o fi auzit din bloc, ar fi putut crede că meșteriți ceva la garaj. Și chiar dacă, să zicem, s-ar fi uitat din curiozitate să vadă ce s-a întîmplat, ar fi văzut tomberonul.

— Ce rămîne fantezist, prietene, din toată treaba asta, este faptul că tomberonul a mutat tocul din loc, sau mai bine zis, că omul și-a imaginat, a presupus asta. A scontat pe o asemenea treabă.

— A examinat ușa... Poziția garajului i-a permis. Supraveghindu-l — poate că aștepta să vă întoarceți!... — a văzut măturătoarea sprijinind tomberonul de peretele casei și părăsindu-l acolo, și-atunci i-a venit ideea să-i dea drumul pe panta garajului. O știa abruptă și lungă, și-a dat seama că tomberonul o să capete viteză... Și cum tomberoanele sînt grele... A mizat, zic, pe faptul că o să disloce o tăblie sau două, decît tocul din zid. Cu toate că eu am observat, de cum am coborît la garaj, că sus e-o diferență între toc și zid să bagi palma.

— Au promis c-o să vină să pună mortar, dar n-au mai venit. Am lăsat lucrurile așa, zicînd că se ventilează garajul pe-acolo.

— Și poate că tocul nici n-a fost mutat atîta din loc. A fost doar dislocat. I-a tras o talpă sau două și-a desăvîrșit treaba. Dar asta înseamnă că le trebuie de la dumneavoastră ceva!... Au căutat în casă, în garaj, în mașină...

— N-au ce să vrea de la mine. Asta mă și intrigă.

— Știți mai bine...

Cînd am ajuns acasă mi-am aruncat ochii mașinal spre cutia de scrisori, și-am constatat că-i ceva înăuntru. Ziarele le scoseșem la prînz, iar poștașul nu vine de obicei după-amiaza. Am deschis, era un plic înăuntru. Complet alb, nu-mi purta nici măcar numele și conținea un obiect nu prea mare. În drum spre lift am constatat că era un cartuș. Vreau să vă spun, oameni buni, că asta n-a avut darul să mă umple de încîntare. Și să fiți siguri că-i o afirmație sinceră.

Max m-a primit bucuros și s-a ridicat în două lăbuțe.

— Ești vesel ? Trebuie să-ți aduc la cunoștință că nu-i și cazul stăpînului tău. Am încurcat-o, băiete !

Și s-a auzit telefonul. Eram sigur că mă sună omul care-mi lăsase semnul acesta de dragoste în cutie, o să aflu despre ce este vorba. Am ridicat și am auzit o voce de femeie, ale cărei inflexiuni mi s-au părut cunoscute, cînd a pronunțat emoționat :

— Alo, Adrian ?

— Dacă nu minte buletinul, chiar eu.

Oameni buni, țineți-vă bine, la celălalt capăt al firului era Lola. Sau cel puțin rîsul el, dacă n-am început să am iluzii auditive.

— De ce rîzi, dudule ?

— De surpriza pe care ți-o fac.

Era o afirmație întru totul adevărată.

— Dar nu știu cine-i la telefon !...

— Așa de curînd m-ai uitat ? a zis cu reproș.

Cică omului i-au fost date cuvintele ca să se ascundă în spatele lor.

— Nu te supăra, înseamnă că n-am avut ce să țin minte !... „Fir-ai să fii, îmi apari pînă și noaptea în vise !"

— Concret, e-adevărat, n-ai avut.

Sintagma asta a devenit la modă, numai la T.V. de cîte ori o aud ! Cum era „corespunzător", pe vremea satrapului.

— Ei, vezi !...

— Așa au fost împrejurările, dar mașina ta mi-a plăcut.

— Mă măgulești !...

— Nu, nu-i un compliment, e într-adevăr așa.

— Mă face irezistibil, nu, Lamborghini Espada ?

— Te face. Și mie îmi place să fiu.

— Cui nu-i place ? !

— Tot nu știi cu cine vorbești ?

— Dacă nu-mi spui...

— Da, e prima oară cînd vorbim la telefon. Am crezut însă că vocea mea îți spune ceva.

— Îmi spune.

— Ce ? A întrebat cu nerăbdare în glas.

— C-ai putea avea şi alte calităţi... Dar de multe ori te poţi înşela.

— Ei, asta-i !... Lola la telefon.

— Lola ? m-am prefăcut surprins. Ce faci fetiţo, cînd te-ai întors ?

— Ieri. Deci nu eşti supărat ?

— De ce să fiu supărat ?

— Că ţi-am dat o adresă aiurea...

Sinceritatea ei m-a cam derutat.

— Ce înseamnă că mi-ai dat o adresă aiurea ? Nu înţeleg.

— Cea de la Sinaia. Pe care ţi-am scris-o pe carneţel.

— Dar de ce-ai făcut asta ?

— Nu ţi-am spus că-mi place să rămîn o enigmă ? ! Tu, însă, de ce nu m-ai căutat ? Înseamnă că nu ţi-am plăcut.

— Cum poţi spune una ca asta ? Cu atîtea daruri pe tine... Iar tu m-ai făcut să înţeleg că nu-s doar astea care se văd... Nu mi-ai promis tu c-o să fiu mulţumit ? !

— Ba da. Tocmai de-asta mă mir că nu m-ai căutat.

— Pentru că nu ştii ce mi s-a întîmplat la Sinaia...

— Nu cumva cu maşina ? m-a întrebat cu neliniştе în voce.

„Mare actriţă !"

— Da, cu ea. Mi-au spart-o noaptea şi mi-au furat radiocasetofonul. S-au comportat ca nişte vandali. Au forţat broasca îndoind marginea portierei...

— Nenorociţii ! a zis.

— Ca să nu mai spun cum au scos radiocasetofonul, forţînd c-o şurubelniţă totul în jur.

— Şi nu te-ai dus la poliţie ?

— Tu nu ştii cum e poliţia noastră ? Aşteaptă să prinzi singur hoţul şi să i-l duci şi legat. Nu vii la mine ? m-am surprins întrebînd-o şi am vrut să-mi dau peste gură.

Fir-ar să fie, nu-mi ajungea ce păţisem ! Cînd spusesem „să prinzi singur hoţul", evident la ea mă gîndisem, îmi venise în minte cum schimbase o casetă cu alta şi, desigur, nu făcuse asta pentru a căuta muzică, ci pentru a proba aparatul şi în ochi îmi apăruseră, poftim, oameni buni, sînii ei plini de tifnă, oferiţi cu atîta dărnicie privirii.

— Aşa, deodată ?

— Cum adică, deodată ?

— Fără o introducere ? Ar trebui mai întîi să mă scoți undeva !... La un restaurant. Dansăm... Și sigur... La o grădină, că-i o înăbușeală afară.

Alergasem s-o găsesc, și, iată, ea îmi oferea o întîlnire.

— O.K. ! am zis. Dar să vedem unde.

— Poate la *King Elisabeth*, a dat-o pe englezește, numind astfel Palatul Elisabetei de lîngă Muzeul Satului, un restaurant luxos, deschis de curînd.

— Da' văd că ești la curent !... mi-a scăpat fără să vreau.

— Cum să nu fiu ? ! Aî fost ?

— Nu, dar din cîte am auzit e gen club, trebuie să te înscrii mai întîi. Așa că ți-aș propune să mergem la „Pescărușe". Sau la „Parc". Știi restaurantul ? Lîngă terenurile de tenis din Herăstrău...

— Îl știu.

Fată umblată.

— „Pescărușul" s-a prostit, servesc mizerabil dar la „Parc" am fost săptămîna trecută și am rămas mulțumit. Se mănîncă bine.

— Bine, mergem la „Parc". Dacă zici...

— De unde vin să te iau ?

— Nu trebuie să vii, chem un taxi. Sînt atîtea acum...

Am stabilit ora 9 și cu asta conversația s-a încheiat.

Cartușul se afla în picioare pe măsuța dintre canapea și fotolii, care-i și a telefonului, privind glontele nichelat și cu vîrf ascuțit să zgîrii sticla cu el, am încercat să răsucesc în minte toată povestea cu Lola, dar n-am apucat să fac asta, căci s-a auzit din nou soneria.

Era Ioana.

— Vorbești, nu te joci !... Și sînt în oraș, te sun de la „public".

— *Sory.*

— Nouăți ? a vrut să știe.

— Grandioase. Am stabilit cum mi-a fost spart garajul. Și țin să precizez că am făcut-o singur.

— Ești mare ! Întotdeauna am fost de această părere.

— Sînt. Ei, bine, am de gînd să mă privatizez ; o să-mi deschid o agenție de detectivi particulari. Și cum cartușul îmi era sub nas, am adăugat : Dacă mai apuc...

— Ce vrei să spui ?

— Ca să înțelegi, trebuie să vezi ce se află acum în fața privirilor mele.

— Și ce se află, mă rog ?

— Un obiect drăgălaș, partea de jos din alamă, cea de sus din oțel, alama e îndopată cu pulbere, dar nu din aceea cu care își dau femeile pe față, pe fundul ei se află o capsă, tot întregul e cunoscut sub numele de „cartuș". Ce zici de descrierea asta ?

— Prozator !... Tu vorbești serios ?

— L-am găsit în cutie, băgat într-un plic. Nici nume, nici adresă, adus personal.

— Bine, dar cine putea să facă o treabă ca asta ?

— Nu mi-a lăsat cartea de vizită... Cine altul dacă nu „firul" peste care am dat ?!

— Deci, se confirmă ce-a spus locotenentul... Te-ai gîndit că telefonul tău ar putea fi ascultat ?

— Mi-a trecut prin minte și asta.

— Progresezi... Ține-o așa ! Totu-i la loc. Le-a trecut spărietura, au văzut că nu li se întîmplă nimic, că nu li se-ntîmplă ce li s-a întîmplat celor din Cehoslovacia sau R.D.G... Că fără ei...

— După cum arată cartușul... Seamănă cu cele despre care se spune că au tras teroriștii.

— Ce teroriști ?... Unde-s ? Ei, subteranele... Gogoși.

— Gogoși, dar stai că n-ai aflat încă totul ; există un rest.

— Să vin la tine ?

— Nu, că trebuie să ies în oraș. Despre „rest" este vorba. Un „rest" destul de substanțial. Genul jucăuș. Lola. Cu ea vorbeam cînd mă sunai.

— Ei, nu mai spune !... Deci, speri că n-o să schimbe macazul, a zis cu voce strepezită.

— Nu de asta mă duc. Mă documentez... E-o poveste din care nu se poate să nu iasă o carte !

— Te cred. Numai că și mie mi s-a propus un program.

— La „țărăniști ?"

— Nu-mi purta tu de grijă !...

— Am spus eu că-ți port ? Ai de toate, ca din „pachet", tocmai asta mi-a dat de gîndit. Și-apoi tu ai fost cea care-ai trîntit ușa !...

— Iar acum îți închid telefonul.

Și l-a închis.

RESTAURANTULUI ÎI SPUNE „PARC", DAR CUM chiar alături, pe un piedestal generos, se înalță o rață de bronz ce aduce a hipopotam — este exact statuia care lipsea Bucureștiului! — localul a fost botezat „La rața".

În fața lui se afla un număr destul de redus de mașini, asta m-a liniștit întrucîtva. Ca să nu pierd timp, am renunțat la manevrarea Espadei și am băgat-o cu fața spre pădure, parcînd-o, cum s-ar spune, dintr-o bucată. Încuind însă portiera, am aruncat o privire spre ușa intrării și nu mi-a plăcut ce-am văzut: lumea intra și ieșea ca dintr-o biserică în seara Vinerii Mari.

Fusese o zi excesiv de călduroasă, oamenii erau dornici de răcoare și restaurantul era plin la refuz. Dar cum totu-i să fii optimist, am pornit printre mese cu speranța că unii mai harnici și-or fi făcut de-acum plinul și au de gînd să cheme ospătarul la plată. Aspecte din prima ipostază am remarcat cîteva, dar nu și din cea de a doua. Cu alte cuvinte convivii erau cît se poate de ferm hotărîți să rămînă în schimb prelungit; e restaurant, nu fabrică.

Și, deodată, acolo unde mă așteptam mai puși, în partea dinspre lac a localului, partea cea mai căutată de toți, motiv pentru care nici n-o prospectasem, am zărit o masă liberă într-un separeu format din arbuști. Numai că în stînga și în dreapta intrării așteptau două grupuri a cîte două perechi, pregătite să asalteze masa odată cu apariția chelnerului.

Perspicace cum sînt și trecut prin cîteva reciclări, nu mi-a fost greu să-mi dau seama cum devine cazu' cu respectiva masă. Am făcut repede un ocol strategic, ca să las impresia că vin pe un traseu sigur și mai ales un traseu dinspre intrare, mi-am agățat pe față un aer de siguranță degajată și am pornit la atac.

Odată ajuns în fața celor două grupuri, le-am aruncat câte o scurtă privire, așa cum ar arunca o privire directorul Operei Române unor spectatori gata să pătrundă în loja lui personală, și tot cum ar face acesta m-am așezat pe un scaun. M-am așezat, am examinat cu ochi critic tacîmurile puse pentru patru persoane, sticlele cu vin din frapieră, era Riesling de Tîrnave, mă puteam declara mulțumit, dar am strîmbat ușor din nas. Am mototolit apoi în pumn cartonul pe care scria „Rezervat" și care se sprijinise de glastra cu flori și m-am uitat nerăbdător după chelner. Așa am văzut cele două grupuri pornind, fiecare în altă direcție, în căutarea unei mese mai puțin ocupate decît cea la care mă așezasem.

Prima parte a bătăliei fusese cîștigată, urma cea mai grea. Aerul de siguranță degajată l-am înlocuit cu unul de importanță gușată, dar știind că el nu prea mă prinde și că nu dispun nici de atributele necesare unui asemenea aer, am pregătit la îndemînă un argument mai concret.

N-am terminat bine operația, și am văzut un chelner tînerel venind gîfîit în direcția mea. L-am chemat cu degetul, ca pe un țînc. Gestul l-a descumpănit, căci pe fața rigidă ca o baionetă a apărut deodată un zîmbet profesional.

— Ascultă, i-am zis luîndu-i-o înainte, pentru că ședința asta trebuie s-o conduc eu și nu el, ai pus aici un „rezervat" cu intenția de-a obține niște parale. Uite-le! Și i-am pus pe masă o hîrtie (bancnotă ar fi prea mult spus) de cincizeci de lei. După care am continuat: Aștept o prietenă, așa că va fi o masă bogată, de pe care veți culege o mulțime de stele din Calea Lactee! Vinul îmi place, adu cîteva sticle de pepsi. Pește aveți?

— Saramură de crap. Cu mămăliguță!

— Sună bine! am zis. Dar e crap get-beget sau din ăla din patanță?

— Crap românesc, o să vă placă.

— Adu-mi repede o porție să nu aștept fata pe stomacul gol și ne faci după aceea niște fripturi. Ce fripturi aveți?

— Mușchiuleț de porc.

— În regulă. Și să fii, te rog, cu ochii pe masă, ca să nu-mi tremure mîna la nota de plată! Poți să-i furnizezi și plicului informația asta! i-am cerut sec, așa cum sec a sunat și avertismentul cu nota de plată.

Pentru că ei știu, au învățat de la noi, că bacișul — un obicei nu doar balcanic, altfel nu s-ar numi *pourboire*, *tip*, *trinkgeld* și așa mai departe — îl primesc indiferent dacă servesc

bine sau prost. Răul principal, zic eu, în asta constă şi mai puţin în faptul în sine. Este aici undeva şi nevoia unora de-a arăta, de-a se afirma, în acest fel primitiv, că ei, iată, dispun, deci sînt cineva, un mod de-a se diferenţia, de-a ieşi în evidenţă, în raport cu ceilalţi. E aici o sociologie asemănătoare cu cea a pachetului de „Kent" pe care cei mai mulţi ţi-l manevrează pe sub ochi ca pe un steag. Că pe un steag şi-l procură, şi, nu puţini, după zicala că „burta n-are oglindă", îşi dau ultimul ban pe un „Kent".

Orchestra a intrat într-o pauză, clipocitul apei a răzbătut pînă la mine. Copacii foşneau... Mi-am spus astfel că avusesem o ideé foarte bună cînd îi propusesem Lolei acest local şi nu altul.

Chelnerul n-a întîrziat prea mult (mă vizitase şi picoliţa), saramura era bine făcută, dar să mănînci saramură de crap şi să bei pepsi e ca şi cînd ai mînca banane cu hrean. Asta era, pentru o plăcere olfactivă şi de moment, n-aveam voie să risc o suspendare pe două luni a carnetului de conducere. Mai ales în plină vară.

Ca să găsesc masă venisem mai devreme, dar, iată, că se făcuse nouă şi jumătate, iar Lola nici gînd să apară. Ieşisem, crezînd că poate nu mă găseşte... Şi mă întrebam dacă nu cumva telefonul ei a fost doar unul de sondaj. În clipa următoare, un fulger a luminat cerul chiar deasupra capului meu şi în timp ce acesta se pierdea, urmat de un bubuit asurzitor, în apa lacului Herăstrău, de sus au început să se reverse torente de apă.

M-am salvat odată cu ceilalţi, luînd cu asalt partea acoperită a restaurantului. Chelnerul care mă servise se refugiase şi el, văzîndu-l cum se uită cu disperare să-şi descopere clienţii în mulţimea de lume, i-am făcut semn că vreau să-i plătesc. Nu mai avea sens să rămîn, dispăruse şi ultima speranţă ca Lola să vină.

După ce-am achitat nota de plată, mi-am făcut loc spre ieşire. Ajuns însă aici, am ezitat o clipă dacă să-mi continui drumul sau nu : ploaia cădea cu aceeaşi furie ridicînd băşici mari pe asfalt. Dar cum nu existau semne ca ea să înceteze curînd iar eu eram gata udat, am sprintat în direcţia Espadei. Distanţa nu era mică, am ajuns murat şi, pînă am descuiat portiera, ploaia m-a murat şi mai vîrtos.

Adăpostit în maşină, am scos haina, pe care o simţeam udă pe spate, mi-am şters faţa şi părul cu batista şi, oameni buni, nu mi-am crezut ochilor ce-am văzut. Din desişiul de pomi şi arbuşti apăruse în perdeaua de ploaie, ca ieşind chiar atunci

din apa lacului Herăstrău; o ființă feminină într-un furou ei se poate de fidel prin lipire. Nu, nu era o nălucire, pentru că făptura s-a repezit la portiera mașinii.

Am deschis, și înăuntru a pătruns o mînă ținînd o poșetă, poșeta nu mi-a făcut nici o impresie, dar cînd a intrat și restul am simțit furnicături din creștet pînă-n tălpi și mi s-a tăiat respirația.

— Vă rog să mă iertați, sînt într-o situație groaznică... s-a scuzat tînăra, gata să izbucnească în plîns.

— Un bal mascat n-am auzit să fie în jur... Așa că vă cred, am spus rîzînd.

M-a privit surprinsă o clipă și a izbucnit în rîs. Într-un rîs din ce în ce mai degajat, cu inflexiuni care trădau o fată plină de temperament. Era de fapt o confirmare a primei impresii, cînd remarcasem tot ce fusese de remarcat : picioare triumfătoare, un mijloc cum scrie la carte, sînii orgolioși, mari, explozivi, carne pietroasă, să omori un purice cu unghia, gura rotundă, cărnoasă... Ce mai, fata era grandioasă !

S-a oprit deodată din rîs și a spus cu o voce la auzul căreia și un aligator s-ar fi lăsat mîngîiat.

— Mi-e tare frig... Vreți să puneți caloriferul în funcțiune ?

— Da, cum să nu !

Am pornit motorul și am acționat maneta de la preîncălzitorul electric al suflantei caloriferului, după care, făcîndu-mi curaj, m-am repezit la portbagaj să aduc pielea de căprioară. Luînd-o, am văzut pătura și mi-am adus aminte de sticluța de „Queen Anne" (e plată, iar capacul poate servi drept pahărel), pe care o păstrez acolo — nu știi cine-ți poate intra în mașină... M-am întors cu toate trei în habitaclu și întinzîndu-i sticla, am invitat-o să bea.

— Altfel nu scăpați de răceală ! am îndemnat-o.

A băut, am insistat să mai bea, m-a ascultat fără să spună nimic și i-am dat pielea de căprioară.

— Ștergeți-vă cu asta, suge ca un burete. E-o piele de căprioară, nu-i prea curată, dar n-aveți ce face, nu puteți rămîne udă în asemenea hal ! Și vă înfășurați după aceea în pătură.

Spunîndu-i toate acestea, mi-am aprins o țigară și preluînd sticla, am făcut-o să ajungă la propria-mi gură. Întîi, că pe o asemenea vreme dispăruse riscul de-a mă întîlni cu un agent de circulație. Doi, era un antidot contra răcelii, căci eram și eu ud. Trei, pentru că fiorul care mă cutremurase la preluarea sticlei, și în care se regăseau și senzația nesigură a unei atingeri și certitudinea ei materială, continua să mă domine anti-

cipativ. În timp ce dădeam pe gît înghiţitura, am auzit-o adresîndu-mi-se :

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc...

Am întrerupt-o :

— Vă spun eu ! nu-mi mulţumiţi ! O cunoştinţă de-a mea, am continuat, un chirurg foarte bun, atunci cînd un pacient se desparte de el cu astfel de cuvinte : „Vai, domnule doctor, nu ştiu cum să vă mulţumesc...", îi sare imediat în ajutor : „Dar nu-i nici o problemă ! Vă spun eu : beau *whisky*, fumez „Kent"... Eu nu sînt medic... am adăugat rîzînd.

Şi am aprins farurile. Fascicolele lor au pus deodată în evidenţă furia dementială a ploii.

Am auzit-o vorbind.

— Ştiu, aţi fi putut încerca — pentru un bărbat este o ocazie... şi un pretext totodată — să faceţi dumneavoastră ce fac eu acum. În situaţia mea aş fi fost obligată să accept, să nu spun nimic. Mă simt penibil... Ca şi cînd aş fi goală, ca şi cînd aş sta complet goală aici... Lăsaţi-mă să vă mulţumesc cel puţin pentru că nu mă priviţi, că nu m-aţi privit.

Era o afirmaţie adevărată (aproximativ), dar acest mulţumesc mi-a dat impresia de eschivă, de alunecare într-o direcţie contrară fiorului anticipativ care mă cutremurase cu puţin înainte.

— O să vă fac'o mărturisire, am spus rîzînd. Am trecut de vîrsta şcolii elementare, am mai văzut femei dezbrăcate. E adevărat, nu toate erau atît de bine făcute ca dumneavoastră... Şi am adăugat pe un ton cîntat şi uşor insinuant : Dar asta-i altă căciulă...

— Întotdeauna glumiţi aşa ? s-a interesat şi s-a înfăşurat în pătură.

— Întotdeauna. Numai că nu întotdeauna cu aceeaşi plăcere !

— O să vă povestesc imediat, a spus după o pauză, şi-o să vedeţi. Sînt ghidă la O.N.T. şi azi dimineaţă am fost ataşată pe lîngă un neamţ. Un fabricant de mobilă din R.F.G. După ce-am ieşit de la Muzeul Satului, i-am arătat partea aceasta cu lacuri a Bucureştiului, iar cînd am ajuns aici — era şase şi ceva — mi-a spus că i s-a făcut foame. M-a invitat la restaurant... Şi s-a pus pe băut ţuică de Turţ. Complimente, tot felul de poveşti, şi în timpul ăsta a pus mîna peste a mea. M-am retras-o. Ca ghidă trebuie să ştii s-o faci pe inaccesibila... S-o faci la perfecţie. Îi sugerasem acest lucru, dar el a

insistat cu avansuri. Îmi dați și mie o țigară? mi-a cerut deodată, întrerupîndu-se.

I-am oferit o țigară, aprinzîndu-i-o, am remarcat candoarea gropițelor din obraji, și ea a continuat:

— E buzat. Voluminos și buzat. Cum ne-am urcat — aici o parcase și el — a încercat să mă sărute. L-am dat ferm la o parte. Asta probabil l-a enervat, pentru că a tăbărît cu mîinile ca un demenț. Ca un apucat. Se ținuse destul de bine, nu părruse beat... Am deschis portiera să fug, dar m-a prins de breteaua rochiei! Ziua se anunțase călduroasă, îmi pusesem o rochie ușoară de voal... Iată ce-a mai rămas din ea, a spus ridicînd de jos o bucată de mătase îmbibată cu apă. S-a desfăcut întîi fermoarul... Cealaltă jumătate a rămas în mînă la el. M-am ascuns printre copaci... Și-n scurt timp a început să plouă torențial. A trăznit chiar lîngă mine. Am crezut c-o să mor de frică...

— Nici nu-i de mirare! Unde locuiți? am întrebat-o punînd în mișcare Espada.

— Lîngă Parcul Libertății. Dar cum să mă prezînt în halul ăsta acasă?! Și-așa-i tot timpul scandal că sînt ghidă și... A adăugat după o pauză: Aș telefona unei prietene... Unei colege de facultate...

— Puteți merge la mine... am spus egal, fără să-mi dezlipesc privirea de pe parbriz, conducînd, vezi Doamne, atent. Și-am îmbunătățit imediat propunerea: Puteți telefona de la mine...

Am simțit cum întoarce capul în direcția mea. L-am întors și eu pe al meu.

— Merg, a spus simplu și franc, cînd privirile noastre s-au întîlnit.

Gura ei cărnoasă și umedă a schițat un zîmbet reținut și subțire, marcat de un tremur ușor al buzei de sus. Un tremur de-o clipă, dar care putea să corupă și-un pluton de execuție cu arma la ochi. Oameni buni, la mine au se punea o problemă ca asta, eram de partea ei de cum văzusem ceea ce era de văzut.

Trebuia să spun ceva, și încă repede, pentru ca acest „merg" să rămînă în urmă, să se piardă ca un cuvînt oarecare printre alte cuvinte.

— V-aș sfătui să mai folosiți antidotul din sticlă... i-am propus, negăsind altceva la îndemînă.

Fir-ar să fie, parcă aveam mintea blocată, ca înfundată cu ziare!

— Gina, a zis. Așa mă cheamă. Gina Mirescu. Da, vă mulțumesc, o să beau

I-am spus la ... numele și, oprind mașina, i-am întins sticla pe care o pusesem în buzunarul portierei.

— Dacă vă este incomod, dacă nu puteți bea direct din sticlă, capacul poate fi folosit ca pahar.

— Nu, nu este nici o problemă.

Privind înainte, am așteptat-o să bea, am preluat apoi sticla, am tras și eu o înghițitură și am repus mașina în mișcare. Felul cum pronunțase „merg", cum își spusese numele, apoi cum acceptase să mai bea, m-a făcut să intuiesc o fire nesofisticată, sinceră, directă, deschisă, o fată cu siguranță tonică, veselă. Ce mai încoace-încolo, îmi cîntau greierii în odaie.

Și, deodată, în lumina farurilor a apărut mașina unui echipaj de circulație ce staționa pe Șoseaua Nordului chiar în dreptul ieșirii din parc. Fără să-i spun nimic, piciorul s-a ridicat de pe accelerator. L-am trimis repede înapoi, căci altă soluție nu exista decît să-mi continui drumul spre cei care așteptau să mă înhațe.

— Dacă vedeți ce văd eu, m-am adresat Ginei, atunci să știți c-am încurcat-o ! Am încurcat-o cît se poate de rău !

— Vă gîndiți c-ați băut ?

— Cam așa.

— Asta din cauza mea... a spus cu voce vinovată.

— Din cauza lor. Am zis că pe-o asemenea vreme n-o să-mi dea nimeni onorul. Făceți-vă mică ! i-am cerut deodată și am acționat maneta semnalizatorului de schimbare a direcției.

Mă apropiasem, însă ocupanții mașinii nu ieșiseră să mă întîmpine. N-au ieșit nici cînd am oprit să mă asigur. Cel de la volan se scobea cu aplicație în nas, și am virat la dreapta, răsuflînd ușurat.

— La scene din astea ar trebui să se vîndă bilete ! am zis, gîndind cu glas tare, și am continuat comentînd : „Nu consumați alcool în timpul conducerii !", „Nu depășiți viteza legală !"... „Nu !" „Nu !" și iar „Nu !" Poate ar trebuit altfel... „Pe accelerator știe să apese oricine, pentru asta-i nevoie de minte !" Sigur, improvizez... Ceva gîndit în genul acesta. Ar fi cu siguranță mai eficient !

— Au văzut, probabil, forma impunătoare a mașinii...

— Am luminile de întîlnire aprinse, n-au avut cum să distingă ce fel de mașină vine spre ei. Ploaia... Ea mi-a salvat carnetul...

— Atunci n-ar mai fi stat! Ar fi plecat cînd au văzut că plouă atît de puternic, că ploaia n-are de gînd să se oprească curînd.

— Fac profilaxie.

— De ce n-aţi vrut să fiu văzută de ei? m-a întrebat după o pauză.

— Un bărbat singur nu spune mare lucru... Cînd este însoţit însă de-o femeie şi vine din direcţia unui local... Şi dacă în plus femeia arată aşa cum arătaţi dumneavoastră...

— Dezbrăcată, vreţi să spuneţi...

— Nu, am vrut să spun altceva... Dar v-au spus-o probabil atîţia, încît, de teamă să nu fiu banal, mă abţin.

— Dar nici nu v-aţi uitat bine la mine!... a remarcat cochetînd.

— Atenţie, vă pot lua în serios!...

A izbucnit în rîs, într-un rîs sincer şi spontan.

— Nu puneţi muzică? m-a întrebat deodată. Şi a continuat: Poftim, cu un sfert de oră în urmă credeam c-o să mor de frică, că o să înnebunesc pur şi simplu, eram într-o situaţie disperată, şi-acum rîd şi vreau s-ascult muzică! Sînteţi un om reconfortant!

— Dumneavoastră aţi spus-o! am făcut-o atentă printr-un gest semnificativ.

— Îmi asum toată răspunderea! a glumit. Vesel şi reconfortant. M-aţi scos, m-aţi smuls, aş putea spune, chiar din prima clipă, din situaţia mai mult decît penibilă în care mă găseam. În care mă găsesc. În care mă găsesc încă. Dar iată, curios, situaţia asta n-o realizez decît vorbind despre ea.

— Îmi pare rău că nu vă pot pune muzică, mi s-a furat radiocasetofonul maşinii. Mi l-au furat cu cîteva zile în urmă în timp ce eram la Sinaia.

— Ei, cum aşa?

— Bine. Au forţat portiera la încuietoare şi au luat aparatul.

— Şi nu l-au putut prinde?

— Nu. Şi era aparatul original, aparatul maşinii.

— Chiar voiam să vă-ntreb: ce maşină e asta? Şi privirile i s-au prelins pe bordul maşinii.

I-am spus. Şi că am cumpărat-o din R.F.G. de la un prieten al vărului meu, un neamţ cu foarte mulţi bani, care voia s-o schimbe cu ultimul tip de Lamborghini.

— Dar unde lucraţi? s-a interesat.

— Sînt scriitor.

— A, sigur... Sigur, din cauza asta mi s-a părut cunoscut numele dumneavoastră. V-am citit mai de mult o carte...

Dar nu mi-a spus și dacă i-a plăcut sau nu, pentru că ajunsesem acasă. Pe drum mă gîndisem cum să procedez — doar nu era să intru în bloc cu Gina înfășurată în pătură ?!

Am urcat, am luat balonzaiderul din cuier, m-am repezit înapoi la mașină și i l-am dat să-l îmbrace.

— O să vă compromit, arăt probabil de groază, a spus ieșind din mașină.

— Dimpotrivă, arăți foarte bine. Dacă v-ar vedea Cardin sînt sigur c-ar crea un nou stil ! Dumneavoastră — am spus în timp ce alergam spre intrarea în bloc — cred că v-ar sta bine și îmbrăcată într-un sac de hîrtie !

Lăsasem ușa liftului deschisă, n-o încuiasem nici pe cea a apartamentului și am ajuns în casă fără să ne întîlnim cu vreun locatar. Max a privit-o și a adulmecat-o de la distanță. Gina a remarcat că e un cățeluș foarte frumos și mi-am adus aminte de resturile de friptură pe care mi le adusese picolița într-o hîrtie. Le uitasem în mașină.

— Aș zice că în primul rînd ar trebui să faceți un duș... Sau și mai bine, o baie fierbinte. Ca să scăpați de răceală, dacă nu chiar de-o pneumonie !

De-o asemenea treabă aveam nevoie și eu, toate erau ude pe mine, dar, oameni buni, așa sînt de cînd mă cunosc : întîi am grijă de alții, într-o uitare de sine ce-ar trebui să-mi dea de gîndit.

— Da, aveți dreptate, m-a aprobat, o să fac o baie fierbinte. Stați singur ?

I-am spus că stau cu maică-mea, dar că e plecată la Sibiu și i-am arătat unde-i baia.

Trebuia să mă schimb, am zis, însă, să mă reped mai întîi la mașină ca să-i aduc pachetul lui Max. Întorcîndu-mă în vestiar, l-am găsit mirosind pantofii plini de noroi ai Ginei.

— Ei, fir-ai să fii ! l-am apostrofat. Te pomenești că-l fi fost vreun Don Juan într-o viață anterioară ! Tu să-mi spui cum ai intrat în mașină ! Asta să faci !

Nu mi-a spus, m-am schimbat, mi-am turnat în pahar niște votcă și cum aveam în casă cîteva sticle cu vin roșu, m-am dus să-l fierb. În timp ce căutam borcanul cu scorțișoară, din baie a răzbătut clipocit de apă. N-aș putea afirma însă — v-o spun cît se poate de sincer — că zgomotul ăsta m-a deranjat.

Vinul fierbese, îl dusesem în casă, pregătisem tot ce fusese de pregătit, inclusiv atmosfera, scoteam cuburi din tăviță pentru „Soljeniţîn"-ul meu, căci vinul îl rezervasem Ginei, din grijă pentru sănătatea ei, evident, cînd i-am auzit vocea în spatele meu:

— Bună seara !...

M-am întors şi am constatat că se descurcase fără să mă cheme în ajutor.

— Mirosse foarte frumos, a zis, băgîndu-şi nasul în gulerul halatului meu de baie, dar nu pot să-mi dau seama ce parfum e.

— Sînt mai multe... Cred că-l ai spumei de ras... am presupus, şi am invitat-o în living.

Avea un mers pe care să-l tot admiri. Era în piciorele goale, i-am propus să-i dau nişte papuci de casă, dar n-a vrut, a zis că aşa umblă şi acasă, desculţă.

— Am auzit că-i foarte sănătos... Că prin intermediul tălpii goale se produce un schimb de biocurenţi.

Auzisem şi eu de teoria asta, i-am spus că am fiert vin cu zahăr şi scorţişoară, e foarte indicat contra răcelii şi am invitat-o să la loc. S-a întors deodată şi m-a privit în ochi. Aşa am remarcat că ai ei erau de culoarea alunei, umezi şi blînzi ca ai unei căprioare, dar nu şi speriaţi. Erau chiar foarte lucizi...

— Nu „luaţi loc", ci „ia loc" ! m-a corectat. E puţin caraghios... Sînt în halatul tău de baie... Şi m-a sărutat fugitiv pe obraz, într-un elan spontan şi sincer.

Oameni buni, n-am făcut nici un gest de protest. Şi nici n-am combătut propunerea ei de a trece la persoana a doua. Am constatat în schimb că Max, care venise după noi de la bucătărie, urmărind şi el neîndoios mersul îmbietor al Ginei, a făcut stînga-mprejur şi-a părăsit camera.

„Discret tipul !" mi-am spus în timp ce Gina se aşeza pe canapea în partea unde se găsea măsuţa cu telefonul. S-a aşezat, a ridicat receptorul şi a rămas cu el în mînă, gîndindu-se la ceva, probabil la ce-o să spună acasă său colegei.

Am luat paharul cu „Soljeniţîn" şi am îndemînat-o să bea pînă nu s-a răcit încă vinul.

— Pentru importatorul de mobilă ! am toastat.

— Să-l ia dracu ! a bufnit.

— Acum poate să-l ia, am concedat.

— Dar ce-i zic Mirelei ? s-a întrebat.

— Întîi bea și-ai să găsești tu ceva...

— Bine, beau, ca să nu crezi că manifest apriori vreo anxietate vizavi de pahar!

Hodoronc-tronc! Am vrut să zic „Aud?" și s-o rog să mai spună o dată, dar, bineînțeles, m-am abținut.

— Ar nici n-am crezut așa ceva... am negat în timp ce sorbea din pahar

Pusese receptorul pe canapea, l-a luat și, hotărîndu-se deodată, a început să formeze un număr. Am dat *Akai*-ul mai încet și am vrut să urmez exemplul lui Max, fără să fiu însă chiar atît de habotnic, dar m-a oprit printr-un semn și m-a întrebat de adresă. În timp ce i-o scriam pe o hîrtie, cea chemată de ea a răspuns.

— Te culcași? Te rog să mă ierți dacă te-am trezit, dar mi s-a întîmplat ceva foarte neplăcut și a trebuit să te sun. Am fost la restaurantul „Parc" cu-n neamț căruia i-am fost atașată, tipul s-a îmbătat și-n mașină, la plecare, a tăbărît asupra mea ca un dement. Aveam rochița de voal, cînd să cobor, ca să scap, m-a apucat de bretea și o bucată din rochie a rămas în mîna lui. Pe ploaia asta... Noroc că m-a văzut o familie care era acolo cu mașina. De la familia asta îți dau telefon. Acasă nu mă puteam duce... Dacă apăream numai în furou, îți dai seama ce-ar fi ieșit! Uite ce te rog: scoală-te mîine mai devreme și adu-mi o rochiță de-a ta... Adu-mi rochița ta „sac", ca să nu am nici o problemă. Familia de la care îți vorbesc stă chiar în drumul serviciului tău.

Mirela a fost de acord și Gina i-a dictat adresa de pe hîrtia pe care i-o pusesem la îndemînă pe măsuță. A format apoi numărul de acasă și vorbind cu maică-sa i-a spus că o sună de la Brașov, unde a ajuns cu un autocar de turiști, se întoarce a doua zi la prînz, i-a telefonat să-nu-și facă griji.

Cîteva minute mai tîrziu m-a sunat Vlad, amicul la care mă dusesem pe Cumpătu, să-mi spună că s-a întors la București, a terminat scenariul, poate ne vedem.

— Aud muzică, nu ești singur...

— Nu, sînt cu cineva.

— Am înțeles...

— N-ai înțeles nimic!... Ca să-nțelegi, trebuie să-ți spun că sînt cu cineva de pe care nu pot să-mi iau ochii!

Gina a rîs și amicul a remarcat:

— Rîde frumos!

— Ca un vînt cald... Ca un vînt de primăvară.

Gina m-a privit cu surprindere, măgulită și am adăugat :
— Dar asta-i partea cea mai puțin tulburătoare la ea !
— Chiar așa ?
— Chiar așa !
— Bine, te caut mîine dimineață.
Ginei îi merseseră la inimă toate astea, pentru că m-a chemat pe canapea lîngă ea.

PLOAIA ÎNCETASE ȘI SE FĂCUSE FRUMOS, GINA A sunat la serviciu și a povestit ce-a pățit cu neamțul, declarîndu-le că nu mai e dispusă să-l însoțească, să-i dea ghid un bărbat, și-mi spuse cu această ocazie că are statut de colaboratoare permanentă, e plătită cît lucrează, ceea ce pe de o parte e bine, pentru că n-are obligațiile unui angajat permanent.

Mirela îi adusese rochia, sunase pe la șase și jumătate, eu însă nu auzisem nici soneria și nici pe Max nu-l auzisem lătrînd, mă miram în special că nu-l auzisem pe Max. De obicei nu dorm greu, la șapte, chiar dacă mă culc mai tîrziu, sînt în picioare. Ei, cum de nu-l auzisem pe Max? Asta nu mi-a plăcut.

Am mîncat și tot restul, Gina nu se grăbea însă să plece, probabil pentru faptul că-i spusese maică-si că se va întoarce de la Brașov pe la prînz. Continua să rămînă în halatul de baie de gulerul căruia își apropia din cînd în cînd nasul.

Așa cum intuisem, era o fată nesofisticată, deschisă și veselă, dar iată că se întîmpla cu ea un lucru foarte ciudat. Totul se desfășura normal, părea destul de inteligentă, inteligentă în accepțiunea curentă a acestui cuvînt, cu o minte permeabilă, și de multe ori spunea lucruri cu haz, și tam-nisam, dădea pe neașteptate în gropi, plasînd cîte o prețiozitate care se potrivea în context ca nuca în perete. Și avea ce avea cu „vizavi". „Vizavi de părerea mea", „Vizavi de ce spuneai tu", „Vizavi de ce cred eu"..., „Vizavi" și iar „vizavi". Mă înnebunise cu acest „vizavi".

E drept, oameni buni, e un fel de-a căuta nod în papură... Conversația, în asemenea situații, nu-i așa? ocupă un loc secundar. Cu totul secundar. Iar în celelalte privințe fata era de excepție. Și școlită... Mă și miram cînd avusese timp să în-

veţe atîtea. De fapt, unele nici nu se-nvaţă, cu ele te naşti, cum te naşti cu un anume talent, de exemplu.

Spun toate astea în timp ce pun o altă bandă, şi o aud pe Gina vorbind din nou aiuritor :

— Unde vrei să ajungi cu muzica asta ?

Evident, nu mai era de ajuns nicăieri...

Fetei îi cam plăcea să bea, aseară dăduse gata tot vinul fiert, o sticlă de Cabernet, dar se ţinuse bine, nu se ameţise deloc şi doar în priviri îi apăruse acel luciu care-l dă puţin alcool.

„După", vrusese şi ea „Soljeniţîn"... În sfîrşit ne culcasem, adică adormisem destul de tîrziu. Vreau să spun cînd nu mai rămăsese nici un cub de gheaţă din cele două tăviţe, că de la băutură pornisem. Şi asta în timp ce eu ţinusem măsura : ca şi proza, dragostea nu se împacă cu alcoolul. Şi una şi alta cer suflu.

Acum, la cafea, mă întrebase dacă n-am nişte *whisky*. Coborîsem la maşină şi adusesem sticla de *„Queen Anne"*, alta nu mai aveam — de fapt aveam un „Chivas Royal", 12 ani, dar îl ţineam pentru ziua-mea — înainte de culcare, de cea de-adevăratelea, avusesem grijă să umplu tăviţele cu gheaţă şi să le bag în congelator şi, cum ea începuse să se simtă ca acasă, făcuse de cîteva ori drumul pînă la frigider.

Pe seama acestui fapt am şi pus întrebarea ei cam bizară „Unde vrei să ajungi cu muzica asta ?" M-am întors cu nedumerire şi am spus ce mi-a venit pe moment :

— În cer.

Nimerisem bine. Stînd lungită pe canapea, halatul îi alunecase de pe picioare — şi, credeţi-mă, avea de pe ce să alunece ! — descoperind cu discreţie micuţul atribut al lenjeriei feminine, un minibikini, din care n-ar fi putut să iasă nici măcar un papion.

— Atunci, vino !, m-a chemat punînd pe măsuţă revista pe care o răsfoise şi, printr-o mişcare unduioasă a mîinii, şi-a dat părul pe spate.

— Nu-i mai bine pe pat ?

— Nu, vino aici, vreau să ne jucăm puţin...

N-am apucat să facem asta, ca dracu', a sunat telefonul. Credeam că este Vlad, l-am înjurat în gînd, dar aveam să constat că mă înşelasem.

— La telefon este cineva care vă cunoaşte... a început rar şi fără grabă cel care mă chemase, cu voce parcă gresată, cu

care delimita fiecare cuvînt, subliniindu-i valoarea. Sînt cel care v-a lăsat ieri în cutie un plic conținînd un cartuș.

— L-am găsit, dar n-am gustat gluma! l-am întrerupt pentru a căpăta un respiro; cu toate că așteptam să mă sune, telefonul lui, din cauza Gineî, m-a luat pe nepregătite.

— Faceți o mare greșeală dacă luați gestul meu drept o glumă! m-a avertizat și vocea lui mi s-a părut ca dată cu sacîz. Vi l-am trimis, a continuat, revenind la tonul lui de mai înainte, ca mostră. De aceeași calitate sînt și cele din încărcător. Ați cumpărat de la un individ numit Apostol un radiocasetofon sustras de la noi. N-are rost să ne mai ascundem după deget, v-am vizitat casa, mașina, garajul... Unde-i? Îl vrem înapoi! Și veți primi prin poștă suma pe care ați plătit-o, plus echivalentul pagubelor pe care le-ați suferit. Să fiți siguri de asta, nu sîntem niște borfași! În caz contrar, considerați-vă un om mort. Nu-i o simplă amenințare, în interesul dumneavoastră, vă rog să luați lucrurile foarte în serios! Ce-ați făcut cu aparatul?

— Tocmai asta e că nu-l mai am. L-am cumpărat unei prietene, am zis, hotărînd să-i spun adevărul, în locul celui pe care i l-am stricat; a căzut de pe masă și s-a spart. Am plecat imediat din București, am lipsit două zile, timp în care prietena s-a dus cu el la Consignația, ca să-i caute un microfon exterior. Nepricepîndu-se, nu și-a dat seama că are unul încorporat. Și a încăput pe mîna unui bișnițar, care în schimbul radiocasetofonului i-a dat un minicasetofon japonez „Nivico".

— Trebuie să recuperați aparatul! a spus cu voce imperioasă. Duceți-vă acolo cu prietena dumneavoastră... Fără să-i spuneți, însă, de noi. Plătiți cît cere pe el. Ați intrat într-o treabă urîtă din care nu puteți ieși decît dacă ne restituiți aparatul. Iar apoi să uitați cu totul de ea. O să revin. Să nu încercați să trișați, sîntem cu ochii și urechile pe dumneavoastră! Sper că înțelegeți ce am în vedere?

— Înțeleg.

Și de la celălalt capăt al firului s-a auzit declicul.

Gina stătea cuibărită pe canapea, citind dintr-un *L'Express*, părea absentă, preocupată de ce găsise acolo. Asta nu mi-a plăcut. Și mi-am adus aminte că nu auzisem fîțîitul lui Max la venirea Mirelei. Am somnul ușor, chiar dacă sînt obosit.

M-am așezat în fotoliu și am încercat să mă concentrez. Gîndurile fugeau ca firele de la ciorapii „Adesgo",

— Te-a indispus telefonul primit? am auzit-o întrebîndu-mă.

— Oarecum, am zis.

— Îmi pare rău...

Unul din „firele" care fugeau s-a oprit și mi-am zis că telefonul Lolei a fost desigur un truc, m-au adus la „Parc" și mi-au băgat-o pe Gina pe gît. Dacă nu era ploaia, găseau altceva. Cu un asemenea exemplar poți ademeni chiar și un papă.

— Da, am spus, am intrat într-o încurcătură... Făcută de altcineva, dar cel care iese prost, iată, sînt eu.

A sunat, telepatic, Ioana. De azi înainte, în loc de „Soljenițîn" o să-i dau *juice* de ardei, numai din cauza ei dădusem de dracu.

— Ești singur? Pentru că vreau să-ți vorbesc.

— Sînt singur, așa că dă-i drumu'! am spus, ca Gina să vadă că nu mă feresc și, în același timp să audă, deci, să transmită cum a fost cu aparatul.

— Nu ești în apele tale...

— Nu te-a mințit cine ți-a dat informația asta!

— Ce, n-a venit genul-jucăuș?

— N-a venit.

— Mai sună ea... Aș fi avut o rugăminte în legătură cu nepotica mea, am însă impresia că nu-i momentul să-ți ceară omul ceva.

— Ai spus un lucru adevărat! Dar și mai adevărat este că momentul ăsta ți-l datorez ție! am zis ca și cum mi-ar fi sărit țandăra. Ce ți-o fi venit pe chelie să te duci cu radiocasetofonul la Consignație, nu știu!

— A-ho, a-ho copii și frați!... Era aparatul meu! Nu mi l-ai cumpărat mie?

— Ba ție ți l-am cumpărat... Dar acum l-aș fi pus la mașină! L-aș fi pus la mașină în locul celui furat! Iar ție ți-aș fi cumpărat altul. Cu microfon, așa cum ai vrut! Ai dat un radiocasetofon splendid pentru nu știu ce mininimic!

— Da, nu-i prea grozav, a recunoscut cu jumătate de gură.

— Tu credeai că-i o pleașcă? Pleașcă de la bișnițari?...

— Eu de unde să știu că-i bișnițar?! Un tînăr finuț...

— Și „la-la, la-la"... ți-a plasat mininimicul.

— Bine, ia-mi capul...

— Ce să fac cu el?! Să-l pun la mașină să cînte?!

— Atunci de ce ți-a cășunat?

— E-o-ntrebare!... De unde vorbești?

— De la revistă.

— Și cînd pot să vin să te iau ? Vreau să mergem la Consignația, poate-l recunoști pe tip, ca să recuperăm aparatul.

Ioana mi-a spus că înainte de douăsprezece nu poate să scape, ne-am înțeles unde o voi aștepta cu mașina și, încheind convorbirea, m-am adresat Ginei :

— O să te rog să mă scuzi, dar trebuie să rezolv o problemă care nu suferă amînare. Ce faci diseară ? am întrebat-o ca să-i arăt că nu vreau să mă debarasez de ea pur și simplu.

— Sînt invitată la o prietenă. La o prietenă care-și serbează ziua. Dar poate te sun. Chiar, să-mi notez numărul tău.

Și l-a notat, s-a dus să se schimbe, n-aș putea spune însă că s-a grăbit foarte tare. În timp ce făcea duș, am băut o cafea. Cînd a reapărut, gata de plecare, măsuram camera în lung și în lat.

M-am uitat, rochia-sac îi venea foarte bine și, fir-ar să fie, privind rochia am văzut ceea ce de fapt voia să ascundă. „Poftim !“ mi-am zis, surprinzîndu-mă în această ipostază, am dat de belea, în loc să stau să mă gîndesc și să judec, mă prostesc și umblu cu mintea aiurea ! Zîț !“

— E un model care mă prinde, nu ? m-a întrebat cu cochetărie și, făcînd un pas înapoi, și-a aranjat părul scurt printr-o mișcare unduioasă a mîinii. Avea ea — printre altele — mișcarea asta...

— Ești ca vîntul de miazăzi ! am spus cu admirație.

A venit să mă sărute.

Ochii mari, de culoarea alunei, erau proaspeți și lipsiți de orice șiretenie.

Max venise în vestibul s-o conducă și el. Întorcîndu-mă în cameră, mi-am adus deodată aminte și l-am luat din scurt pe foxterier :

— Mă ! paștele tău de șnapan, tu să-mi spui cum ai pătrums în mașină ! Nu cumva mi te-au băgat și pe tine pe gît ?

În finișteа care a urmat am auzit deodată glasul Lolei în spatele meu. „Mie-mi place să fiu o enigmă“. M-am întors și, bineînțeles, n-am văzut nici o Lolă în cameră.

— La naiba, am început să am iluzii auditive ! m-am apostrofat.

Doamne, cine m-a pus să mă uit la anunțuri în duminica aceea ploioasă !

Îndreptîndu-mă spre locul întîlnirii cu Ioana, am încercat să verific discret dacă nu aveam vreo coadă. În oglinzile retro-

vizoare ale Espadei au apărut nu o singură Dacia albă, dar ce număr aveau, începeau sau nu cu „7—B", asta n-am mai avut cum să constat. Fapt este că intrasem în rolul aşteptat.

Odată urcată în maşină, i-am povestit Ioanei despre telefonul primit şi i-am cerut să mi-l descrie pe bişnitar. Mi-a spus că tînărul are în jur de 20 de ani şi în nici un caz nu putea fi luat drept un băiat care să-şi piardă vremea pe străzi. Dimpotrivă, avea o ţinută îngrijită, lucruri de calitate pe el, lanţ de aur la gît, trăsături finuţe, l-ar recunoaşte fără greutate dacă l-ar vedea.

Nu l-a descoperit nici în jurul magazinului cu obiecte electronice şi nici în timpul cît ne-am plimbat de colo pînă dincolo, prefăcîndu-ne preocupaţi ba de o vitrină, ba de alta. Urcam din nou strada, cînd am zărit-o pe Gina ieşind de la Cosmetice. Evident, nu putea fi o simplă întîmplare. În aceeaşi clipă aproape, m-a văzut şi ea şi s-a apropiat surîzîndu-mi.

Am prezentat fetele, după care Gina mi-a explicat :

— Caut o cremă pentru maică-mea. Am plecat, a zis zîmbind, i-a întins mîna Ioanei şi m-a anunţat : Te sun diseară.

Spunînd asta, genele ei au clipit tendenţios.

După ce s-a îndepărtat, Ioana a remarcat, obiectivă :

— Are stil fata ! Şi-a adăugat după ce şi-a întors privirile după ea : Şi se mişcă frumos.

— Restul e şi mai grozav !

— Este exact genul tău ! Bănuiesc că n-o obsedează ideea virtuţii... Tu ai noroc la „jocurile" astea...

— Ştii ce se spune : femeia este ca o vioară, la ea poate cînta un lăutar sau un Paganini ! Şi-apoi, a fost vrerea ta ! „Putem rămîne foarte bine prieteni..." ai propus. Şi tot descîntecul. Ţi-ar fi plăcut să mă vezi pe patul lui Iov ? Gata ! Hai să vedem ce facem cu bişnitarul.

Ne-am întors şi am luat-o la vale.

Ajunsesem în dreptul cafenelei care-i pe colţ, i-am propus Ioanei să dăm cu ochii prin ea şi să bem totodată ceva răcoritor. Era prima dată cînd intram acolo, dar am jurat să fie şi ultima. Ne-au dat o băutură gălbuie, zisă „oranjadă", un fel de cico îndoit cu apă, care la plată a costat 23 de lei un pahar.

Trecuse o oră de cînd îl căutam pe bişnitar, ne-am spus că omul dăduse cu pasu' spre casă şi am hotărît să ne retragem.

L-am găsit pe Paraschiv lucrînd la şevalet. Îmi deschisese maică-sa, cînd s-a întors şi a dat cu ochii de mine a făcut un gest de parcă s-ar fi ferit de ceva.

— Am venit c-o rugăminte... m-am grăbit să-l informez. Dar mai întîi vreau să-ți spun că ai fost scos din cauză cu garajul ; am aflat cum s-a întîmplat cu el.

Și i-am relatat în cîteva cuvinte treaba cu tomberonul.

— Dac, așa cum ți-am spus, altceva m-a adus la tine. Săptămîna trecută i-am cumpărat prietenei mele un radiocasetofon „Mayer", care poate fi folosit și la mașină însă un bișnițar de pe Covaci a păcălit-o, dîndu-i în schimb un minicasetofon Nivico. Vreau să recuperez „Mayer"-ul, plătesc oricît.

— „Mayer" ? N-am auzit de-o asemenea marcă...

— E de serie mică. Nici eu nu auzisem pînă a-l cumpăra.

— Vorbesc eu cu Giany să vă facă rost de-un Sony sau Blaupunkt... cu autorevers. Unu' trăznet, a zis.

— Mihai, eu îl vreau pe-al meu și numai pe-al meu. Nu vreau altul. Ai să pierzi timp... sînt gata să te recompensez.

— Cum puteți să spuneți una ca asta ? m-a întrerupt. Mă îmbrac și mă duc să-l caut pe Giony... Însă cu atîția bișnițari care-s acum... Se aduc o grămadă de mașini barosane și se fură n-ai treabă !

— Te duc peste tot cu mașina, ca să cîștigăm timp.

— Nu trebuie să mă duceți cu mașina, mi-am luat o Mobră. Pe Covaci spuneați ? Covaciul îl „face" Miky Cărămidă...

I l-am descris pe tînărul finuț din cele știute de la Ioana, apoi radiocasetofonul și i-am spus că mă duc să scot bani de la C.E.C.

— Am eu bani, nu trebuie să scoateți decomadată nimic. Numai să găsim aparatul... Da' spuneți-mi drept, a zis deodată, privindu-mă în ochi, e vreo treabă nașoală cu el ?

— Am intrat într-o încurcătură din care nu pot ieși decît restituind aparatul celui de la care l-am cumpărat.

— De furat ? Dă-l în mă-sa, îi luăm altul, ce, „Mayer"-ul ăsta ținea loc de gagică ?

— Ținea.

— Ei, dacă ținea... Bine, o roiesc și vă sun.

Îmi pusesem în gînd să găsesc un lăcătuș care să-mi monteze broască chinezească, dar nu-mi mai ardea de-o asemenea treabă și am hotărît să trec pe la Piața Amzei, ca să-mi cumpăr roșii și ce-oi mai găsi.

Eram convins că Gina nu va întîrzia să mă sune, ca să-mi spună probabil c-a renunțat să se mai ducă la prietena ei, s-a gîndit să vină la mine. Totul e gîndit, regizat, ca și cu Lola.

Dîndu-şi seama că o iau spre Ploieşti — iar ei puteau şti dinainte, în cazul în care telefonul meu e ascultat că mă duc la Sinaia — mi-au plasat-o în drum. Felul cum s-a aşezat pe scaun, punîndu-şi în lumină picioarele, decolteul bluzei, sînii liberi, basculareа prin care mi-i băga sub ochi nu fusese jocul „cine-pe-cine-seduce", cum mi se păruse, ci unul de a-mi distrage atenţia. Alegînd, zice-se, muzică, s-a convins că printre casete sînt şi cele cinci primite de la Apostol.

Tot o subversiune fuseseră şi „Cum mă găseşti", „Atunci de ce nu mi-ai propus încă nimic ?", „Lasă, că te sting eu !...", „Ai să fii mulţumit..." cu care îşi lăsase loc pentru telefonul de ieri.

Cu el, nu doar mă scosese din casă ca să-mi fie pasată Gina, telefonul ei avusese şi un rol de sondaj. Dacă fusesem s-o caut la adresa lăsată în carneţel, în care scop făcuse pe sincera. Apoi, spargerea maşinii, ce anume întreprinsesem şi care era rezultatul, gîndindu-se, probabil, la acel chelner care o văzuse în maşină...

După care au pus în acţiune cel de-al doilea pion. Ce spun „pion" ? Gina avea valoarea unei „regine" ! O expuseseră ploii — probîndu-i spiritul de sacrificiu probabil — complet gratuit, era suficient să-i rupă tocul unui pantof. Dar şi fără toc rupt, din cîte mă ştiu, aş fi luat-o imediat în maşină.

În orice caz, punerea în scenă, decorul, costumele, adică furoul şi acel minibikini, jocul, jos pălăria ! Cine-o fi oare regizorul acestei trupe de fete ? Ar trebui să se apuce de filme, pun capul c-ăr lua Costineştiul, chiar de la primul... Ce mai, omul „are labă", cum spun cineaştii.

Iar textul, oameni buni... „Ştiu, aţi fi putut încerca — pentru un bărbat este o ocazie şi un pretext, totodată — să faceţi dumneavoastră ceea ce fac eu acum. În situaţia mea aş fi fost obligată să accept, să nu spun nimic. Mă simt penibil... Ca şi cînd aş fi goală, ca şi cînd aş sta complet goală aici. Lăsaţi-mă să vă mulţumesc cel puţin pentru faptul că nu mă priviţi, că nu m-aţi privit". Asta ca să luăm un singur fragment !

Toată povestea cu importatorul de mobilă, cum telefonase prietenei, maică-si, cum îşi băgase nasul în gulerul halatului meu, întreaga ei nesofisticare... Ca să nu mai vorbim de tot restul.

Întîrziase special, ştia bineînţeles ora, de-aia îmi şi plasase acel „Unde vrei s-ajungi cu muzica asta ?" Făcuse să-i alunece halatul de pe picioare, apoi „Hai, vino !" şi „Vreau să ne jucăm puţin !..."

Acum era cît se poate de clar de ce refuzase să mergem în dormitor, i se ordonase nu doar să mă bulverseze înainte de-a primi telefonul, ci să mă țină tot timpul sub ochi.

Așa și făcuse. Ceea ce nu era rău... Sunase Ioana, sinceritatea mea fusese pe deplin probată, ca și intenția de-a găsi radiocasetofonul. Nu ca să-i caute maică-si nu știu ce cremă venise Gina pe Covaci !

Sinceritate, sinceritate, intenția-i bună și ea... dar ce fac dacă nu recuperez aparatul ? Nu mă îndoiam, era desigur acela care servise la înregistrarea convorbirilor prin *talkie-walkie* dintre mai-marii Internelor și date apoi în vileag. Cum auzisem de la colegii din presă, cineva îi trăda. Același lucru presupusese și Ioana...

Și-am avut deodată o idee. Să mă duc la Agenția de publicitate — am o cunoștință acolo — și să dau peste tot un anunț. „Cumpăr radiocasetofon „Mayer" la 12 și 220, folosibil în toate ocaziile..." După care să adaug „Accept și plată specială". Vorbesc cu Mihai, se duce la cămine și face rost de dolari. Caut publicațiile cu anunțuri gratuite, dau și acolo...

M-am uitat la ceas, trecuse de șase, agenția închisese. N-aveam altceva de făcut decît să amîn treaba pentru a doua zi dimineața.

Mă blamam în gînd că nu-mi venise mai devreme ideea, cînd a sunat telefonul. Am crezut că este Gina ; era Mihai.

— E-mputită rău treaba...

— De unde vorbești ? l-am întrerupt cu gîndul că telefonul e ascultat.

— De-acasă, acum m-am întors.

— Ieșeam tocmai pe ușă să duc mașina la garaj. O bag și intru la tine.

Cînd am ajuns, l-am găsit pe Paraschiv așteptîndu-mă pe trotuar. Am coborît cu întrebarea pe buze.

— De ce zici că-i împuțită, Mihai ?

— E poteră mare după „Mayer"-ul ăsta, se interesează cei cu ochi albaștri de el.

— Măi, fir-ar să fie !...

— Dacă vă spun !... Sigur !

— Și ce-i de făcut ?

— Nu știu. Nu vă supărați, îmi trag cearceaful pe cap, n-am nevoie de belele.

Cele auzite de la Mihai au făcut să-mi vină inima la loc : cu forțele lor vor găsi aparatul și mă vor lăsa în pace. Atunci de ce-a fost nevoie să recurgă la o asemenea amenințare ?

La vremuri așă-zise noi, metode noi. Înainte te umflau, acum se tem de scandal, s-au luat după C.I.A., o să avem înscenări, șantaje, dispariții cum văzusem în atîtea filme la video. Ziariștii, scriitorii, cineaștii nu iartă instituția asta obscură și în același timp tentaculară.

Dădusem drumul televizorului și cum nu era nimic interesant, îmi aruncam ochii pe ziare... Ei, bine, oameni buni, a telefonat Gina.

— Țucule, a zis, numindu-mă astfel, o să vin la tine. Vorbesc de la prietena mea, dar nu rămîn mai mult de-o jumătate de oră, o să iau un taxi.

Mă gîndeam că asta înseamnă că voi fi sunat din nou de Omul-cu-cartușul, nu vedeam alt sens al vizitei ei.

— De ce taci ? Ai vreun program ?

— Nu, Țucă scumpă... Vîntul-meu-de-miazăzi !... Mi-ai făcut o surpriză... Tocmai mă gîndeam că, fiind ziua prietenei tale, n-o să mă suni.

— Ei, bine, chiar am o surpriză !...

— Aleargă, dă focul mai tare !... Ia avionul !

— Nu, trebuie să mai rămîn puțin, altfel se supără.

— Bine, te-aștept.

Ceea ce mă intriga era că ea sunase, într-adevăr, dintr-un loc unde se desfășura o petrecere, în receptor răzbise zgomot înfundat de glasuri și muzică... Oameni buni, sînt exact grijile care-mi lipseau... „Ce-și face omul cu mîna lui, nici dracu' nu-l poate desface !“ Cine-l cunoaște pe cel de-a zis asta, îl rog să mă sune, sînt în carte, aș vrea să-i spun personal cîtă dreptate a avut !

Lui Max puțin îi păsa, o ținea tot într-o joacă, sărea și alerga prin *living*, de parcă dăduse streche peste el. Îi aruncasem de cîteva ori : „Nu te potolești, mă circarule ?“, dar el nici gînd să se potolească, simțea probabil nevoie de mișcare. Cînd a sunat Gina, pentru că lătra la ușă ca apucat, l-am dus la bucătărie.

Fata era foarte șic îmbrăcată, rochia, de mătase naturală, cu motive florale, ușor stilizate avea acea fluiditate care copiază formele, punîndu-le în valoare... Ce-i al ei e-al ei, știe să îmbrace o rochie și ce să facă cu ea. Ceea ce nu-i cazul multor femei.

Mi-a remarcat privirea, pentru că m-a întrebat :

— Îți place rochia mea ?

— E-un model reușit. Dar dacă ar îmbrăca-o altcineva, nu cred c-ar spune prea multe. Ea vorbește prin tine.

M-a sărutat și m-a rugat să-i trag fermoarul, vrea să-și scoată sutienul, a trebuit să și-l pună, nu putea să se ducă fără el la petrecere, a fost un fel de masă de familie.

— Mi-am dat cu un deodorant franțuzesc, a continuat, în timp ce-și elibera sînii, unduindu-se cu o anumită lentoare, dar nu-i eficient, o să fac un duș și o să iau halatul tău. Mă inspiră... Și a adăugat ca la o asociație de idei. Ai refăcut cuburile ?

— Refăcut.

— Dar ai dormit puțin după-amiaza ?

„Ce grijă avea !...“

— Crede-mă, nu de asta mi-a ars. Ți-am spus că m-a băgat cineva într-o încurcătură !...

— Cea pe care mi-ai prezentat-o ?

— Chiar ea.

— A fost prietena ta ?

— Se poate spune și așa.

— Ai gust.

— Privește-te puțin în oglindă...

— Ha-ha ! a rîs și a zis : Dar, stai, Țucule, să vezi ce ți-am adus...

Și s-a îndreptat spre canapea, unde-și depusese poșeta și o pungă de reclamă a țigărilor „Kent“.

Am vrut s-o rog să nu-mi mai spună așa, nu fac pasiuni după nume de împrumut „Scumpi“, „Cocoșel“ și tot cotcodacu', dar m-am abținut.

— Nu, a zis, răzgîndindu-se, adu mai întîi gheață. Și dă-i drumul lui Max, am și pentru el ceva.

Spunînd asta, a scos din pungă o sticlă de „Ballantine's“, care nu-i o marcă rea de *whisky*. Și a pus-o pe măsuță.

— Ți-am băut sticla ta...

— Ei, bravo !... am protestat.

— Nu aduci gheață ?

Setoasă rău, fata !

Cînd m-am întors, am găsit-o hrănindu-l pe Max cu ciocolată „Suchard“. Ca apoi, să observ pe canapea o zgardă foarte frumoasă, nouă-nouță, bătută în ținte mari de alamă, de care era prins un lanț nichelat, totul lucrat, bineînțeles în Vest, ca o podoabă canină.

— Ce-i cu zgarda, lui i-ai adus-o ? am întrebat fără să vreau.

— Da' tu ce-ai crezut, că ție ?

Am vrut să zic că nu m-ar mira.

— Mie mi-ai pus-o !... O femeie ca tine e mai mult decît un lanț cu cătușe !

— Vreau să spun că asta simt și eu vizavi de tine.

„Bine că „vizavi" și nu cu mine..."

— Mă bucură ce-aud.

— N-ai simțit asta ?... Hai, vino !

Și și-a tras rochia peste cap.

Am crezut c-o să sune Omul-cu-cartușul. N-a sunat. Însă mie mi-a fost mintea tot timpul la asta.

A ieșit de la duș în halatul meu și, băgîndu-și năsucul în guler, a zis :

— Dar eu, Țucule, am ceva bun și pentru tine...

— Pentru mine ? Oooo !... Nu poate fi ceva mai bun pe lumea asta decît ce mi-ai dat cu puțin înainte !

— Întotdeauna găsești ce să spui. Și așezîndu-mi-se pe genunchi, m-a sărutat. După care a adăugat năucitor : Ceva *exhausiv*.

Uitîndu-mă la conturul delicat al buzelor ei, nu-mi venea parcă să cred că gura asta atît de frumoasă poate pronunța asemenea bazaconii.

— Ar fi cazul să le acordăm și lor puțină atenție ! am divagat eu, arătînd spre pahare.

— Un moment !

A luat poșeta și a scos din ea o cutie cu o sticlă de colonie. O spărsese pe-a mea dimineața cînd se pieptănase în baie, o lovise, și sticla se făcuse țăndări în chiuvetă.

— „Monsieur de Givenchy", cred c-o să-ți placă, a zis scoțînd țipla care sigilase cutia.

Auzisem de marca asta, se număra printre cele mai bune.

— Îți mulțumesc foarte mult, dar de ce a trebuit să cheltuiești ? am protestat.

— N-am cheltuit, am primit-o cadou. Cînd ești atașată unui grup pentru mai mult timp, fiecare îți oferă ceva. E o colonie bărbătească, nu-mi folosește.

Vorbind, a scos sticla din cutie, a acționat atomizorul aspura mîinii și a întins-o apoi în direcția mea. Era un miros intens, chiar ușor insolent, cu o notă subtilă de *patchouli*.

— De milioane ! am spus. Ai venit încărcată ca un Moș Crăciun, mă simt chiar jenat.

— Vizavi de mine ? Cum poți să spui așa ceva ? ! a protestat. Dar s-o folosești, altfel mă supăr ! Cred că înțelegi de ce ? m-a întrebat.

Apoi, ridicîndu-se, m-a privit semnificativ, cu ochii ei umezi, proaspeți și lipsiți de orice urmă de ipocrizie.

— Bineînțeles c-o s-o folosesc !

— Mă duc s-o pun la baie.

După ce s-a întors i-a mai oferit lui Max puțină ciocolată și m-a îndemnat să-i pun zgarda, explicîndu-mi :

— Mi-a adus-o cineva din Anglia ; eu i-o cerusem. Dar cînd a adus-o, cățelul nostru fusese furat de cîteva săptămîni. Am avut un caniche maro, un caniche superb, Niky îl chema. Ni l-au furat din curte. A fost o adevărată tragedie în casă. Am dat anunț la ziar, promițînd recompensă. Și mama a hotărît — ea, săraca 'a suferit cel mai cumplit — să nu mai luăm altul. Nu-i pentru cine se pregătește.

L-am chemat pe Max și i-am arătat zgarda.

— El, ce părere ai ?

N-a avut nici o părere, i-am spus-o pe-a mea, în timp ce-i prindeam zgarda :

— E a naibii de frumoasă, ai să fii ca un Făt-Frumos cu ea ! Să vezi ce-o să te mai placă fetițele...

M-a privit cu reproș. Adică tu... Iar eu...

— Bine, o să vedem cum o să aranjăm treaba, la voi tot complicat a rămas. Spune Ginei merci, ea ți-a adus-o.

— Max ! Ia vino încoace ! l-a chemat pe canapea și i-a mai dat puțină ciocolată „Sushard".

ERAM COMPLET DERUTAT ŞI NU MAI ŞTIAM CE să cred : Omul-cu-cartuşul nu m-a sunat cît timp a fost Gina la mine, ci după ce a plecat. A spus că nu poate lipsi noaptea de acasă fără un motiv cît de cît plauzibil şi pe la unsprezece şi ceva a chemat un taxi. Făcusem un duş, mă pregăteam de culcare şi-a sunat telefonul.

— Ce-aţi făcut ? a intrat direct în subiect, fără măcar să dea „bună seara".

— Am fost pe Covaci, am zis, cu persoana în cauză. Mîine am stabilit să mergem din nou. Şi am hotărît să dau un anunţ la mai multe ziare...

— Durează ! m-a întrerupt.

— Nu, pentru că am pe cineva la agenţie cu care o să aranjez să apară imediat. Dar am mai făcut ceva, am adăugat, ca să-i arăt că-mi dau silinţa. Am vorbit cu un tînăr care-i cunoaşte pe bişniţarii de-acolo. I-am promis nişte bani şi el s-a pus pe treabă.

— Bine, a zis şi a închis.

A doua zi, cînd tocmai mă pregăteam să ies din baie — mă răsesem şi-mi dădusem cu „Monsieur de Givenchy" — l-am auzit pe Max lătrînd cu furie la uşa vestibulului şi imediat a sunat cineva. Ceea ce mi-a confirmat din nou că el sesizează prezenţa cuiva cu cîteva secunde înainte ca ea să se manifeste.

L-am trimis la bucătărie, întrebîndu-mă cine ar putea fi. Şi, deschizînd, am văzut un bărbat nu foarte înalt, pe la 40 de ani, într-un costum de etamină ecru, a cărui faţă cu linii regulate îl făcea plăcut.

Mi-a dat „bună ziua" şi a zis că este colonelul Dan Negoescu de la Serviciul Român de Informaţii.

— V-aș ruga să-mi acordați cîteva minute, dacă nu vă supărați.

„Limbă-dulce ! Ia să vedem...“

I-am făcut semn să intre, l-am condus în living, l-am invitat să ia loc în fotoliu și am zis că-l ascult.

— Am aflat că sînteți în căutarea unui radiocasetofon...

Eram plin de năduf, i-am trîntit-o :

— Lupu-și schimbă părul da' năravul ba !

— De ce vorbiți așa ? a protestat moale.

— Unde-ați lucrat înainte ?

— În Securitate. Dar lumea greșește cînd îi bagă în aceeași oală pe toți lucrătorii fostei Securități. Unii dintre noi am lucrat pentru țară, i-am apărat interesele !

— De-aia am ajuns în prăpastia asta în care ne aflăm ? ! Și din care nimeni nu știe cum o să ieșim ? ! Nu interesele țării le-ați apărat, ci pe cele ale unui regim impus, ale unei clici, și, în cele din urmă, ale unui cuplu dement ! Asta ați apărat !

— Credeți că noi nu știm ?... N-aveam părinți, frați, surori, rude ? !... Dar ce puteam face ? ! Iar cînd s-a putut... Dacă Securitatea ar fi fost de partea tiranului, țara s-ar fi transformat într-o baie de sînge !

— Partida era pierdută încă de la Timișoara, ați fost primii care ați știut asta ! Încă de la Malta, probabil. Și tot ce-ați făcut a fost să vă salvați pielea, de fapt ! Și v-ați salvat-o. Da, ce-i cu radiocasetofonul ?

— Un asemenea aparat ne-a dispărut și nouă.

— Știu. Doar mi-ați trimis un mesaj !...

— Ce mesaj v-am trimis ?

— Săriți peste el deocamdată ! Cum v-a dispărut „Mayer“-ul ?

— În timpul evenimentelor din decembrie...

Exact ce-am presupus, oameni buni, scula care-i înregistra pe mai-marii Internelor ! Și colonelul a continuat, aducîndu-mi — dacă mai era nevoie — o confirmare în plus :

— Este vorba de-o firmă care produce aparate ultrasofisticate, destinate unor scopuri speciale... Trebuie să vă spun că un asemenea radiocasetofon costă de cîteva sute de ori mai mult decît unul obișnuit. Rugămintea este să ne spuneți cum ați ajuns la el.

Mă luau pe partea cealaltă. Întîi un cartuș, acum un fagure de miere. Ciorăpăște : una pe dos, alta pe față...

— Știți foarte bine !... Am mai spus-o...

— Am impresia că este o neînțelegere...

— Dar dumneavoastră cum ați aflat că sînt în căutarea acestui „Mayer" ?

— Prin bișnițari. Prin cei de pe Covaci. Așa am ajuns la Mihai Paraschiv, iar de la el — la dumneavoastră.

Am stat să mă gîndesc o clipă : spusesem Omului-cu-cartușul că pusesem un tînăr la treabă, dar nu și numele lui.

— Cînd ați stat de vorbă cu Mihai ?

— Ieri. În jurul orei șapte, seara.

Omul-cu-cartușul mă sunase aproape de 12.

— Chiar dumneavoastră ați stat de vorbă cu el ?

— Nu, unul din oamenii mei. Mi-a raportat despre cine este vorba... Vă știu, v-am citit...

— Beți o cafea ? l-am întrebat, cu gîndul de-a căpăta un răgaz. Cususem ceva, dar, iată, ațele nu prea țineau, crăpau la cusături.

— Vă mulțumesc, o să beau.

— Aveți aici un *L'Express*, i-am zis, întinzîndu-i revista, e un articol în el cu cele petrecute în iunie, aruncați-vă ochii pe el. Și-o să vedeți că treaba cu mînerii a fost exact măciuca la carul cu oale.

În timp ce făceam cafeaua, mi-am băgat creierul în priză, am descusut ce cususem, am început să reașez bucățile și am constatat că rămîneau spații ce necesitau niște clinuri. Numai că eu nu mai aveam material din care să le croiesc.

Cînd am ieșit cu tava, Max s-a strecurat pe ușă și, cum e mort după musafiri, s-a îndreptat, dînd din coadă, spre colonel.

— Ooo, da' ce cățel drăguț ! Un fox sîrmos... Sînt...

S-a lovit deodată cu palma peste frunte, a dus imediat degetul la gură și cu cealaltă mînă a arătat spre Max. Apoi, prin semne imperative, mi-a cerut să nu scot nici un cuvînt și mi-a făcut să înțeleg că despre zgardă este vorba.

Rămăsesem locului cu tava în mînă și-l priveam buimăcit. Omul părea în toate mințile... Ce putea să fie cu zgarda ?

— Foarte bună cafeaua, a zis. Ați mai scris ceva ? s-a interesat. Și mi-a făcut semn să vorbesc.

— Da, am confirmat, punînd tava pe măsuță, am terminat de curînd o carte, sînt în căutarea unei edituri care s-o publice. Edituri sînt acum cîte vrei, dar n-au hîrtie, n-au unde să tipărească... La cărți mă refer.

— Am auzit că v-a apărut un roman la începutul anului : l-am căutat, dar nu l-am găsit.

Şi mi-a făcut semn să iau cățelul şi să-l duc în altă parte.

— Da, am zis, s-a epuizat imediat. A fost o carte care a stat vreo doi ani şi ceva... Max ! am strigat la foxterier. Ce-i asta ? Hai, marş la bucătărie, c-ai devenit obraznic !

M-a privit cu nedumerire, adică ce mi-o fi căşunat ? Se ştia nevinovat, nu făcuse altceva decît să se uite la noi, cînd la unul cînd la celălalt. Şi desigur, cînd Negoescu arătase spre zgardă iar apoi începuse să vorbească prin semne, nu-l crezuse nici el zdravăn la minte.

N-am stat să mă justific, l-am expediat în camera maică-mi, care-i cea mai îndepărtată faţă (era să spun vizavi) de *living*, l-am închis acolo şi m-am întors cu întrebarea pe buze.

— De cînd aveţi zgarda ? m-a chestionat.

— De ieri ! Dar de ce ?

— Uşurel... a făcut profesionaL A tăcut cîteva clipe, gîndindu-se la ceva, după care mi-a zis : Nu vă pot răspunde la întrebare.

— Atunci nici eu nu vă mai spun nimic. Şi dacă cu zgarda asta este într-adevăr ceva...

— Este ! a făcut ferm.

— ...Credeţi-mă, aveţi ce auzi de la mine ! Ce este cu ea ? A stat iar în cumpănă.

— E plină de microemiţătoare. De senzori.

— Cum asta ? ! m-am mirat, cu un zîmbet ironic.

— Nu zîmbiţi, e aşa cum vă spun !

— Dar nu-mi vine să cred !

— Domnule Hornea, este vorba despre ceva foarte serios !... m-a avertizat.

L-am privit tăcut.

— Sînt în joc interesele ţării !...

— Iar interesele ţării ? M-am săturat să tot aud asta ! Dacă ne-ar durea într-adevăr interesele ţării, n-am mai face atîtea tîmpenii !

— N-am exagerat nici un pic, vă rog să mă credeţi !

— Atîta doar că noi am putea avea puncte de vedere diferite asupra noţiunii „interesele ţării" !...

M-a privit cîteva clipe şi m-a întrebat :

— Conturile secrete ale tiranului au legătură sau nu cu interesele ţării ?

— Au.

— Despre asta e vorba. O zgardă asemănătoare, cu aceleaşi ţinte mari de alamă, care conţin în interiorul lor senzori,

a nimerit, ca din întîmplare, la gîtul cățelului unuia dintre membrii familiei Ceaușescu.

Am fluierat fără să vreau.

— S-a pornit o adevărată vînătoare... Încă de la bun început. Tot felul de agenții de detectivi particulari... Două miliarde de dolari — sau cîte or fi — e o pradă, nu glumă! Iar cînd spun detectivi nu-i am bineînțeles în vedere pe cei care se ocupă cu urmărirea soților infideli ori de alte cazuri mărunte. Ci de firme specializate. Ce-și bagă nasul în afacerile altora și la serviciile cărora poți apela ca la cele ale unei case de comenzi.

— Este, deci, de presupus... am zis, lăsîndu-l să creadă c-am înghițit povestea.

— Nu doar de presupus!... Activități concrete... Ca de pildă cea de care v-am vorbit.

—Dar de ce la gîtul unui cățel?

— Pentru că așa sînt cel mai ușor de introdus în casă. Cine nu vrea pentru cîinele său o zgardă frumoasă?! Dumneavoastră v-ați bucurat c-ați avut „ocazia" s-o cumpărați?

— Mi-a fost făcută cadou.

— Cu atît mai mare-i bucuria!... Și încă ceva: cîinele se ține prin casă după stăpîn. Este luat la plimbare... În timpul plimbării se întîlnește cu cineva la o discuție mai discretă...

— Și-un „Mayer" poate înregistra ce transmit senzorii ăștia din zgardă?

— Poate. Sigur, aparent, e un radiocasetofon obișnuit. Cu aparatură comună... Dar al cărui scop este s-o mascheze pe cea de a doua. Stau undeva în jur pe recepție și înregistrează. Numai că sînt senzori care fac singuri acest lucru. Adică înregistrează tot ce le intră prin „urechi". Iar în cazul în care se umblă la ei, înregistrarea se autodistruge. Sînt astfel concepuți, încît nu pot fi *citiți* decît o singură dată. Este o măsură pentru anihilarea jocului dublu. Cine a comandat marfa, cel care plătește, vrea să fie sigur că ea n-a ajuns sau că n-ar putea ajunge la altcineva.

— Și cei de la mine?...

— Numai un om de specialitate poate să spună. Acum cred că-i rîndul dumneavoastră la cuvînt...

— Bine. O să iau lucrurile cronologic...

I-am povestit tot și în amănunt, începînd de la cumpărarea radiocasetofonului și terminînd cu convorbirea avută aseară. Negoescu nu m-a întrerupt nici măcar o singură dată, însă în timp ce vorbeam și-a notat într-un carnețel ceea ce a

crezut el că este de notat, dar fără a mă opri ca să facă asta. Încheind, i-am propus :

— A mai rămas puțin *whisky* în sticla adusă de Gina... Ce ziceți ?

— De obicei, nu beau niciodată alcool dimineața...

— Nici eu. Acum însă...

— Vă mulțumesc. Într-adevăr, un strop n-ar strica.

În timp ce scoteam cuburile de gheață, mi-am amintit de telefonul primit imediat după cumpărarea radiocasetofonului și revenind în *living* i-am făcut cunoscut colonelului :

— Ar mai fi o chestie... Ajuns de la Apostol acasă, mă sună o voce feminină și-mi spune că-i doctorița nu știu cum. Are un frate care împlinește douăzeci de ani, își dorește un casetofon, problema este că vrea un „Mayer" cum are un coleg.

— Un „Mayer"... Ei, bravo !... Fiți amabil, mai puneți-mi, vă rog, două cuburi de gheață. Și ?

— Asta voia, să-i vînd aparatul. Și ca să mă tenteze, mi-a oferit un cîștig substanțial la el. Am refuzat-o, a insistat, dar am pus capăt discuției. Drept care m-a trimis dracului și a închis.

— Aveți cumva adresa acestui Apostol ?

— Cred că o am în carnet, am spus și l-am luat de pe măsuță.

Am găsit-o repede și i-am dictat-o.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem, a zis după ce și-a notat-o, este să vedem ce-i cu senzorii din zgardă. Așa că v-aș cere permisiunea să vin cu un om aici. După ce vă întoarceți de pe Covaci. Vă las un număr de telefon, v-aș ruga să mă sunați cînd reveniți acasă. Și apropo de telefon, cred că-i în interesul dumneavoastră să-l ascultăm.

— Ascultați-l...

— Numai că pentru asta avem nevoie să ne dați acordul în scris.

— Chiar așa ? am făcut neîncrezător.

— Chiar așa.

— Eu vi-l dau, dar de crezut nu vă cred.

N-a zis nimic, s-a uitat în carnețel și m-a întrebat dacă la Sinaia s-a umblat și în portbagajul mașinii.

— Nu, de portbagaj nu s-au atins. Dar există un răspuns. Acum, cînd știu despre ce fel de autor este vorba, pot să-mi dau seama cum s-a întîmplat. Întîi au intrat în camera mea din vilă și abia după aceea au forțat portiera mașinii. Cheile de la ușa de intrare în vilă se pun de obicei sub preș, iar cheia de

la cameră poate fi înlocuită cu cel mai banal speraclu. Au avut drum liber, pentru că întreaga seară mi-am petrecut-o cu cîțiva confrați la cabana-restaurant. Apoi, vila în care am stat, nu are televizor pe hol, așa că vecinii de cameră au fost cu siguranță pe la alte vile. Cît îți trebuie să cauți într-o cameră ca de hotel ? N-au găsit radiocasetofonul și și-au zis că l-am lăsat în mașină. În cutia bordului sau pe poliță de sub bord.

— Deci, am putea schița următorul tablou... Printr-o întîmplare „Mayer"-ul le-a fost furat dintr-o mașină. S-au apucat să-l caute. E de presupus că nu datorită valorii în sine, ci a înregistrărilor ce se aflau în el. Aparatul ajunge la Apostol. De la cine ? Chiar de la cel care l-a furat ? Ar fi o șansă...

— Dar o aveți pe Gina !... Iar prin ea, veți putea ajunge la ceilalți !...

— E foarte adevărat. Dar și noi vrem aparatul, nu numai ei. Mai ales noi ! S-ar putea ca el să conțină cele transmise de senzorii din zgarda cățelului de care v-am spus. I-am anihilat, dar pînă să ne dăm seama, ei au transmis ! Ce ? Probabil că nu știu nici ei. Cel care plătește vrea să *citească* el și nu altcineva. Spuneați că i-ați lăsat o carte de vizită lui Apostol... Așa au ajuns la dumneavoastră. Furioși că au fost la un pas de aparat și l-au pierdut, au hotărît ca de la data aceasta să nu le mai scape. Prima tentativă a făcut-o așa-zisa doctoriță. Cînd au văzut că nu vreți să-l cedați... Și cum ați plecat la Govora... Poate că a fost norocul dumneavoastră...

— Tot ce se poate, am zis.

— Ce părere aveți dacă v-am da pe cineva să vă protejeze ? O pereche care să treacă drept prietenii dumneavoastră ? Cu care să ieșiți diseară la un restaurant sau la un bar împreună cu Gina... Eu cred că ar fi necesar, că o asemenea măsură chiar se impune. Ce ziceți ?

— Ce să mai zic ? !...

— Vom fi pe ascultare... O să alegem momentul. Atîta doar, să nu vă trădați. Pe el o să-l cheme Sorin, iar pe ea — Anca. O.K. ?

— O.K. !

— Sunați-mă, fiți amabil, cînd vă întoarceți. Vă întîlniți cu duduia Ioana... a continuat ridicîndu-se. Ați putea s-o rugați să ne facă portretul vorbit al tînărului cu care a schimbat aparatul ? Aș aduce un desenator cu mine, specializat în asemenea treburi.

— O să încerc.

— Mulțumesc. Dar credeți că-i musai să știe ce v-am spus în legătură cu zgarda acelui cățel ?

— mi. place cum mă luați... Așa-i, totul e să știi cum să iei omul...

— În meseria noastră e punctul principal. Mă gîndeam la faptul că-i ziaristă și publică unde publică. O să găsiți dumneavoastră ce să inventați... Sînteți prozator !... E un subiect care incită !...

— O să găsesc. Un moment, s-o sun ca să-i amintesc că trebuie să ne întîlnim. Mi-a spus că are de scris, și atunci uită de tot și de toate.

A răspuns chiar Ioana.

— Te deranjez ?

— Neruşinată voce mai ai ! m-a repezit.

— Neruşinată ? Poate ipocrită... Cuvintele sînt instrumentele noastre de lucru !...

— Hai, lasă, spune de ce m-ai sunat !

— Ai uitat că trebuie să mergem pe Covaci ?

— Nu cunosc o formă mai stranie de nebunie ca asta, de-a merge înainte și-napoi pe-o singură stradă !

— E nebunia în care tu m-ai băgat !

— Ai mai spus-o. Bine, o să cobor. Mai am de făcut sfîrșitul, sper să fiu gata.

Am vrut să fac un calambur, dar acesta — mare lucru e o asociație de idei ! — mi-a sugerat ce-aș putea inventa pentru Ioana, și m-am întors spre Negoescu :

— O să-i spun că sînteți de la Criminalistică... Termenul o să-i placă...

Am fost la Agenție și am aranjat cu anunțul, am luat-o pe Ioana de acasă și-am dus-o pe Covaci, la acea formă stranie de nebunie, însă nu l-am găsit pe tînărul-finuț nici de data asta. În timp ce își lăsa articolul la revistă, i-am telefonat lui Negoescu și am venit acasă.

Mi-a cerut, bineînțeles, să-i fac un „Soljenițîn".

N-am apucat să torn în pahare, că a sunat Limbă-dulce. Era încă cu doi.

— Aveți elicoptere de buzunar ? m-am mirat de rapiditatea cu care sosiseră.

A rîs și mi i-a prezentat pe însoțitorii săi. Pe unul l-a numit „domnul Simion", iar pe celălalt „domnul Crețu".

Cum îi chema, însă, în realitate, numai Dumnezeu știe. Fapt este că ei s-au pus îndată pe treabă.

Întîi cu „portretul vorbit", ca să scăpăm de Ioana.

Desenatorul venise cu o mapă, a început cu ovalul feței și arunca foi după foi. „Așa ?", „Dar așa ?", „Poate așa ?"...

A rezultat în cele din urmă chipul, într-adevăr, delicat, aproape efeminat, al unui tînăr în jur de douăzeci de ani, cu o frunte înaltă, ce dădea spiritualitate feței, ochi inteligenți și vioi... Dar n-o să mă apuc acum să vă descriu nasul, buzele, urechile, lanțul de aur de la gît, un gît subțirel, nu dumneavoastră trebuie să-l găsiți, oameni buni ! Și-apoi ne așteaptă zgarda cu senzori, ard de nerăbdare să văd cum arată „puricii" ăștia.

Ei bine, la puțin timp după Revoluție m-a vizitat un amic și, scoțînd o rolă din geantă, m-a rugat s-o pun la „Akai". S-a apucat apoi s-o derulеze pînă a ajuns dincolo de mijlocul ei, a apăsat pe *play*, a ascultat, s-au auzit niște voci, iar a manevrat-o și la un moment dat mi-a spus :

— Așa prieten îmi ești, te dai la nevasta mea ?

— Eu ? Ce, te-ai sonat ?

— Bine, ascultă !

Din difuzor a răzbit vocea Danei :

„M-ai scos de sub duș, fir-ai să fii ! Și-i primul pe care-l fac după mai bine de-o lună... Apă caldă, cluciu, abia azi i-au dat drumul."

Și mi-am recunoscut vocea :

„Ooo, Dănuță, ești, deci, curată și proaspătă, nu simți tu așa, o chemare ?..."

Ba asta și simt, dar cine s-o facă ? Virgil, doar știi, e ocupat pînă peste cap... Sună pe la unsprezece, dacă cu el ai vrut să vorbești."

Virgil a scos apoi o bandă cu înregistrări, făcute, de data aceasta, în casă. Fusese pus de mai mulți ani sub supraveghere, presupunea și el, presupuneam și noi, prietenii lui și, într-adevăr, cei de la Armată găsiseră cîteva microemițătoare în apartament.

Banda conținea toate discuțiile — compromițătoare, nici vorbă — chiar și ce se întîmpla în dormitor sau în baie... Dar nu-mi puteam imagina că microemițătoarele acestea erau în stare să transmită pînă și zgomotul produs de schimbarea pantofilor în vestibul sau al gazelor, acel fîșîit pe care-l fac vara, înainte de aprinderea lor.

Crezusem c-o s-o pot expedia pe Ioana, însă ea mirosise că nu-i vorba doar de „portretul vorbit" și a zis, bătînd cu piciorul în pămînt :

— M-ați chinuit ca dracu' și-acum ați vrea să vă las locul liber ? Domnilor, oricine ați fi, treaba asta nu ține ! le-a pus în vedere.

Și cum timpul îl presa, Negoescu n-a avut încotro. M-a invitat să-l chem pe Max la baie, să-i spun că vreau să-l spăl, să-i dau drumul apei în cadă, apoi să-i scot zgarda și chiar să trec la operațiunea de spălare ; în timpul ei domnul Simion le va băga senzorilor „vată în urechi", ca să-i poată examina după aceea.

Toate acestea mi-au amintit de o relatare a marelui poet rus Evtușenko, despre o întrevedere avută, cu mulți ani în urmă, la New-York, cu senatorul Robert Kennedy, în apartamentul acestuia. Subiectul discuției îl constituiau doi cunoscuți disidenți sovietici, la un moment dat senatorul american i-a făcut semn lui Evtușenko să-l urmeze, l-a dus la baie, a dat drumul apei în cadă, ca după aceea să-i spună că activitatea celor doi a fost dezvăluită K.G.B.-ului de către C.I.A. cu scopul de a crea un scandal internațional pe tema nerespectării drepturilor omului în U.R.S.S. care să-l contracareze pe cel cu Vietnamul. Deci, tot la baie și cu apa curgînd !...

Domnul Simion se așezase pe canapea cu zgarda în brațe și ne-a demonstrat că țintele înflorate din alamă care o ornau, asemănătoare întrucîtva cuielor pentru bocanci, erau prinse pe șuruburi fixate în piele. A deșurubat două „flori", și, ținînd una într-o mînă și cealaltă în alta, ne-a arătat spatele lor.

— Asta e goală, ne-a prezentat-o pe prima. Dar asta nu mai e goală. Iată senzorul.

În fundul „florii" se afla o capsulă micuță, maronie.

Priveam bușbei și eu și Ioana.

— Dar cum procedează ? am rupt tăcerea.

— Simplu : Deșurubează floarea care-i trebuie ! s-a dat prinsă Ioana.

— Asta am înțeles și singur !.. O deșurubează și pune alta în loc. Dar cum se descurcă cu ele, isteață, tu asta să-mi spui !

— Da, într-adevăr...

— Se descurcă foarte bine, a intervenit domnul Simion, mustăcind. Dacă vă uitați mai bine, o să vedeți două modele de flori. Realizate prin perforare, prin găurire. Dar cine acordă atenție unui asemenea lucru ? Unui asemenea amănunt ? Și chiar dacă cineva s-ar uita, avîndu-se în vedere că-i o zgardă foarte frumoasă, și-ar observa diferența dintre flori, acela cu siguranță ar spune : „Poftim, pînă și unei zgarde, cîtă atenție i se acordă !" Adică au vrut să evite monotonia. Florile cu

pricina sînt plasate în partea de sus a zgardei, nu-i nici o greutate să memorezi în care este senzorul în funcțiune !

— Dar cum îl pune în funcțiune ? a vrut să știe Ioana.

— Înșurubînd încă puțin floarea. În partea de jos a șurubului există un opritor din plastic care, la o înșurubare mai energică a florii, cedează. Operația nu durează mai mult de cîteva secunde.

— De-aia l-a hrănit ea cu ciocolată pe Max ! am spus, aducîndu-mi aminte.

— Deci, Lola totuși a fost !... a dedus Ioana. Dar de ce m-ai mințit ?

— Nu te-am mințit. Nu-i vorba de Lola, ci de cealaltă...

— Care cealaltă ?

— Ceea pe care ți-am prezentat-o pe Covaci... Și despre care ai zis că are stil și se mișcă frumos. Vezi, cum țin seama de recomandările tale ?! V-am spus, am continuat adresîndu-mă colonelului, pe lîngă zgardă a venit c-o sticlă de *whisky* și mi-a dat și-o colonie scumpă. Doar n-o avea senzori și ea ! N-o crede că vorbesc singur în baie și-mi spun, privindu-mă în oglindă, ce-am făcut și-am dres ? !

— Nu, asta nu faci, rămîi mut constatînd cît ești de arătos ! a ricanat Ioana.

— Un lucru nu înțeleg... i-am vorbit colonelului. De ce-a fost nevoie să-mi bage senzorii ăștia ?

— Gina n-avea cum să stea mereu în preajma dumneavoastră... A făcut-o în momentele cheie... Așa că plasarea senzorilor a fost singura modalitate de-a vă ține sub control. Ce vorbiți în casă... Și chiar la telefon. Le-a fost teamă, probabil, c-o să vă adresați nouă. Nu știau cum gîndiți...

— Nu sînt singurul care gîndește așa !... Și pe bună dreptate : v-ați învăluit în tăcere. Într-un mister total. Lipsa de transparență a născut totdeauna suspiciune ! Și pentru că am folosit un termen gorbaciovian, trebuie să vă spun că vechiul K.G.B. a început să vorbească cu mult mai multe despre el, decît noul nostru Serviciu de informații !

— E un lucru care mă depășește. Deci, o să vă viziteze prietenii, Anca și Sorin, ca să ieșiți undeva cu Gina...

— Fir-ar să fie, cum mi-au băgat-o pe gît !

— Și în pat !... nu s-a putut abține Ioana.

— Asta-i altă căciulă...

— E capișon, nu căciulă !... Ți l-a pus !

— Cum e de-nzestrată, ar putea pătrunde și-n tezaurul Băncii !

— Dacă ai fi tu paznic, cu siguranță !...

— Să nu-ți muști într-o zi limba, c-o să mori otrăvită !

De data asta au inversat : întîi m-a sunat Omul-cu-cartușul, l-am informat ce-am făcut, n-a zis nimic și a închis, iar după vreo jumătate de oră a telefonat Gina. Mi-a spus că-i în oraș, poate ne facem un program împreună.

— E tot ce doresc. Dar vino mai repede, ia un taxi, s-ar putea să pice niște prieteni, ca să ieșim undeva.

— Da, Țucule, mă bucur că spui asta, o să iau un taxi.

— Bine, păpușă, am alintat-o și eu, te-aștept.

Ne uitam la televizor. Ea cuibărită pe canapea în halatul meu, eu pe fotoliu, și, deodată, Max s-a repezit lătrînd în direcția ușii. Știam că imediat va suna cineva și așa s-a și întîmplat.

— Treci la bucătărie ! l-am gonit, să văd dacă Gina reacționează sau nu și, totodată, pentru a motiva expulzarea lui din cameră după ce Negoescu îi remarcase zgarda.

— Dar ce ai cu el ? Nu fi rău !...

— A început să-mi facă figuri. A venit un amic azi dimineață la mine... El, bine, i-a prins un picior și-a început să dea din fund.

— Face și el ce vede în casă... a zis, amuzîndu-se. S-a auzit din nou soneria, m-am zbîrlit la Max, trimițîndu-l la bucătărie și m-am dus să deschid.

În ușă am văzut o pereche. El arăta de parcă ar fi fost aghiotantul Reginei din Saba, celebră, știți bine, prin fast — și nu numai —, iar tînăra, din cîte mi-am putut da seama într-o scurtă privire, nu arăta nici ea rău, avea de toate la ea.

— Ura, bătrîne ! a bubuit bărbatul și mi-a făcut semn să-i dau drumul, să mă veselesc.

Mi-a fost cam peste mînă să fac asta și nici n-am avut timp, căci au năvălit în vestibul rîzînd și vorbind amîndoi deodată, de nu se mai înțelegea nimic.

În timp ce intram în *living*, Gina s-a strecurat pe lîngă noi zicînd „Un moment, să mă schimb". Apoi tînăra m-a sărutat pe obraz. Avea o gură cu personalitate insinuantă. Chiar tendențioasă aș spune, mirosea amețitor a colonie bună și era machiată cam strident. După ce-a făcut treaba asta a zis :

— Și noi credeam că te plictisești, mititelule !... Stai singur la televizor...

— Anca, a intervenit Aghiotantul-Reginei din Saba, parcă n-ai ști ce berbant e gagiu' !...

— Ba bine că nu !

Bune informații aveau !... Sursa ? Care alta, dacă nu Limbă-dulce ? ! Povestea cu Lola, felul cum se infiltrase Gina în casă... O văzuse pe Ioana...

— Hai, bătrîne, a zis Sorin, dă ceva de băut !

— Dar voi de ce-ați venit cu mîna-n fund ?

„Ei, fir-ar să fie !"

Gina a apărut și s-a scuzat :

— Mă iertați, dar ați apărut atît de intempestiv...

Reîncepuse demonstrațiile, făcînd pe prostuța. Ceea ce în nici un caz nu era.

Am făcut prezentările, numindu-i pe cei doi „prietenii mei, Anca și Sorin", iar pe Gina „Vîntul-meu-de-miazăzi".

— Adrian ne-a acuzat, a reluat Sorin, c-am venit la el cu mîna-n fund... Adică, n-am adus ceva de băut. N-am adus, dar am rezervat o masă la barul de la „Athénné" !... Așa că, Vîntule-de-miazăzi... Sau preferi să-ți spun Gina ?

— Gina.

— Așa că, Gina, dacă-ți face plăcere și n-ai un alt program, ești invitata noastră.

— Cum să aibă un alt program, m-am strofolit, voi nu vedeți că-i cu mine ? !

— Una-i ce vedem noi... a intervenit Anca, și ce vedem ne place... Dar asta nu înseamnă că dacă mie-mi place, să-i placă și lui Sorin... Tu auzi, Sorine ?

— Nu trebuie să aud, știu !

— ...Și alta este dacă Gina vrea sau nu să meargă cu noi !

— N-am nimic împotrivă, numai că-i sîmbătă, o să vedeți voi peste ce fel de lume dăm noi acolo.

— Dacă nu ne place, plecăm, a zis Sorin în timp ce deschidea ușa bărulețului. Bătrîne, a remarcat, nu l-am văzut niciodată așa de pustiu !

— Nici măcar nenorocita aia de șampanie n-o mai găsești !... Și, ridicîndu-mă, m-am dus la el, spunînd : Am niște vin roșu, pot desface o sticlă...

— Ce s-o mai desfaci, hai să mergem. Gata fetelor, am sunat de plecare ! Pe cai !

Întorcîndu-mă spre ele, am avut impresia că Ginei ceva nu-i convenea. Însă Anca se și ridicase, arborînd o gură festivă.

— Ce-i, Vîntul-meu-de-miazăzi, e ceva în neregulă ? am întrebat-o ducîndu-mă la ea și zîmbindu-i zaharos.

— Nu, Țucule, nu, a negat.

Localul era plin. Şi cu o lume extrem de pestriţă. Sorin s-a dus să-l caute pe şeful de sală. În timp ce-l aşteptam, un italian frumuşel şi obraznic, punînd ochii pe fete — îl văzusem examinîndu-le cu ochi de anatomist —, a venit să ne invite la masa lui de patru persoane.

Mă descurc binişor în limba lui Lampedusa, cum m-a luat, aşa l-am tratat.

— Cîţi bani ai ?

— Eee ! Adică mai e vorbă.

Cu „e"-urile astea ei exprimă orice, depinde cum le pronunţă.

— Tu vezi ce fete sînt astea ?

Mi-a făcut cu ochiul că-i plac.

— Nu ţi-i ruşine ? Astea-s de nasul tău ? l-am obrăznicit şi l-am făcut semn s-o întindă la masă.

— Hai, a zis Anca, Sorin ne face cu mîna.

În timp ce străbăteam localul, bărbaţii întorceau capul de parcă duceam pe lanţ doi urşi după mine.

Sorin a făcut comanda şi, cum se dansa, a invitat-o pe Gina pe ring.

Fetele se aşezaseră alături, aşa le potrivise Anca, a şi deschis poşeta Ginei şi a început să cotrobăie prin ea. Ca în cele din urmă să-mi spună, ridicîndu-se :

— N-o cheamă Gina Mirescu, ci Elvira Prodan.

Mă întrebasem în cîteva rînduri de ce avusese nevoie Negoescu să ieşim la un restaurant. Doar pentru aflarea numelui real al Ginei şi cotrobăirea prin geantă ? Probabil că exista şi alt motiv, care mie îmi scăpa.

Ringul era supra aglomerat, după ce am început să dansăm, am auzit-o chestionîndu-mă cu voce schimbată, seacă, profesională :

— Ce-aţi făcut înainte de-a venit noi ?

N-am spus nimic, dar am coborît mîna pe partea moale a spatelui şi am lipit-o de mine.

M-a privit uimită şi m-a întrebat, stăpînindu-se :

— Ce-nseamnă asta ?

— Asta înseamnă că trebuie să cobori cu picioarele pe pămînt ! Tu cine te crezi ? Cu mine să nu-ţi dai asemenea aere, puţin îmi pasă de gradele tale ! Am avut de gînd să-ţi spun că-mi placi, să te întreb de unde ai luat gura asta senzaţională... Şi tu mă iei cu ea ca la poliţie !

— Am vrut să aflu ce-a zis, ce-a făcut... s-a justificat.

— Dragoste, asta a făcut. Și te rog să mă crezi că e foarte bine dotată. Ați lucrat în compartimente diferite, nu vă știați unii pe alții...

— Eu vin de la Armată, n-am avut treabă cu ei. Ne-au luat ca paravan, vezi Doamne, s-au primenit. Primenit, pe dracu! Treaba este că Apostol e mort. A făcut stop cardiac chiar în dimineața respectivă.

— Cum naiba?

— Nu știu, atît mi s-a spus să-ți comunic. Și că trebuie să scapi astă-seară de Gina în caz că vrea să doarmă la tine.

— Bine, o să încerc.

— Găsește ceva... Că ești obosit... Dar nu crezi că te uiți prea insistent la buzele mele?

— Ca să-mi dau seama ce spui... Vorbești cam în șoaptă. N-aș spune însă, că privindu-le nu-mi face plăcere. Evident, din punct de vedere estetic.

— Ești sigur?

— Am și început să mă îndoiesc. Ai ceva împotrivă? Nu mi-a răspuns.

Cînd am luat-o pe Gina la dans, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mi-l pîrască pe Sorin:

— E cam ardent prietenul tău!

— Cum asta? m-am mirat. Nu înțeleg.

— Mi-a făcut avansuri!... S-a dat la mine!... Acum înțelegi vizavi de argo?

— Da, acum e clar. Nu te supăra, dacă ar fi să danseze cu tine, să zicem, Sfîntu' Ilie, tot ar încerca să-ți simtă genunchii sau să-și coboare mîna mai jos.

A rîs și îndată mi-a reproșat:

— Dar și tu îi fixai gura. Ancăi, de parcă te pregăteai s-o săruți. Te-am urmărit...

Făcea pe geloasa.

— N-o auzeam, nu vezi ce zgomotoasă e orchestra?! Vîntul-meu-de-miazăzi, oare nu-ți cunoști tu valoarea?

M-a privit cu tandrețe, m-a sărutat a împăcare și a încercat să mă tragă de limbă:

— M-am uitat mai bine la ea, e feminină... e chiar foarte nostimă. Dar de ce se machiază așa de vulgar? unde lucrează?

— La un institut. E proiectantă sau cam așa ceva.

— Vrea să epateze, probabil... a trecut Gina peste spusele mele, ca și cum nici n-ar fi interesat-o răspunsul. La altceva

nici nu cred c-o duce mîntea. Vorbește înfruna, rîde strident

— E plină lumea de asemenea fete !...

— Norocul vostru, al bărbaților. Prostuțe, dar arătoase... Și mai ales generoase.

Era exact rolul pe care îl juca, și nu știam unde voia să ajungă și ce urmărește ; cuvintele mi s-au părut, cum s-ar spune, în afară de text.

— Condamni, după părerea mea, prea ușor ! În fond fiecare nu vrea altceva decît să evadeze din realitate, din cenușiul cotidian. Noi doi n-am evadat din realitatea de-a nu fi îndrăgostiți la început ? !

Și m-am uitat la ea ca un țurțur în topire.

Din cauza aglomerației, luasem în primire cîțiva centimetri pătrați și, nas în nas, ne mișcam deasupra lor umerii. Din nas-în-nasul ăsta ne-a scos Sorin, anunțîndu-ne că fusese adus mușchiulețul flambat.

Spre sfîrșit, în ochii Ginei apăruseră unele semne, pe care acum le știam, am fost sigur că o să vrea să doarmă la mine, dar nu, a zis că nu poate lipsi de acasă, — ce-o mai fi și cu asta ? — s-o lăsăm pentru mîine, o să găsească ea o minciună să le tragă părinților.

— Dimineața n-o să fiu acasă... am zis ca să vadă că-i spun tot, și i-am amintit : Povestea cu Traian...

— Nu trebuia să accepți, dracu' știe ce nenorocită îți aduce în casă !

— Dar nici să-l refuz nu puteam. Nu-i omul să-i placă oricine !...

— Să schimbi cearceafurile, ai înțeles ? a zis cu ton imperativ.

— Făceam asta și fără să-mi spui !...

În timp ce eram împreună, mă sunase acest prieten al meu — nu știu dacă vă mai amintiți, oameni buni, este cel la care mă invitasem duminica trecută la masă, punîndu-i la dispoziție rafinatul meu simț olfactiv — și mă întrebase dacă pot să-i fac un serviciu.

— Da, cum să nu ? ! mă oferisem, cu toate că nu vedeam ce serviciu i-aș putea face.

Cu bani mă împrumută de obicei el pe mine. Și nu eu pe el. O carne, un vin, prin el le procur... Tot ce putea să mă roage era să-i fac rost de o carte.

Nu vrusese o carte, îmi ceruse cheia apartamentului pentru dimineața următoare. Evident, nu ca să se reculeagă la mine, e-o treabă pe care o faci la biserică.

— O pregătesc mai de mult... a încercat să-mi explice. Nu mă lăsa !...

— Bine, Traiane, am zis, mulndu-mi-se inima.

A fost punctual. El a rămas iar eu am plecat. Unde să te duci însă, duminică dimineața ? Doar la „tîrg". La cele cîteva tîrguri deschise în mai toate colțurile Capitalei ; spre ele se înghesuie de obicei lumea. Mă ademenise mai de mult un prieten și ce văzusem acolo mă tecuise. Am zis să fac puțină mișcare și am luat-o spre Centru. Nu locuiesc prea departe de el.

Așa că, odată ajuns pe Calea Victoriei, am căscat ochii prin vitrine, treabă pe care n-am mai făcut-o de mult. Ce-am văzut în ele nu m-a umplut de regrete. Dar cu adevărat trist, dureros, a fost să constat că în spatele lor rafturile erau goale, ici-colo cîte ceva.

La un moment dat, ajungînd în dreptul Telefoanelor, am remarcat două blonde cu figură de rusoaice, șușotind ceva cu un bărbat și intrînd într-un gang. Duceau cîte o geantă mare în mînă, am zis că au ceva de vînzare, în minte mi s-au desenat imediat cutioarele lor cu icre negre sau de Manciuria, din doi pași am fost înăuntru.

Nici gînd de icre, aveau pastră de dinți „Ultra brait". Și săpunuri, am înțeles, indiene.

După 70 de ani și mai bine de comunism să ajungi pînă acolo încît să n-ai cu ce să te speli și să dai dolari grei, obținuți din petrol și din gaze, adică dintr-o bogăție a pămîntului și nu din una creeată, ca apoi oamenii tăi să facă bișniță cu importul !...

Pasta era de fapt italienească, scria, e adevărat „Ultra brait" însă dedesubt am citit „Bianco naturale" și „Gusto polare" — gust de care pînă acum n-am auzit dar ce nu le dă lor prin minte cînd e vorba să-și facă reclamă ! — cereau 35 de lei pe o cutie. Am făcut repede socoteala și am luat opt bucăți ; mare lucru să te speli pe dinți dimineața și seara cu o pastă ca lumea !

Mi le-au învelit într-o foaie de ziar, numai că, auzind că în gang sînt niște rusoaice cu săpunuri și pastă de dinți, lumea a năvălit din stradă buluc.

Dovadă că tot într-o groapă sîntem ca și „sora mai mare". Ce-ar fi fost, oameni buni, acum România, dacă nu ne-ar fi adus marele vecin comunismul pe cap !

Îmbrîncit de cei care dădeau năvală, hîrtia s-a rupt. Așa că duceam trofeul în brațe ca pe un copil.

Trecuse mai bine de-o oră, am coborît la cabinele de la Telefoane și, cu chiu cu vai, am format numărul.

În receptor a răsunat un „alo" răstit și am înțeles că Traian e supărat și nervos.

— M-a înnebunit telefonul ăsta al tău, te-a sunat o mulțime de lume!

— A lăsat cineva vreun mesaj? m-am informat.

— Nu, nu, a negat grăbit. Du-te și tu la un film.

Asta m-a scos din sărite.

— Ascultă, dacă ai epuizat rugăciunile, vezi că am în bibliotecă o *Biblie*, citește-i din ea!-

Mi-a închis telefonul.

Filmul era într-adevăr o soluție. Decît să umblu pe străzi cu pachetul în brațe atent la hîrtie să nu se rupă mai tare...

Și m-am dus la „Union", care era cel mai aproape. Juca „Călăuza și indienii". Filmul era pe la jumătate, dar mi-au dat voie să intru.

Am ieșit năclăit de transpirație, hîrtia abia mai ținea. M-am îndreptat spre telefonul public de lîngă „Adam". Nu mai mergea să formez numărul cu pachetul în brațe, am dat să-l așez la picioare, cu care ocazie bucata de ziar a devenit inutilizabilă. Așa că am rînduit cutiile, două cîte două, deasupra telefonului.

În timp ce ascultam apelul, o doamnă în jur de 50 de ani a remarcat tuburile cu pastă de dinți și m-a întrebat de unde am cumpărat-o.

— Dacă-mi dați o pungă vă spun...

— Da' răi ne-am mai făcut!... Țărănistule! m-a apostrofat și a plecat bombănind.

În sfîrșit, Traian a răspuns.

— Bine, mă, alt moment n-ai găsit? Ți-am zis doar, să te duci la un film!

— Am fost.

— Un scurt metraj sau ce dracu'?! Bea și tu o bere!

— Bere? Tu pe ce lume trăiești?!

— Atunci bea ce vrei și lasă-mă în pace!

După care am auzit declicul.

În timp ce mă gîndeam ce să fac, din partea opusă celei în care dispăruse doamna, a venit o tînără, m-a depășit și imediat s-a oprit.

— Ooo, pastă străină! De unde ați luat-o?

— Poate aveți o pungă la dumneavoastră... Și-atuncea vă spun.

— Ar trebui să vă fie rușine să agățați în felul ăsta femeile! Fesenistule!

Singura soluție era să opresc un taxi, să mă duc la garaj și să scot mașina. Știind cum stau lucrurile, am făcut semn primei Dacii și conducătorul ei a oprit. Eram salvat.

Cum n-aveam altceva de făcut, am spălat Espada. Operațiunea mi-a luat aproape o oră, mi se făcuse foame de nu mai puteam, și am hotărît să mă duc acasă. În cazul în care Traian nu era nici de data aceasta singur, s-o bage în baie, eu o să intru în *living*, iar el după aceea s-o scoată pe ușă. Îmi spusese că-i măritată, nu vrea să fie văzută.

Am sunat cam mult pînă mi-a deschis. Aflîndu-mă încă în prag, a ținut să mă prevină, răspîndind efluvii spirtoase:

— E-ncurcată rău!...

— Ce-i înourcată? am întrebat nedumerit.

— Toată treaba.

Între timp pătrunsesem în vestibul, deschizînd ușa livingului, am văzut că masa arăta ca după un zaiafet. Cu „Chivas"-ul meu, Gabernet... Mîncaseră și băuseră pe rupte; cea pe care o adusese nu era în nici un caz o ascetă.

— Văd c-ați făcut Revelionul! am remarcat fără să vreau.

— Tocmai...

— Ce tocmai? m-am răstit.

— Că femeia s-a amețit și nu vrea să plece acasă.

— Cum nu vrea să plece acasă? am luat foc. Unde-i?

— În dormitor. Iar eu nu mai pot sta, am întîrziat și așa foarte mult.

— Treaba ta! Hai, scoală-ți prințesa adormită și scoate-o de-aici! i-am cerut pe un ton categoric.

— Măi, omule, înțelege-mă! s-a rugat. O să am scandal cu Corina!... I-am spus că mă duc la tenis... Am băut un șpriț... Nu vezi, s-a făcut două!...

— Asta nu înseamnă să-mi lași tipa pe cap! Am program după-amiază, aștept pe cineva!...

— Poate ascultă de tine!... mi-a sugerat.

— O s-asculte! am spus ferm și-am pornit spre dormitor.

În pat se desena sub cearceaf o formă feminină al cărei șold se reliefa insolent. Sau așa l-am văzut eu, fiindcă nu știam cum și de unde să încep.

— Dudule ! am spus şi am dat să-i ridic cearceaful de pe faţă.

În aceeaşi clipă, forma a izbucnit în hohote de rîs. Din spate a început să rîdă homeric Traian. Şi de sub cearceaf a apărut Corina în furou. Mi-o făcuseră !

— Fir-aţi voi să fiţi !... am reuşit în cele din urmă să spun.

Continuau să rîdă, ţinîndu-se de stomac.

— Aţi halit tot ce aveam... Eu ce mai mănînc ?

— Mai sînt nişte resturi pe masă... a zis Traian şi s-a oprit din rîs. Ţi-am umplut, nenorocitule, frigiderul... Îa aruncă o privire în el...

N-am mai avut timp să fac asta, că a sunat telefonul. Era Negoescu.

— Am putea să stăm cîteva minute de vorbă ? V-am mai căutat dar a răspuns altcineva.

— Da, abia am sosit. Să mănînc ceva şi ne putem întîlni. Mai tîrziu o să vină Gina... am spus, ştiindu-l pe Max în camera maică-mi, unde-l închisesem din cauza lui Traian.

— La trei, în parcarea de la intrarea în restaurantul „Pescăruş", vă convine ?

— Perfect !

Am băut un păhărel cu amicii şi am mîncat la repezeală ce-mi lăsaseră. Traian era pus pe fapte mari, în alte împrejurări i-aş fi ţinut poate isonul... I-am expediat acasă şi m-am apucat să fac ordine. Aveam de spălat farfurii, tacîmuri, pahare, nu mă perpelesc după treburi din astea, vă spun adevărul.

Am fost punctual. Oprindu-mă în parcare, l-am văzut pe Limbă-dulce ieşind dintr-o maşină şi îndreptîndu-se spre mine.

— Ce-i povestea asta cu Apostol ? l-am întrebat în timp ce ne strîngeam mîinile.

— „Stop cardiac". Aşa a scris medicul. În jurul orei cincisprezece. Acum locuieşte soră-sa acolo. A trecut pe seară, căci Apostol îi promisese nişte bani, şi cum aceasta n-a răspuns, iar ea avea cheia — ea îi făcea curăţenie — a deschis şi-a intrat. L-a găsit mort jos pe covor.

— Bine, şi ce zice ?

— Se miră ; nu l-a ştiut bolnav. Frate-său nu l-a spus niciodată nimic, nu ştia să fi avut ceva cu inima. Sigur, nu-i primul caz. Un coleg al soţiei, om la patruzeci de ani şi ceva, a murit tot aşa, după ce înainte cu vreo săptămînă îşi făcuse o

electrocardiogramă. Bun... Dar de ce tocmai duminică? O coincidență? Iar cartea dumneavoastră de vizită — nicăieri. Femeia se jură că n-a văzut nici o carte de vizită. Nici în buzunarele lui, nici pe masă, nici în portofel...

— S-ar putea, deci, presupune, c-au trecut pe la el și astfel au aflat de numărul meu...

— Da. Așa s-ar putea presupune. Ușa a fost găsită închisă, însă are o broască — tragi ușa și ea se încuie.

— Numele Ginei vă este acum cunoscut, ați urmărit-o desigur aseară... Cine sînt ei?

— Deocamdată nu vă pot spune nimic. Va fi un proces... Cercetările le face procuratura, așa-i acum.

— Da, așa se vorbește că este...

— Uitați-vă, noi vrem să vă scoatem din jocul acesta care nu-i lipsit de pericole... Și iată la ce ne-am gîndit... Speranțe sînt foarte puține — să dea Dumnezeu să nu fie așa! — să găsim aparatul prin anunțurile care vor apare mîine în ziare. Așa că vom regiza găsirea unui „Mayer". Veți primi spre seară un telefon, vi se va da o adresă și vă veți duce să-i cumpărați. Că acest „Mayer" nu este al lor și că ei își vor da seama... Da, dar asta nu înseamnă că n-ați fost de bună credință! Iar după ce îl predați — cred c-o să se facă prin Gina, altă schemă nu văd — o să trebuiască să plecați pentru un timp din oraș. La mare, la munte, unde doriți. Aveți numărul meu... Și ne-am mai gîndit că, pentru orice eventualitate, Sorin să facă în așa fel, încît să fie în preajma dumneavoastră. Vă ascultăm telefonul așa că vom ști unele lucruri...

Gina a venit pe la șase și a adus o nouă sticlă de *whisky*, tot „Ballantine's" și tot într-o pungă cu reclama țigărilor Kent. Avea și de data aceasta o rochie cît se poate de credincioasă — fata știe să se îmbrace, nici vorbă! — a cărei mătase dezvăluia la fiecare mișcare frumusețea corpului ei. Dacă moda *Oben-ohne* nu ar exista, ea ar trebui inventată special pentru Gina.

Dar n-a rămas prea multă vreme în rochie, după primul pahar, și fără să mai dea vina pe deodorant, s-a dus la baie și s-a schimbat în halat. După ce s-a așezat pe canapea, m-a întrebat dacă mă deranjează cumva că-l îmbracă.

— Cum ar putea să mă deranjeze! am protestat.

— E mirosul tău în el, de-aia îl îmbrac. Un miros unic, irepetabil.

— Acum miroase și-a „Moniseur de Givenchy"... am zis și, ridicînd paharul, l-am ciocnit de al ei.

— E îmbibat cu mirosul corpului tău. Ți-am spus, un miros unic, specios...

— Cum „specios" ? m-am mirat.

Cu prețiozitatea asta chiar că dăduse în gropi ! Căci prin *spécieux* francezii înțeleg ceva aparent, amăgitor, înșelător. Bineînțeles datul în gropi era pentru urechile mele.

— Da... Totul pare altfel cu tine... Ceva cu totul deosebit ! a zis zîmbind de parcă trăsese lozul cel mare.

Pisicuța spăla șoricelul ca să-l înghită mai bine.

— Nu mi-ai povestit încă nimic despre ai tăi... Poate ar trebui să-i cunosc, să mă cunoască și ei...

Dacă-i vorba de scos panglici pe nas, stai fetițo, să vezi !...

— Nu bănuiam că dorești asta... vizavi de ai mei.

— Dar e un lucru normal !... Între noi nu-i o legătură doar epidermică !...

— Știi că fac și cosmetică ?

— Foarte bine ! am aprobat-o. N-aș fi zis, pentru că tu nu te machezi... Nici măcar buzele... E-adevărat, n-ai nevoie... Dar e foarte modern.

— Atacă tenul. Mama și-a deschis un salon de cosmetică... De la ea am învățat. A făcut Farmacia, dar în anul trei, ieșind de Crăciun cu colegii pe stradă să cînte colinde, au exclus-o din facultate, nenorociții de comuniști. Așa că s-a apucat de cosmetică.

Era cu textele pregătite.

— Bine că n-a pățit-o mai rău !... Puteau s-o închidă. Și taică-tău ?

— Avocat. Dar vino lîngă mine ! m-a chemat și s-a unduit ademenitor.

M-am dus. În timp ce ne sărutam, Max a sărit cu gura ; am zis că protestează puritanul din el — în fiecare din noi zace un filistim și în același timp un estet ! — mai ales că în precedente cazuri se arătase discret, o întinsese la bucătărie. Nu înțelesesem, lătra pentru că la ușă era cineva ; s-a auzit soneria.

Rar mi se întîmplă să fiu vizitat fără un telefon prealabil, e o chestiune de civilitate. Îndreptîndu-mă să deschid, mi-am zis că-i probabil Sorin. N-aș spune, oameni buni, că mă încînta o asemenea perspectivă.

Surprinderea a fost cu atît mai mare, cu cît în locul lui am văzut-o pe vară-mea, Livia. Avea o față crispată, priviri derutate. Făcîndu-i loc să intre, am întrebat îngrijorat ce s-a întîmplat.

— A dat divorț, a zis și-a izbucnit în plîns.

Erau exact scenele care-mi lipseau.

Am chemat-o în camera mea de lucru.

Încercînd s-o liniștesc, i-am spus că sînt cu cineva și-am întrebat-o :

— Ce înseamnă „a dat divorț" ? A intentat chiar acțiune ?

— Da, a confirmat, continuînd să se smiorcăie. Mi-a zis mai demult c-a hotărît să divorțăm, dar am crezut că zice așa... A mai zis asta. Acum însă am găsit în cutie citația. Spune și tu... Ce i-am făcut ? Că nu mă schimb. Asta-mi reproșează. Că sînt ca un bibelou. Drăguță, dar tot atît de inertă. Spune și tu dacă nu-i nebun ! Dar cine îl îngrijește ? Cine gătește ? Cine spală ? Cine face curat ? Și doar știi ce casă avem !...

— Un moment ! m-am scuzat.

M-am dus la Gina să-i explic despre ce este vorba și am găsit-o în mijlocul *living*-ului. Trăsese probabil cu urechea. A zis să nu-mi fac probleme, o să-și ia o revistă.

Livia mă aștepta privind tristă în gol și mi s-a făcut milă de ea. Nu era însă un deznodămînt chiar imprevizibil. Aparent, ei constituie o pereche reușită. Livia e o fată cu indiscutabile calități : bună, cuminte, așezată, un om de pus la rană, cum s-ar spune. Însă comoditatea, lenea spirituală, fuga de efort, sentimentul inferiorității născut din acestea, o fac tăcută și de multe ori acră, posacă.

În timp ce Dinu e o natură veselă, euforică, exuberantă, o fire tumultoasă, cu o minte în efervescență continuă și cu o foame continuă de cunoaștere, un foc neîntrerupt. În fața ei el încearcă adeseori să-și aprindă ideile, dar ea tace, fruntea ei blîndă nu e fulgerată de nici o idee. Face totul, gătește, îl îngrijește...

— Din cîte înțeleg vrei să vorbesc cu Dinu...

— Da, el ține la tine, ești singurul care ar putea să-i vorbească.

— Cred că mai întîi ar trebui să vorbim noi amîndoi. Să judecăm lucid lucrurile... Lucid și imparțial. Mă cunoști, nu prea știu să umblu cu fofîrlica și să mă ascund după deget, e unul din defectele mele. Care-mi aduce, nu o dată, necazuri. Omul preferă mai curînd o minciună frumoasă, decît adevărul. Nu sînteți potriviți, Livia.

— Pentru că e-un nebun !

— Zi-i și așa. Poate i-ar trebui atunci o nebună ca ea!... Iar ție un om mai calm, mai domol, mai așezat, mai puțin eruptiv..

— Dar eu îl iubesc! Tu știi asta!... Și ce-o să mă fac? Am treizeci de ani...

— Acum, cît mai ai treizeci de ani mai poți face ceva! Mai tîrziu o să fie mai greu... Cu mult mai greu!...

— Dar îl iubesc! Dinu e tot ce am!...

— Trebuie să-i arăți asta! Nu numai neînșelîndu-l, gătind, făcînd curat... Te căsătorești, ești fată cuminte și, gata, ai urcat minte-n pod. O căsnicie o ții, nu o duci! Ori tu, să nu te superi pe mine, te gîndești infinit mai mult — și asta fără să fii cocheta cochetelor — cum să-ți coși rochia cea nouă, cu ce urmează s-o asortezi, decît la ce se-ntîmplă în propria-ți viață! Că ceva nu merge. Și ce-ar fi de făcut ca să meargă. El nu se va modela după tine... Întrebarea este, dacă tu ești în stare să te modelezi după el!

— Dar nici el nu m-ajută!...

— Nici n-o să te-ajute. N-are răbdarea necesară, nu-i o fire metodică... Tu singură trebuie să te-ajuți!

— Bine, dar vorbește cu el! Și-ți promit c-o să mă schimb.

Mă îndoiam că va ști să găsească resurse, puteri, n-o știam capabilă de un asemenea efort.

Am sfătuit-o cum să vorbească cu Dinu, ce să zică, cum să procedeze. Nu e el omul care să-și fure căciula făcînd cu ea conversație mai mult de cinci minute, să spunem, despre ce se întîmplă în instituția ei, că aia a zis și ăla a făcut, mai ales că Livia face largi paranteze și se pierde în amănunte.

I-am vorbit, fără să fiu însă convins că ea va întreprinde măcar jumătate din ce-o învățasem să facă. Verbul „a întreprinde" este aproape inexistent pentru ea. Și, presupunînd că lucrurile vor intra în normal, în normal va intra îndată și ea.

Citisem undeva că oamenii ar putea fi împărțiți în patru categorii relativ la atitudinea lor față de viață. Unii fac viața și zîmbesc. Alții fac, dar nu zîmbesc. Cei din a treia categorie nu fac altceva decît zîmbesc. Iar ultimii nici nu fac nici nu zîmbesc. Cam acestora din urmă li s-ar potrivi vară-mea.

După ce a plecat, întorcîndu-mă în living, am găsit-o pe Gina cu o expresie de compătimire pe față.

— Îmi pare rău, Țucule, că ești traficat!

Am zis în gînd ceva gingaș la adresa-i, dar nu pentru „Țucule" și nici pentru faptul că îl înlocuise special pe „tra-

casat" cu „traficat" — de data asta o nimerise cum nu se poate mai bine, chiar că eram „traficat" ! — ci pentru părerea de rău ipocrită. Şi cum rămăsesem fără replică, a continuat, trîntind încă una :

— E singura ipostaţie în care n-aş vrea să te văd ! Cum te-aş putea ajuta, Ţucule, drag ?

— Vîntul-meu-de-miazăzi, săruţă-mă aşa cum numai tu ştii să săruţi ! şi să ne întoarcem unde-am rămas cînd a venit vară-mea...

Întotdeauna am fost de părere că lucrurile cele mai sincere şi curate se spun dimineaţa cînd abia te trezeşti, alcoolul, muzica şi tot dichisul sînt undeva în urmă... În ambianţa asta onestă, Gina, privindu-mă cu ochii ei de căprioară sfioasă şi pură, mi-a zis că-i splendid că ne-am întîlnit, e fericită că sîntem împreună.

— Simt cu tine ceva cu totul special... Ştii, ceva ce n-am mai simţit niciodată.

Spunînd asta, buzele i-au fost străbătute de un tremur uşor, îl cunoşteam, aşa cum cunoşteam şi ce avea să urmeze.

Prăjeam pîine, pusesem pe masă unt, şvaiţer, muşchiuleţ afumat — ultimele două mi le adusese Traian — cînd să ne aşezăm a sunat telefonul.

Era în legătură cu anunţul din ziare.

— Cum e radiocasetofonul ăsta „Mayer" pe care vreţi să-l cumpăraţi ? s-a informat cel ce mă sunase.

— Aveţi unul ?

— Dacă aş fi avut, n-aş mai fi întrebat !

Îmi era foame, am aşezat receptorul în furcă şi m-am întors să mîncăm. N-am pus bine îmbucătura în gură şi s-a auzit din nou telefonul. În timp ce mă duceam să răspund, mi-am dat seama de adevăratul motiv pentru care Gina rămăsese să doarmă la mine.

— De ce sînteţi nepoliticos ? De ce-mi trîntiţi telefonul în nas ? m-a admonestat vocea de mai înainte.

Am realizat imediat că în dimineaţa aceea voi avea nevoie de multă, de foarte multă răbdare ; trebuia să mă umplu cu ea aşa cum umpli caltaboşii cu carne. Asta am şi făcut, trăgînd aer în piept.

— Vă rog să mă scuzaţi, am spus cu voce plină de condescendenţă, sînteţi la serviciu, frecaţi pisicu în loc să lucraţi... Mă rog, fiecare-i cum l-a lăsat Dumnezeu !...

Mi-a tras o înjurătură şi, de data asta, a întrerupt el legătura.

Telefonul a sunat cam din cinci în cinci minute, am fost întrebat ce fel de marcă este asta „Mayer", nemțească ? de ce vreau să cumpăr anume acest aparat, cît aș fi amator să plătesc în cazul în care mi s-ar oferi un „Mayer", dacă e stereo, dacă nu vreau cumva boxe, unul mi-a oferit un „Sanyo" nou-nouț, alții mi-au oferit alte mărci de radiocasetofoane, cu prezentarea calităților lor, casete înregistrate sau noi, am fost întrebat dacă n-aș fi amator să cumpăr muzică, unul mi-a zis c-o are pe Madona...

— Am auzit că-i plină de porniri sălbatice, i-am răspuns. Dedată de mică la rele, mi-i frică de ea...

Mi se schimbase vocea, se ascuțise, probabil, căci, la un moment dat, am fost luat drept altcineva.

— Bună, fetițo ! m-a salutat cineva baritonal.

Am tușit dregîndu-mi glasul și am zis :

— Am impresia că nu-i sexul meu...

— Ia uită-te, poate te-nșeli ! m-a îndemnat.

Mi-a plăcut replica și mai ales promptitudinea ei, am dat să i-o spun :

— Domnule, vă felicit...

— Nu umbla cu șoalda, m-a întrerupt, sînt străbunică !...

Îmi luase pluitul, văzînd că nu zic nimic, a închis.

Au sunat alții...

Ei, bine, oameni buni, pe la unsprezece și ceva, o voce efeminată mi-a zis că are un radiocasetofon „Mayer".

— Nu sînt încă hotărît dacă să-l vînd sau nu... Ce sumă îmi puteți oferi ?

— Ar trebui întîi să văd în ce stare e aparatul...

— Bineînțeles. Sigur că trebuie să-l vedeți. Dar de ce vreți să cumpărați un „Mayer" și nu altul ? Altă marcă ?

— Pentru că un prieten de-al meu și-a adus din R.F.G. un asemenea aparat, nu i-a făcut pînă acum nici un necaz. Cum n-am avut încă radiocasetofon și nu mă pricep care marcă-i bună și care nu... Unii spun că aparatele japoneze sînt cele mai bune.

— Fleacuri ! Tot nemții rămîn mai tari.

Nu-i deloc așa, dar eu căutam să prelungesc convorbirea. Și asta nu atît pentru urechile Ginei, cît pentru a da posibilitatea lui Negoescu, așa cum văzusem în filme, să-l repereze de unde sună. Nu era exclus ca deținătorul „Mayer"-ului să n-aibă intenția de-al vinde, ci doar să vadă ce preț ar putea obține pe aparat.

— Credeți ?

— Dacă vă spun !... Cînd puteți veni ?

— Oricînd.

— Puteți trece și-acum ?

— Bineînțeles. Mă urc în mașină și vin. Fiți bun și dați-mi adresa.

În timp ce mă pregăteam s-o notez, Gina a venit lîngă mine și s-a așezat pe canapea. Luasem un ziar, am grăbit zorisul pe colțul lui alb, încît nimeni n-ar fi putut înțelege ce mîzgălisem acolo.

Încheind convorbirea, m-am adresat Ginei, frecîndu-mi mîinile de bucurie.

— Am rezolvat ! Cu încurcătura aia de care ți-am spus. Am găsit aparatul. Și am adăugat, ridicîndu-mă : Într-o jumătate de oră sînt înapoi.

— Bine, Țucule, te aștept... a zis zîmbindu-mi lasciv și mlădiindu-se leneș și insinuant.

Omul stătea pe Colentina ! Pînă am găsit blocul am tot întrebat. Nu același lucru s-a întîmplat însă cu scara, am reperat-o imediat, căci domnul Negoescu mă aștepta lîngă ușa intrării.

— Asta-i chiar un noroc ! a zis în timp ce ne strîngeam mîinile.

Ne-a deschis un tînăr, care semăna destul de bine cu cel din „portretul vorbit", făcut de Ioana.

L-am recomandat pe colonel ca fiind un prieten care se afla la mine cînd vorbisem la telefon, l-am rugat să mă însoțească, se întîmplă atîtea, te duci cu banii și te trezești jefuit.

— Aveți dreptate și mie mi-a fost teamă puțin. Dar vocea dumneavoastră mi-a inspirat încredere ; mi-am dat seama că am de-a face cu un intelectual.

— Ce ești, student ?

— Da, am intrat la A.S.E.

Aparatul se afla pe masă, Negoescu îl examina.

Am aruncat o privire radiocasetofonului, semăna perfect cu cel pe care îl cumpărasem de la Apostol.

I l-am cerut colonelului să mă uit mai bine la el.

— E așa cum are și Radu... mi-a zis Negoescu, întinzîndu-mi-l și privindu-mă semnificativ, în sensul că ăsta e aparatul.

— Să-l probăm și să-mi zici cît ceri pe el.

— Sub opt mii nici nu încape discuție ! mi-a pus băiatul în vedere.

Nu mi-a trebuit mult să realizez că țineam în mînă chiar aparatul căutat.

— Chiar fix opt mii ? am zis ca să zic.

— Atît. Și a început să enumere calitățile radiocasetofonului.

— Bine, l-a întrerupt Negoescu, probează-l !

După care, trăgînd fermoarul unei genți de umăr, a scos un pachet de 10.000 a cîte o sută, a numărat douăzeci de hîrtii și mi-a întins banii.

Tînărul ne-a aruncat o privire mirată, dar n-a zis nimic, a revenit asupra aparatului ca să-l probeze.

— Lasă, l-am oprit, ești un tînăr finuț, am toată încrederea. Sînt opt mii aici. Numără-i.

— Ce să-i mai număr, că am văzut c-au fost numărați ! Nu sînteți dumneavoastră oameni să mă păcăliți cu o sută de lei !

— Nu sîntem, să fii sigur de asta ! Ai avut cumva un „Nivico" înainte ?

M-a privit plin de surprindere.

— Am avut. Da' de unde știți ?

— Am întrebat... Prietenul meu, am arătat spre Negoescu ar fi martor.

— Lăsați, a zis Limbă-dulce, sînt un altruist, mă bucur de bucuriile altora.

Cînd am ajuns în stradă, m-a invitat în direcția unei Dacii în care, în afară de șofer, se mai aflau doi bărbați pe canapeaua din spate.

Toate geamurile erau coborîte, Negoescu a depus geanta cu aparatul pe fotoliul pasagerului și a cerut printr-un semn să i se dea ce-mi fusese pregătit. A primit o sacoșă cu reclama țigărilor „Kent" și mi-a zis înmînîndu-mi-o :

— Vă mulțumesc foarte mult. O să scrieți cu siguranță o carte despre toate astea...

— Asta-i și impresia mea, am zis surîzînd, nu atît la ideea cărții, cît la aceea că scăpasem de belea și-am continuat : Aș vrea să știu ce conține înregistrarea, pentru că...

— Nu, m-a întrerupt. Asemenea lucruri sînt secrete de stat. Și a schimbat vorba : Aparatul va fi predat cu siguranță de Gina... La cîteva minute după ce-ați ieșit, a telefonat și a zis „L-a găsit, s-a dus după el". „Bine, sună-mă", i s-a răspuns. Altă schemă nici nu putea să existe. Deci, așa cum am mai vorbit, e bine să plecați undeva imediat după asta. V-ați gîndit unde ?

— O să plec la mare. O să mă duc la „Doi Mai". Sper c-o să-i schimbe acum numele ăsta împuțit.

— Sunați-mă... Vă doresc vreme frumoasă, că de rest o să aveți grijă și singur !... a zis sec, intrat în adevărata sa piele, și mi-a întins mîna.

M-am făcut că n-am observat gestul.

Am găsit-o pe Gina jucîndu-se cu Max, care se arăta în culmea fericirii : la cățel treaba asta se rezolvă foarte ușor, le dai puțină ciocolată de import, le faci promisiuni că vor mai primi și, gata, i-ai cîștigat.

— Potolește-te ! i-am aruncat. Și am adăugat în gînd : „Habar n-ai cine-i asta și ce zace în ea !"

Gina își pusese rochia, se schimbase chiar acolo, căci halatul de baie se afla pe canapea. Am aruncat deasupra lui punga cu aparatul, am sărutat-o și i-am zis :

— Gata, s-a rezolvat cu încurcătura. E o căldură de groază afară, o să fac un duș, am informat-o, oferindu-i astfel posibilitatea să se uite la aparat.

Max însă nu se potolise, sărea și făcea tot felul de tumbe, el știe unde le învățase.

— Termină odată, circarule ! l-am bruftuluit.

S-a oprit, pironindu-mă cu privirea, parcă scuzîndu-se și în același timp protestînd. Ca și cum ar fi zis : „Fac și eu ce văd că este-n jur ! Așa că fă-i pe alții circari, nu pe mine !

N-am mai apucat să ajung la baie, că s-a auzit sunînd la ușă imperativ. L-am alungat pe Max și m-am dus să deschid.

Spre mirarea mea l-am văzut pe Sorin.

Mi-am exprimat prin gesturi nedumerirea. Nu mi-a răspuns și-a bubuit, năvălind :

— Bătrîne ! am o chestie pentru tine, trebuie să dai ceva de băut ! Să-mi deschid apetitul. Da' nu pentru muncă. Pe ăla dacă l-ai pierdut, e pierdut definitiv ! A, te pup, a mai zis, dînd cu ochii de Gina.

S-a dus la ea și-a sărutat-o cu un „toc" pe obraz. După care s-a așezat pe fotoliu, spunînd :

— Hai, scoate un vin, c-ai zis data trecută că ai un vin roșu. Cabernet, sau ce dracu', fă o cafea... Și vreau să-ți pun în vedere că merit. Dar toate la timpul lor... Și tu, ce mai faci, păpușică ? s-a întors către Gina. Trebuie să-ți mărturisesc că ești foarte mișto ! Dar nici cu mine nu mi-i rușine !... Dacă n-ar fi la mijloc prietenul ăsta al meu... Hai, bătrîne, du-te odată, că nu-i fac nimic ! m-a gonit și-a continuat : Ți-aș lua un interviu și prima întrebare ar fi dacă n-ai vrea să mergi cu mine la mare.

I-am lăsat și m-am dus la bucătărie să pun de cafea.

Abia aşteptam să-mi supravoltez creierul, urma un moment decisiv cu Gina. Aghiotantul-Reginei-din-Saba nu venise de florile mărului, trebuia să fiu în formă cu neuronii.

Mai rămăsese o singură sticlă de Cabernet, am destupat-o. Ca să întîrzii, crezînd că Sorin o să vină acolo, am tăiat nişte caşcaval, dar cum el nu apărea, am dus toate acestea în living. Şi l-am văzut jucîndu-se cu Max. În secunda următoare neuronii mei au făcut conexiunea : venise pentru senzori.

— Gina, nu te supăra, am rugat-o ca să-i distrag atenţia de la Sorin, scoate, fii bună, din bufet, farfurioare, furculiţe, pahare... Fă pe gazda, că doar eşti ca acasă !...

Odată gata cafeaua, am împărţit-o pe ceşcuţe, le-am aşezat pe tavă şi am ieşit cu ea, atent la cum o duceam. Cînd să ies din sasul care face legătură între dependinţe şi living, m-am întîlnit cu Sorin.

Mi-a zis că are treabă la baie, a dus un deget la gură şi mi-a făcut loc să trec. N-am mai apucat să-mi pun creierul în funcţiune ca să-mi dau seama de ce trebuia să tac, pentru că în clipa următoare mi-a pus o piedică, aşa că m-am întins cît sînt de lung pe podea.

— Ce dracu', mă !... l-am auzit admonestîndu-mă.

Bufnitura, dar mai ales zgomotul tăvii, al farfurioarelor şi ceştilor sparte au adus-o în ajutor pe Gina.

Vedea ce vedeam şi eu în timp ce mă ridicam : parchetul, covorul, totul era stropit cu cafea. Un adevărat dezastru.

Sorin a acţionat imediat, împărţindu-ne, cu voce autoritară, pe sarcini :

— Gina, repede la baie, udă prosoapele ! Iar tu — la bucătărie ; adu cîrpe, ştergare... Hai, nu mai staţi !

Cînd m-am întors, l-am văzut cu halatul în mîini. Am vrut să-l opresc, dar n-am mai avut timp, se apucase să şteargă parchetul cu el.

— Măi, Sorine, altceva n-ai găsit decît halatul de baie adus din R.F.G. ? am protestat.

— Se spală ! a aruncat neglijent, văzîndu-şi în continuare de treabă.

— Ţi-a nenorocit halatul ! a zis Gina, venind de la baie.

— Hai, apucaţi-vă de covor, pînă nu se îmbibă cafeaua în el ! ne-a grăbit, rotindu-se pe genunchi. Cafeaua numai cu apă se scoate.

Am dat zor, a dat zor şi Gina, Sorin s-a dus cu halatul în baie, l-a clătit, a venit cu el stors şi, dîndu-ne la o parte, s-a apucat să desăvîrşească operaţiunea de salvare a covoru-

lui. A fost momentul în care Gina, pierzîndu-şi răbdarea, mi-a făcut semn să-l expediez pe Sorin.

Era neîndoios că el recursese la un asemenea gest cu consecinţe întru totul previzibile, cu un anumit scop. Aşa că nu aveam altceva de făcut decît să-l observ şi să mă las ghidat de Aghiotantul-Reginei-din-Saba.

I-am dat de înţeles Ginei că aşa o să fac şi i-am amintit lui Sorin :

— Ziceai că ai o chestie pentru mine...

— Am, a făcut fără să se oprească din treabă. Şi încă urgentă, a precizat. Unui coleg i-au venit nişte rude de-afară, vor să schimbe, au „verzişori" şi cer o sută zece. Aur curat. Vrei ?

— Aş lua.

— Cît ?

— O sută. Am primit o invitaţie... Nu poţi să te duci ca milogul.

— Ai banii ?

— Nu. Trebuie să scot de la C.E.G.

— Păi, să faci asta azi, că treaba se poate vărsa ! Te sun pe la trei şi stabilim cum facem. Dar vreau să-ţi fac şi o rugăminte... Să-mi dai pentru cîteva zile căruţul de piaţă. Am găsit pe cineva care l-ar putea copia.

Îi adusesem maică-mi un cărucior, ca să nu se care de la piaţă cu greutăţi, acesta se plia foarte uşor, se afla în vestibul şi el, bineînţeles, îl văzuse.

— Eu ţi-l dau, numai să ai grijă să nu se piardă cumva.

— Ei, cum să se piardă ? ! Şi întorcîndu-se spre Gina, i-a pus halatul în braţe. Întinde-l în cadă şi dă drumul la apă ! Hai, că pînă acum te-ai uitat !... a luat-o la rost fără nici un menajament.

— Ce tupeu !... a bombănit Gina, făcînd vrînd-nevrînd ce-i ceruse.

Odată rămaşi singuri, mi-a făcut semn că este O.K. şi a zis :

— Mulţumesc pentru cafea, a fost excelentă, la vin renunţ, că ăsta roşu nu iese nicicum. Gina, te pup, am plecat !

Nu i-a răspuns.

L-am condus, i-am dat căruţul, abia cînd a ieşit pe uşă mi-a strecurat :

— Sînt pe faţă, mă întorc.

Gina ieșise de la baie. Am crezut că o să spună ceva referitor la Sorin, dar ea a rămas tăcută, s-a așezat pe canapea și abia atunci a vorbit :

— Am uitat să-ți spus, a zis cam jenată, mama s-a supărat foarte tare că am luat zgarda de-acasă și mi-a pus în vedere s-o duc înapoi. Știu că un cadou odată făcut... Dar asta e situația

— Nici o problemă, am zis, gîndindu-mă că Negoescu prevăzuse, de aceea îl și trimisese pe Sorin. Nu-i nevoie să te scuzi, era normal ca maică-ta să se supere ; nu trebuia s-o fi luat de acasă.

Am adus lanțul din vestibul, l-am chemat pe Max, i-am scos zgarda și i le-am întins Ginei, spunînd :

— De fapt, Max nici n-are nevoie de zgardă, merge la picior. L-a învățat cineva, nu știu eu ce să-i cer cît știe să facă.

— Într-adevăr, e un cîine deosebit, a zis cu voce egală și rece și m-a întrebat pe același ton : Pot să dau un telefon ?

— Te rog !... Te-a supărat Sorin, nu-i așa ? am făcut pe prostul. E cam măgar, tupeist, te rog să mă ierți.

A rămas tăcută.

N-a trebuit să aștepte, i s-a răspuns imediat și ea a zis sec :

— A găsit aparatul.

În timp ce făceam o mină mirată, i s-a spus ceva și ea mi-a întins receptorul.

Am privit-o o clipă, ca și cînd aș fi încercat să înțeleg ce se petrece și l-am preluat.

— Da, am zis.

— Îmi recunoașteți vocea ?

— V-o recunosc.

— În schimbul aparatului veți primi de la Gina un cec la purtător cu o depunere de douăzeci de mii de lei. La atîta am calculat pierderile suferite. Totul e bine, cînd se sfîrșește cu bine, să fiți mulțumit că-i așa ! Și a închis.

Între timp, Gina scosese din poșetă un carnet CEC, îl pusese pe măsuță și se ridicase cu punga în mînă. În momentul cînd am pus receptorul în furcă s-a și îndreptat spre ușă.

Nici un cuvînt, nici măcar o privire. Mi se spusese că asta va fi schema, m-am așteptat că ea va prelua aparatul, dar, iată, nu-mi venea parcă să cred că este în stare să se despartă astfel de mine. Să fi spus cel puțin „Iartă-mă, așa a fost jocul..." Sau altceva... Un cuvînt.

— Du-te după ea și vezi dacă a închis ușa, fir-ai al naibii de popîndău ! m-am luat de Max, care se uita cu nedumerire la mine.

Pusesem de cafea în ibricul cel mare, ca să am și pentru drum. Pînă fierbea apa, m-am dus în debara să scot geamantanul. Max simțise probabil că-i rost de plimbare, mă văzuse luînd geanta de la Sinaia și nu mă slăbea din priviri. A început deodată să latre și s-a repezit spre vestibul. Se întorsese cu siguranță Sorin.

Așa a și fost.

— Cum s-au desfășurat lucrurile ? m-a întrebat de cum a intrat.

— Foarte simplu, am spus, și-a luat aparatul, zgarda și-a plecat. Haideți la bucătărie, că am pus de cafea. Sper că pe aceasta n-o să mă faceți s-o vărs !...

— Iertați-mă, dar n-am avut altă soluție. Cînd am intrat s-a mutat din fotoliu pe canapea. Poșeta se afla acolo, a tras-o mai aproape de ea. Or, eu pentru poșetă veniserm...

— Nu pentru senzori ?

— Ce-i cu ei ?

— Nu i-ați scos din zgardă cînd v-ați jucat cu Max ?

— Cum să fac una ca asta ?! Negăsindu-i, și-ar fi dat imediat seama ce s-a întîmplat. Iar ei nu conțineau nimic în acest sens !... Al trișării, cum s-au exprimat.

— Dar pentru poșetă, de ce ?

— S-a presupus că Gina ar putea să aibă, de data aceasta, o armă la ea. Pentru orice eventualitate... Un pistolet din dotare, cum au avut unele lucrătoare...

— Domnul Negoescu nu mi-a spus nimic despre presupunerea asta !

— Probabil că n-a vrut să vă sperie... Sau s-a gîndit că v-ați putea comporta cumva nefiresc, cu o anumită crispare... Ceea ce i-ar fi putut da de bănuit.

— În fine... Și ?

— Da, și-ați rugat-o să facă pe gazda, N-a entuziasmat-o deloc. Cum să vă spun... Ține pe undeva de miros. Am mușinat că ceva nu este în regulă. Și eu oricum trebuia să verific ! V-am pus piedica. Apoi v-am sacrificat — iertați-mă pentru asta — halatul de baie, ca să justific fără a trezi bănuieli, drumul la canapea. Avea pistoletul în poșetă. Venisem pregătit, i-am scos încărcătorul și i-am pus altul în loc, cu cartușe oarbe.

— Identice...

— Exact

— Dar mai tîrziu o să-şi dea seama !...

— Acest „mai tîrziu" o să fie cu siguranţă „mult prea tîrziu". Doi, încărcătorul nu poate să nu aibă impresiunile ei digitale !

— Mai mult ăsta aţi urmărit... Nu se apuca ea să tragă în mine !...

— Poate că nu. Moartea lui Apostol... Procuratura i-a cerut deshumarea. Dar totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine ! Cum a făcut ?

I-am povestit, i-am zis că şeful Ginei a folosit şi el aceleaşi cuvinte, cînd a încheiat convorbirea şi am vrut să-l întreb dacă nu cumva ele, aceste cuvinte, sînt o vorbă încetăţenită la ei, dar am renunţat.

— Dom' colonel mi-a zis că poate ne daţi cartuşul primit. Aţi promis...

— N-am promis nimic, am zis...

— E corp delict, m-a întrerupt. Dumneavoastră ce faceţi cu el ?

— Corp delict ? Hai, terminaţi ! Corp delict, dacă e aşa, aveţi casetofonul, ataşaţi-l pe el la dosar ! Cartuşul îl ţin ca amintire şi cînd îmi pun smokingul mi-l pun la butonieră în loc de garoafă.

* * *

Stăteam în cumpănă ce drum să aleg spre Constanţa : cel obişnuit, prin Urziceni sau cel prin Feteşti. Primul e aglomerat. Cel de-al doilea e mai liber şi, în acelaşi timp, mai scurt cu vreo 30 de kilometri, dar şoseaua, după cum mi se spusese, e plină de gropi. Aşa că am luat-o pe Colentina.

Mă apropiasem de breteaua ce duce la Spitalul Fundeni şi am văzut deodată o tînără cu ochelari mari de soare şi cu nişte picioare senzaţionale, ce ieşeau de sub o minifustă, care se afla într-o perfectă armonie cu ele.

Ei, bine, oameni buni, era Lola, mă jur pe ce vreţi !

În clipa următoare Max a sărit de pe canapeaua din spate drept pe fotoliu şi a făcut de două ori „ham" în semn de protest. Adică nu cumva să opresc şi s-o iau.

— Du-te dracului ! i-am aruncat şi am trimis piciorul pe frînă.

Am oprit, dar Lola intrase ca în pămînt.

Am coborît din mașină, m-am uitat în stînga și-n dreapta — nicăieri.

La naiba, ea fusese! Ochindu-i picioarele, am știut că numai ale ei puteau fi. Picioare cu personalitate. Inconfundabile. Iar apoi, parcurgînd și tot restul, confirmarea a venit de la sine.

Am deschis portițe de curți, am strigat-o, am strigat-o și peste gard, căci unele le-am găsit încuiate...

— Ce-i, maică, pe cine cauți, matale? m-am auzit întrebat de o femeie în vîrstă ce se afla în fața unei case de peste drum. N-o observasem.

O circulație ca la balamuc, m-am strecurat printre mașini și am ajuns la bătrînă.

— Era o fată acolo pe trotuar, am arătat. Una cu ochelari mari de soare și c-o fustă mai scurtă...

— Era, a zis, confirmînd și printr-o mișcare a capului.

— Asta am văzut... Da' unde-i?

— Păi, ce știu eu, maică? S-o fi urcat în vreo mașină... Că, văzînd-o șerpoaică, opreau. Da' ea — neam. Făcea din mînă că nu, nu vrea să meargă.

Ce mai, Lola era!

— O fi intrat în vreo curte... Să bea apă... Sau, știu și eu...

— O fi intrat, maică. Așa-i, că n-am mai văzut-o nici eu. M-am întors la mașină, întrebîndu-mă ce-ar putea să însemne toate astea... N-am găsit un răspuns.

Și-am recurs la o stratagemă: m-am urcat la volan, am demarat tare, toba Lamborghinei Espada e ca vocea diaconului de la Biserica rusă, am întors după vreun kilometru și m-am oprit.

Cînd mi-am dat seama că avusese timp să iasă de pe unde se ascunsese, am așteptat un camion, ceea ce s-a întîmplat imediat; era un TIR și m-am plasat în spatele lui.

Oameni buni, vă imaginați și singuri, eram numai ochi. Dar Lola tot nicăieri. Am oprit în dreptul bătrînei.

— N-a apărut? am întrebat-o coborînd.

— Nț! a negat și a adăugat: Da' lasă, maică, dacă te duci la mare, găsești acolo destule!...

— Așa-i, am zis, că altceva n-aveam ce spune.

Și m-am urcat la volan. Prin parbriz se reverbera chipul Lolei. Am cuplat în viteză, am alungat-o din priviri — cine știe pentru cine a fost ea plasată acolo — și am demarat.

SFÎRȘIT

Marea vînătoare

Securitate contra Securitate în capturarea conturilor secrete ale familiei Ceaușescu

ROMANUL APARE IN SERIAL LA NEW YORK

ISBN 973-9094-01-5

Preț 63 lei
2 T.L.
Total 65 lei